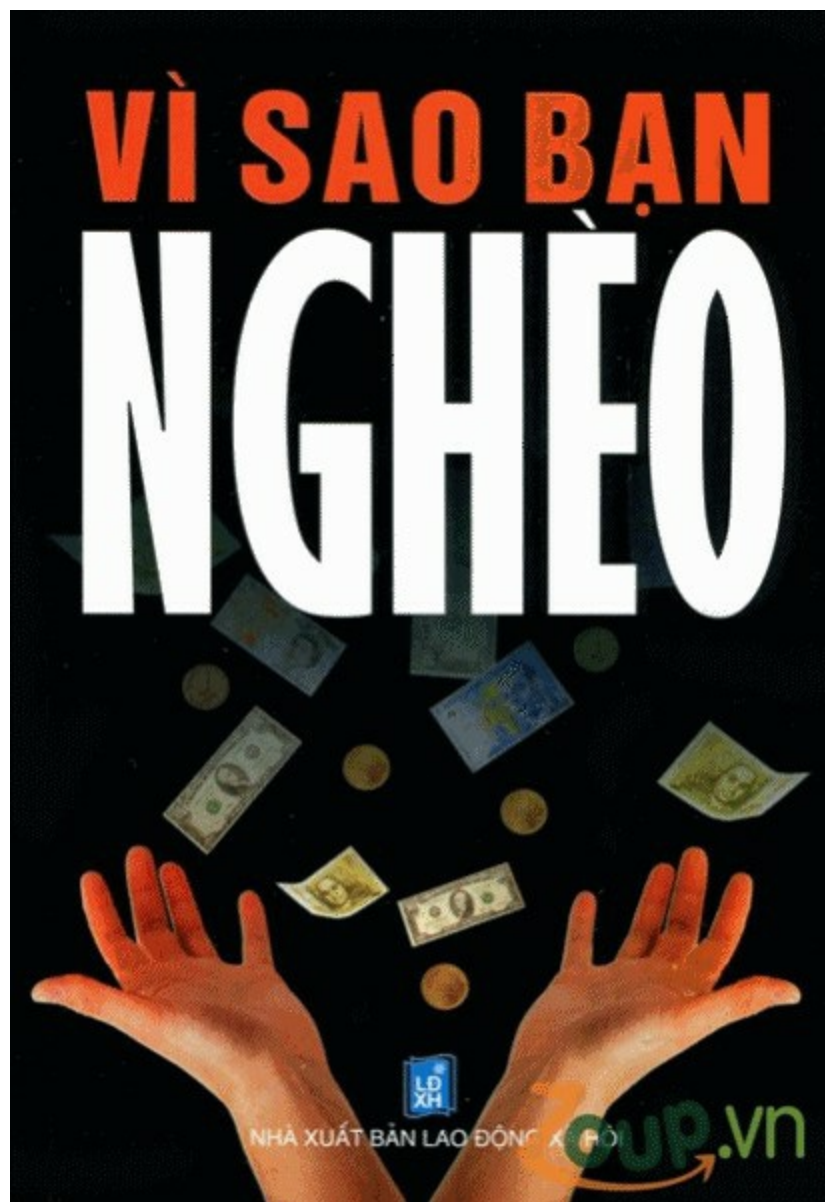

VÌ SAO BẠN NGHEO

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG XÃ HỘI

clopup.vn

Mục lục

[Những điều liên quan tới Hạnh Phúc](#)

[HOÀN CẢNH CỦA BẠN](#)

[TRUYỆN NGỤ NGÔN CỦA MỘT NGƯỜI NGHÈO](#)

[NGƯỜI NGHÈO MÃI MÃI LÀ KẺ YẾU](#)

[NGƯỜI NGHÈO LÀ CỤC ĐẤT BÙN](#)

[NGƯỜI NGHÈO LÀ TÀI NGUYÊN](#)

[NGƯỜI NGHÈO BỊ CHI PHỐI](#)

[NGƯỜI NGHÈO KHÓ TỰ BẢO VỆ](#)

[NGƯỜI NGHÈO DỄ MẮC BẦY](#)

[NGƯỜI NGHÈO LÀ CÁI ĐINH VÍT](#)

[NGƯỜI NGHÈO BỊ NGƯỜI GIÀU LỢI DỤNG](#)

[NGƯỜI NGHÈO CHỈ NGẪN](#)

[TIỀN LUÔN ĐI TỚI CHỖ CAO HƠN](#)

[NGƯỜI CÓ TIỀN CÀNG CÓ TIỀN HƠN](#)

[VÌ SAO BẠN LÀ NGƯỜI NGHÈO](#)

[THỜI GIAN CỦA NGƯỜI NGHÈO](#)

[CÁI VÒNG LUẦN QUẤN CỦA NGƯỜI NGHÈO](#)

[KHUYẾT ĐIỂM CỦA NGƯỜI NGHÈO](#)

[TINH THẦN CỦA NGƯỜI NGHÈO](#)

[TIẾT KIỆM CỦA NGƯỜI NGHÈO](#)

[TỰ TIN CỦA NGƯỜI NGHÈO](#)

[THÓI QUEN CỦA NGƯỜI NGHÈO](#)

KIẾN THỨC THÔNG THƯỜNG CỦA NGƯỜI NGHÈO
SỰ GIÚP ĐỠ LẪN NHAU CỦA NGƯỜI NGHÈO
SỰ NHÃN NẠI CỦA NGƯỜI NGHÈO
KHÍ PHÁCH CỦA NGƯỜI NGHÈO
MỘNG TƯỞNG CỦA NGƯỜI NGHÈO
SỰ THAM LAM CỦA NGƯỜI NGHÈO
SỰ DÃ MAN CỦA NGƯỜI NGHÈO
HƯ VINH CỦA NGƯỜI NGHÈO
SỰ TỰ TÀI CỦA NGƯỜI NGHÈO
MỘT VỐN VẠN LỜI CỦA NGƯỜI NGHÈO
NGƯỜI NGHÈO DỰA VÀO ĐƠN VỊ
NGƯỜI NGHÈO ĐƯỢC LỰA CHỌN
NGƯỜI NGHÈO HỌC NGHỀ
NGƯỜI NGHÈO TIẾC RẺ NHỮNG THỨ VÔ BỐ
NGƯỜI NGHÈO HƯỚNG TỚI TIỀN LƯƠNG THEO NĂM
LƯƠNG CAO NGƯỜI NGHÈO CHỈ CẦN VUI VẺ
NGƯỜI NGHÈO ĐEO VÀNG
NGƯỜI NGHÈO XEM TI VI
NGƯỜI NGHÈO TÁN CHUYỆN
DANH THIẾP CỦA NGƯỜI NGHÈO
NGƯỜI NGHÈO TÌM ĐẾN THÂN THÍCH
NGƯỜI NGHÈO ĂN ĐỒ BỐ
NGƯỜI NGHÈO KHÔNG PHỤC
SỰ PHỤC THÙ CỦA NGƯỜI NGHÈO

CHO NÊN CẦN PHẢI BÁO THÙ
NGƯỜI NGHÈO MỜI KHÁCH
NGƯỜI NGHÈO MUỐN KIẾM TIỀN NHIỀU
NGƯỜI NGHÈO MUỐN PHÁT TÀI LỚN
NGƯỜI NGHÈO KHỔ GIỮ CỦA
NGƯỜI NGHÈO GIÚP NGƯỜI LẬP NGHIỆP
NGƯỜI NGHÈO MUỐN LÀM NGƯỜI GIÀU NHANH
NGƯỜI NGHÈO HẬN NHẤT LÀ KHÔNG BÌNH ĐẲNG
NGƯỜI GIÀU TỪ CHỐI NGƯỜI NGHÈO
NGƯỜI NGHÈO THÙ ĐỊCH NGƯỜI GIÀU
NGƯỜI NGHÈO ĐỒNG TÌNH VỚI NGƯỜI NGHÈO
NGƯỜI NGHÈO THÍCH XUNG ANH XUNG EM
NGƯỜI NGHÈO DỄ TIN VÀO NHỮNG NƠI CÓ TIẾNG TĂM
PHƯƠNG PHÁP CỦA BẠN
KHÔNG CÓ GÌ CŨNG LÀ MỘT KHOẢN TÀI SẢN
LÀ NGƯỜI NGHÈO, BẠN SỢ GÌ
NGƯỜI NGHÈO THÍCH NÓI “QUYẾT CHƠI MỘT CANH BẠC”
NGƯỜI NGHÈO LIỀU CHẾT MỘT PHEN
NGƯỜI NGHÈO KHAO KHÁT MIẾNG BÁNH TRỜI CHO
NGƯỜI NGHÈO BỎ RA SỨC LỰC LỚN
NGƯỜI NGHÈO MUA NGƯỜI GIÀU BÁN
LÀM CHIẾC BÁT TO RA
LÀM MỘT VIỆC ĐẾN CÙNG
NGƯỜI NGHÈO LÀM SỰ VIỆC, NGƯỜI GIÀU LÀM SỰ NGHIỆP

DÁM LÀM VIỆC LỚN
ĐỪNG NGHĨ LÀM MỘT ÔNG CHỦ CÓ TẦM CỜ
TỪ LƯỢNG ĐỐI ĐẾN CHẤT ĐỐI
SINH TỒN THEO KIỂU CHIM DI CƯ THEO MÙA
NGƯỜI NGHÈO KHÔNG CẦN PHẢI CHỊU ƠN HUÊ
TIỀN CỦA NGƯỜI NGHÈO GỬI Ở NGÂN HÀNG
DÙ KIẾM TIỀN ĐƯỢC NHIỀU HƠN,HỌ VẪN LÀ NGƯỜI NGHÈO
NGƯỜI NGHÈO MUA ĐỒ, NGƯỜI GIÀU ĐẦU TƯ
NGƯỜI NGHÈO ĐẦU TƯ LÀM GIÀU
VÌ SAO NGƯỜI NGHÈO KHÔNG ĐẦU TƯ
NGƯỜI NGHÈO CHỚ THỂ HIỆN MÌNH NGHÈO
NGƯỜI NGHÈO CẦN CÓ TÍN DỤNG
NGƯỜI NGHÈO BỊ LỢI DỤNG
VỐN CỦA NGƯỜI NGHÈO
TIỀN ĐỒ CỦA NGƯỜI NGHÈO
TIỀN CỦA NGƯỜI NGHÈO KHÔNG PHẢI LÀ VỐN
MƯỜI NĂM ĐẦU CỦA NGƯỜI NGHÈO
NGƯỜI NGHÈO THIẾU TỰ TIN
CÔNG SỨC NHỎ NHOI CỦA NGƯỜI NGHÈO
TÀI NGUYÊN QUÍ BÁU CỦA NGƯỜI NGHÈO LÀ BỘ ÓC
NGƯỜI NGHÈO LÀM NHIỀU HƯỞNG NHIỀU
NGƯỜI NGHÈO LÀM GIÀU DỰA VÀO TỔ CHẤT
ĐẦU TƯ LỚN NHẤT CỦA NGƯỜI NGHÈO LÀ GIÁO DỤC
VỐN TRI THỨC CẦN PHẢI DỰA VÀO VỐN TƯ BẢN

TIỀN ĐỒ CỦA BẠN

NGƯỜI NGHÈO CẦN CÔNG BẰNG

NGƯỜI NGHÈO CẦN PHẢI TẤN CÔNG VÀO NHỮNG CƠ HỘI
KHÔNG BÌNH ĐẲNG

LỐI THOÁT CỦA NGƯỜI NGHÈO Ở HÀNH ĐỘNG.

CƠ HỘI PHÁT TÀI VĨ ĐẠI NHẤT TRONG LỊCH SỬ

TIẾN BƯỚC VÀO GIAI CẤP TƯ SẢN DÂN TỘC

TẦNG LỚP GIÀU CÓ ĐANG NỔI LÊN__

SỐNG ĐƠN GIẢN CHÍNH LÀ HẠNH PHÚC

HIỂU RÕ ĐƯỢC THÌ TỐT

Những điều liên quan tới Hạnh Phúc

(Thay cho lời mở đầu)

Có một câu chuyện kể rằng, một nhà triệu phú già khi đi dạo chơi trong ánh nắng ấm áp mùa đông đã gặp một anh chàng sống lang thang cũng đang ngồi sưởi nắng dưới chân một bức tường. Ông ta bèn hỏi anh chàng : “Vì sao anh không đi làm ?”

- Vì sao lại phải đi làm ? - Anh chàng kia trả lời.
- Đi làm sẽ kiếm được tiền.
- Kiếm tiền để làm gì ?
- Kiếm tiền để có thể được sống trong những ngôi nhà lớn sang trọng, được thưởng thức các loại cao lương mỹ vị, có thể được cùng người nhà sống cuộc đời sung sướng.
- Sau đó thì sao ?
- Khi về già sẽ chẳng phải lo chuyện ăn mặc, giống như tôi đây, ngày ngày dạo chơi, sưởi nắng.

- Thế không phải là tôi cũng đang sưởi nắng đây ư ?
Đây nhất định phải là tác phẩm của một người yêu thích triết học, thoát nghe ta có cảm giác rất hay, không ít người nghèo hân sẽ tìm thấy sự an ủi từ trong câu chuyện nọ.

Thực sự rất nhiều khi hạnh phúc liên quan đến giàu nghèo. Nhưng với câu chuyện kể trên mà nói, nó được mở ra trong một bối cảnh đặc biệt, nó đã lựa chọn đúng một quãng đời được coi là tươi đẹp nhất của anh chàng lang thang, thêm vào đó một chút triết lí và ý thơ, và như vậy, cuộc sống của anh chàng lang thang không những không đáng buồn, mà ngược lại còn khiến người ta hâm mộ.

Nhưng nếu nhà triệu phú hỏi lại anh ta rằng, lẽ nào việc sưởi nắng là tất cả cuộc sống ? Sau khi mặt trời lặn thì làm gì đây ? thì người lang thang sẽ trả lời ra sao ?

Không phải tự lừa mình, lừa người, ngoài một số rất ít người coi cuộc sống chỉ như là một sự trải nghiệm nghệ thuật để có thể thể nghiệm được ý nghĩa của sự lang thang ra, còn phần lớn mọi người, tất cả những người bình thường khi rơi vào bước đường đó, thực tế đều không biết làm sao được.

Người Trung Quốc thường sùng bái những lạc thú thông thường, coi đó là giới hạn tinh thần. Nếu thực sự có thể sống thanh bạch ít ham muốn thì điều đó cũng không phải là việc xấu. Nhưng, những cái muốn có lại không có được, đành phải co mình lại trong một góc, tự mình lăm bẫm cho rằng mình đang hưởng lạc thú thì đó lại chính là sự trốn chạy, bất tài và nhu nhược.

Chỉ có cách nhìn thẳng vào cái nghèo của mình, người nghèo mới có thể tìm ra biện pháp thoát khỏi tình trạng hiện tại. Suy cho cùng, chúng ta đều là con người, rất nhiều khi giàu và nghèo thực sự liên quan đến hạnh phúc.

HOÀN CẢNH CỦA BẠN

TRUYỆN NGỤ NGÔN CỦA MỘT NGƯỜI NGHÈO

Có một câu chuyện nói về một người nghèo rằng, một hôm vợ anh ta mua về một quả trứng gà, anh chàng nghèo nói rằng nếu mang quả trứng đi ấp để nó ra một con gà, con gà này lớn lên lại đẻ trứng, trứng sẽ nở ra một đàn gà, dùng đàn gà đổi lấy một con dê, dê mẹ sẽ đẻ ra dê con ; đổi dê lấy bò, bò mẹ lại đẻ ra bò con... bán bò đi sẽ mua được ruộng đất, có tiền làm nhà và lấy thêm một cô vợ bé... Người vợ đang lắng nghe như nuốt lấy từng lời của chồng khi nghe tới đó bỗng nổi giận đùng đùng, cầm ngay quả trứng lên ném mạnh xuống đất cho vỡ nát ra. Giấc mộng của người nghèo bỗng chốc tan thành mây khói.

Đây là một câu chuyện ngụ ngôn kinh điển về người nghèo.

Vậy người nghèo có thể suốt đời phải canh cánh bên lòng hối hận vì đã bộc lộ tư tưởng sống của mình, để cho một chút vốn quý báu đó bỗng chốc tan tành ? Nhưng thực tế là anh ta không chịu nổi !

Câu nói “Tôi có một ước mơ” của Martin Luther năm xưa không biết đã làm rung động trái tim của biết bao người. Người nghèo cũng là người, những khát vọng mà người giàu có thì người nghèo cũng có. Chẳng qua với người nghèo, quả trứng chưa nở thành gà con, vẫn còn trong tay bà vợ mà họ đã có một giấc mơ quá rực rỡ như vậy. Việc này có thích hợp hay không, đó là điều đáng kể để ta bàn tới.

Không thể nói tiền đồ của người nghèo không sáng sủa, nhưng tính khúc khuỷu của con đường càng phù hợp với logic hơn.

Xét về mặt lý luận, một khi tìm ra được kiểu cách kiếm tiền thì số vốn tăng lên theo cấp số nhân là hoàn toàn có thể. Rất nhiều người giàu có, ví dụ như Bill Gate số vốn lúc đầu cũng chỉ xấp xỉ một quả trứng gà mà thôi. Nhưng trên thế giới này, người nghèo rất đông, trứng gà cũng rất nhiều song chỉ có duy nhất một Bill Gate mà thôi. Người thứ hai liệu có thể là bạn hay không ? Thật khó nói.

Vốn càng nhỏ thì rủi ro càng lớn, khi tay bạn chỉ có một quả trứng gà thì chỉ cần một va chạm nhẹ là hết tất cả. Đó chính là chỗ yếu của người nghèo.

Điểm xuất phát của người nghèo quá thấp, cho dù bạn ngồi trên một đoàn tàu nhanh, tàu có thể chạy nhanh tới mức không thể nhanh hơn được nữa thì sự tăng trưởng về vốn của bạn vẫn chỉ như quả cầu tuyết đang lăn mà thôi. Khi quả cầu tuyết còn nhỏ thì cho dù nó có lăn kiểu gì chẳng nữa thì sự phát triển lớn lên của nó cũng không sao sánh được với quả cầu tuyết to lớn (dù có lăn rất chậm) ! Số vốn gốc quá nhỏ, tăng trưởng có hạn nên mặc dù cùng lăn, thì sự phát triển giữa quả cầu tuyết nhỏ và quả cầu lăn vẫn khác nhau một trời một vực. Huống hồ khi thời tiết thay đổi, kẻ bị tan chảy ra chắc chắn trước tiên sẽ là bạn.

Người nghèo thường bắt đầu bằng buôn bán nhỏ, mà muốn biến buôn bán nhỏ thành buôn bán lớn sẽ giống như quả trứng gà biến thành đàn bò vậy, giữa chúng còn phải có rất nhiều nhân tố, rất nhiều khâu, nếu bạn không đi hết cả quá trình đó sẽ không thể giàu có được, ngay cả khi cho bạn một khoản tiền lớn cũng không thể tiêu thụ được.

Nhiều khi giàu có cũng là một thứ áp lực. Các thợ lặn đều biết, nếu cứ lặn bừa xuống vùng nước sâu, chắc chắn sẽ bị chảy máu tai, máu mũi...

Đó tuyệt đối không phải là sự uy hiếp.

Vốn càng nhỏ thì rủi ro càng lớn, khi trong tay bạn chỉ có một quả trứng gà thì chỉ cần có một va chạm nhẹ sẽ có thể mất tất cả. Đó chính là chỗ yếu của người nghèo.

NGƯỜI NGHÈO MÃI MÃI LÀ KẺ YẾU

Toàn bộ người nghèo rơi vào thế yếu, người nghèo mãi mãi là kẻ yếu.

Trên thị trường cổ phiếu, các cá nhân luôn phải đồng tai lên nghe ngóng chỗ nọ chỗ kia, chẳng qua cũng là muốn có được một chút thông tin để kiếm được một chút, nhưng kết quả thường là bị ông chủ dắt mũi, trở thành miếng mồi ngon cho họ.

Ông chủ của thị trường cổ phiếu nói thẳng ra chỉ là một nhóm người nhỏ có khả năng chịu đựng được sóng gió, đó có thể là một cơ cấu nào đó, một số người hoặc bản thân công ty đó. Ông chủ làm gì ở thị trường cổ phiếu ? Hoàn toàn không phải là để giải phóng người nghèo. Mọi người đến từ khắp năm châu bốn biển và đều vì một mục tiêu giống nhau, họ đến với nhau và để kiếm tiền.

Nhưng ai kiếm tiền của ai đây ? Thị trường cổ phiếu không phải là một nhà máy in tiền, mà nó chỉ là một thị trường vốn lưu động, tiền không từ túi bạn rơi vào túi người khác thì cũng từ túi người khác rơi vào túi bạn mà thôi. Từ rất lâu đã có một câu danh ngôn của người chủ nói về thị trường, đó là việc kiếm tiền dựa vào biện pháp “nuôi, trói, giết” những chú cừ non đang sống. Trong tình trạng ai ai cũng đều muốn kiếm tiền thì đối tượng bị nuôi, bị trói, bị giết là đối tượng nào ? Chắc rằng không nói ai cũng đã hiểu.

Đã có rất nhiều người viết sách, viết báo dạy cho các người chơi làm thế nào để quay vòng với các ông chủ, khái quát lại cũng chỉ ở hai mặt là phân tích kỹ thuật. Nhưng là người chẳng giàu có gì chỉ làm công ăn lương và phải luôn đúng giờ mà nói, họ đâu còn thời gian để đọc và nghiên cứu đồng tài liệu chất cao như núi đó, nghiên cứu và phán đoán động hướng của người chủ, qua lại với các chuyên gia huấn luyện... Làm được những cái đó trừ phi họ phải có một năng lực đặc biệt.

Chơi đùa cùng chó sói nhiều khả năng sẽ bị sói ăn thịt. Vốn giữa người chơi và ông chủ căn bản không cùng đẳng cấp, họ khác nhau cả về địa vị, năng lực, hoàn cảnh và điều kiện, những tin tức mà họ thu nhận được hoàn toàn không đối xứng với nhau.

Cái mà người khác biết bạn lại không biết ; cái mà bạn biết họ lại biết từ lâu rồi, vị thế nói lên tất cả, bạn chỉ có thể phán đoán nguyên nhân từ những kết quả đã được biểu hiện ra rồi, chờ khi bạn hiểu rõ được thì thế lớn đã được định hình, về căn bản bạn không có thời gian để chống lại nó nữa.

Không chỉ thị trường cổ phiếu mà hầu như ở mọi thị trường người nghèo làm nhà đầu tư thì hoặc ít hoặc nhiều đều rơi vào tình thế khó khăn, thông tin không đủ làm cho bạn không có cách gì phán đoán được những rủi ro trong đó, nên từ đầu chí cuối đều rơi vào hoàn cảnh bị tước đoạt. Sự không đầy đủ của tố chất bản thân cũng khiến cho trong quá trình đầu tư, bạn không cách gì đối phó được với những kẻ đang thao túng một tài sản khổng lồ. Bọn họ là cả một quần thể, lấy cái đó là nguồn sống, nếu không có lượng máu của bạn chảy ra họ sẽ không có cơ hội để tồn tại.

Kẻ yếu trong thị trường cổ phiếu là cá nhân, kẻ yếu trong xã hội là người nghèo. Người nghèo dễ bị mắc bẫy, một mặt do kiến thức của người nghèo có hạn, mặt khác còn do thế yếu của người nghèo quyết định nữa.

NGƯỜI NGHÈO LÀ CỤC ĐẤT BÙN

Cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm nhỏ, còn tôm lại ăn bùn đất, người nghèo là bùn đất và phải ở vào đoạn cuối cùng của chuỗi thức ăn. Nhưng người nghèo lại là cơ sở của toàn bộ sinh thái ; không có bùn đất sẽ không có tôm, không có tôm sẽ không có cá con, không có cá con thì cá lớn cũng không sống nổi.

Bùn đất là thấp hèn nhất. Khi mùa xuân về, khắp nơi muôn màu rực rỡ, còn trên đất lại chỉ toàn để lại những vết chân giẫm đạp lên. Mùa đông tới, gió lạnh gào thét, đất trở thành kẻ bảo vệ cho các sinh mệnh, rễ cây ẩn mình trong đất, một số loài vật đào hang trong đất ngủ đông, còn đất phải phơi mình ra lặng lẽ gánh chịu.

Từ trước đến nay sự náo nhiệt hầu như không liên quan gì tới đất cả, cũng giống như tầng lớp trên có vẻ như chẳng liên quan gì tới người nghèo. Nhưng nếu như trên trái đất này sinh ra tai họa thì dù là thiên tai hay tai họa do người gây ra thì người chịu hậu quả nặng nề nhất đều là người nghèo, còn những việc tốt có thể kiếm lời được thì luôn bị người giàu nhanh chân giành lấy hết.

Trong chợ hoa, người ta nếu dùng loại đất mùn lấy từ rừng sâu về sẽ không cần phải bón phân thêm nữa, đó thực sự là loại đất tốt nhưng giá cũng chỉ một hai đồng một cân, nhưng những cây hoa được trồng trên đó, có loài nào giá thấp như thế đâu. Nhưng nếu tách rời đất, liệu có cây hoa nào sống nổi không ? Vạn vật sinh trưởng nhờ mặt trời và còn phải nhờ cả đất nữa. Mặt trời đã được người ta ca ngợi quá nhiều, còn đất vẫn lặng lẽ ít ai đá động tới.

Người nghèo rất nhỏ bé, thêm một người hoặc bớt đi một người chẳng quan trọng, nhưng, toàn bộ người nghèo lại là nền tảng của xã hội, nếu không có người nghèo sẽ chẳng ai sống tốt được.

Cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm, tôm ăn bùn đất, người nghèo là bùn đất và rơi vào đoạn cuối cùng của chuỗi thức ăn.

NGƯỜI NGHÈO LÀ TÀI NGUYÊN

Trong thế giới này, hoàn toàn không phải là người giàu cứu người nghèo, tách rời người giàu trái đất sẽ không quay nữa, mà ngược lại, người nghèo mới là nền tảng của xã hội.

Người nghèo là một quần thể to lớn. Việc ăn, mặc, ở, đi lại, các hoạt động văn hóa vui chơi và vô vàn các hoạt động khác của họ đã tạo nên các nhu cầu xã hội. Người nghèo không chỉ là sức lao động, họ vừa là người sản xuất lại vừa là người tiêu thụ sản phẩm ; người nghèo cũng là một thị trường lớn, là nỗi thèm khát của các nhà tư bản. Nếu như trong một đêm, tất cả người nghèo trên trái đất này biến mất thì chẳng những có thể mất đi sự phồn vinh về kinh tế, mà ngay trái đất cũng trở nên hoang vu.

Người nghèo cũng là một thứ tài nguyên, quý giá như dầu mỏ, rừng và tiền tệ. Tuy tài nguyên được người ta sử dụng phục vụ sự hưởng thụ, bản thân nó không làm chủ được gì cả nhưng giá trị của nó khiến người ta phải quý trọng nó.

Người nghèo là sức lao động và thị trường của người giàu. Nước nghèo cũng là nơi tiêu thụ sản phẩm và cung cấp nguyên liệu cho nước giàu. Rất nhiều khi, ngay trình tự gia công cũng được làm ở bản địa, nhưng lợi nhuận lại bị người giàu lấy đi, dùng nguyên liệu, sức lao động và thị trường của bạn để kiếm tiền của bạn, họ lại còn coi thường bạn, còn huyênh hoang mang lại cơ hội việc làm cho bạn, bạn còn phải cảm kích rơi lệ vì họ !

Người nghèo giống như đám cát bụi, cũng giống như ở thị trường cổ phiếu, toàn bộ tiền trong tay của các hộ nhỏ nếu tập trung lại chắc chắn là lớn hơn bất cứ người giàu nào, nhưng họ lại không tập trung được cho nên người giàu mãi trở thành người giàu, mới lấy được tiền của các hộ nhỏ và lại còn làm cho họ khâm phục mình.

Xã hội chúng ta luôn dùng ánh mắt sùng kính để nhìn những người giàu khi họ giành chút tiền còn con cho người nghèo. Mà trên thực tế, đó không phải sự cao quý tâm linh của người giàu, mà là họ hiểu rằng cả xã hội là một chuỗi các sinh vật. Cổ nhân nói : “Lấy nó từ dân, dùng nó cũng từ dân” hoặc nói nôm na là “Lông cừ mọc trên thân cừu”, nếu thế giới này không có người nghèo thì người giàu cũng khó mà sống được.

Người giàu người nghèo phải dựa vào nhau ; Trong quan hệ xã hội cần nắm chắc nguyên tắc này, cho nên mới thường thấy có nước giàu giảm thuế cho các nước nghèo ; hoặc là trợ giúp về mặt kinh tế cho các nước đó. Trên cùng một hành tinh, nếu không có người nghèo thì người giàu làm sao mà mở rộng và phát triển được ? Cũng giống như loài người phải học cách bảo vệ tự nhiên, trên trái đất nếu không có động vật bậc thấp thì động vật bậc cao hẳn sẽ thật buồn tẻ biết bao.

Người nghèo cũng là một môi trường sinh tồn của người giàu, người nghèo cũng là một tài nguyên quý giá. Vậy nên, người nghèo tiếp nhận sự giúp đỡ của người giàu cũng không cần phải quá nghĩ tới chuyện ân huệ, bạn hoàn toàn có thể坦然 nhiên nhận lấy mà không phải quá tự ti ! Tiền của người giàu vốn được lấy từ bạn, việc họ trả lại cho bạn một chút ít cũng là điều nên làm.

Trên cùng một hành tinh, nếu không có người nghèo thì người giàu làm sao mở rộng và phát triển được. Cũng giống như loài người học cách bảo vệ tự nhiên vậy, nếu trái đất này không có các động vật bậc thấp thì các động vật bậc cao hẳn sẽ buồn tẻ biết bao.

NGƯỜI NGHÈO BỊ CHI PHỐI

Về mặt đạo lý, một người dù kiếm được bao nhiêu tiền chẳng nữa thì một ngày cũng ăn ba bữa, ngủ chỉ cần một chiếc giường, vậy vì sao người ta vẫn không ngừng theo đuổi sự giàu có mà không bao giờ thỏa mãn ? Điều này e rằng không chỉ là sự tham lam mà thôi.

Một bộ phim truyền hình có tên gọi là loài sư tử biển gì đó vì hai chữ cuối tôi quên mất rồi, nếu cho tôi đặt tên phim thì tôi nghĩ nên gọi là “Bạo động” ! Cuốn phim giới thiệu mùa sinh sản của sư tử biển, rất nhiều sư tử biển tập trung ở một hòn đảo nhỏ. Thông thường một con sư tử đực trưởng thành mạnh khỏe sẽ có vài con cái trưởng thành và các con của chúng. Chúng quây quần lại với nhau, con đực làm chủ, chỉ huy sư tử cái và đàn con cùng nhau phơ nằng trên bờ biển, thật là một cảnh “an cư lạc nghiệp”.

Đột nhiên, con đực phát hiện trên mặt biển có một loài khác (những con đực khác cũng phát hiện ra), các “ông chủ” bắt đầu lo lắng luôn cảnh giác đề phòng. Những chấm đen dày đặc trên mặt biển ngày càng gần hơn và dần dần đã nhìn rõ, đó là một đàn sư tử biển khác.

Đó là một đàn sư tử biển đực còn non chưa “thành gia lập nghiệp”, chưa tìm được bạn đời và hiện đang bơi tới hòn đảo nhỏ này.

Lúc đó, bạn sẽ hiểu được tên của phim thật đẹp biết bao !

Thế nào gọi là giới trẻ ? Đó là một lực lượng rất hùng hậu. Họ chưa có dịp thử sức nên cần phải tìm người để quyết đấu một phen, cảm giác nguy hiểm của lũ sư tử biển già không nói ta cũng đã biết được.

Đàn sư tử biển đông đúc đang tiến vào hòn đảo, lũ sư tử biển già cũng rời vợ con ra sát bờ biển chuẩn bị nghênh chiến, cả hai bên cùng đối mặt với nhau, lũ sư tử biển dưới nước cố bơi vào, lũ trên bờ lặng lẽ chờ đợi, cuộc chiến sắp xảy ra.

Đột nhiên, không biết bằng tín hiệu gì, những con sư tử biển non từ dưới biển nhất loạt ào lên bờ, một trận đại chiến bùng nổ làm cho trời đất mù mịt, một số con sư tử biển già ngã gục, một số con sư tử biển non phải bỏ mạng, một số con cái và con con bị cướp đi, một số phải chui vào các vách đá ẩn nấp chờ đợi kết cục sau cùng.

Cảnh cuối phim mặt biển trở lại bình lặng. Lũ sư tử biển non rời khỏi đảo, có con đã giao phối thành công để lại mầm sống của mình, có con chẳng được gì đành phải chờ tới năm sau.

Lời bình : Mỗi năm một lần, sự việc đều phát sinh ra ở nơi đây.

Đây là một bộ phim về một loài vật, nhưng có thể coi đó là một câu chuyện ngụ ngôn cho loài người.

Động vật chỉ có hai việc quan trọng nhất, một là sự sinh tồn của chính bản thân và hai là truyền nòi giống lại cho đời sau. Cả hai việc này đều cần phải có nguồn tài nguyên và chỉ có tận dụng hết mọi khả năng chiếm hữu nhiều hơn nguồn tài nguyên, mới có thể đảm bảo cho sự phồn vinh của bản thân và đời sau.

Đó chính là một thứ bản năng. Nếu không có bản năng đó chắc chắn sẽ bị đào thải mà không giữ lại được gì cả.

Nói chung nói nhận thức của động vật chỉ bó hẹp trong thức ăn và giới tính, nhưng với con người, nhận thức đã được mở rộng đến vô hạn, từ các chất hữu cơ đến các chất vô cơ, từ các vật thể hữu hình đến các vật thể vô hình, bao gồm cả tri thức, tư tưởng, thông tin v.v... ngay cả trái đất này cũng chưa thể thỏa mãn lòng ham muốn của con người, con người đã vươn tới khoảng không bao la. Đồng thời, sự giàu có là do con người sáng tạo ra nên bản thân con người cũng trở thành một phần tài nguyên và là phần quan trọng nhất.

Bạn muốn trở thành tài nguyên của người khác hay là người chi phối các tài nguyên ?

Con người không bao giờ thỏa mãn với hoàn cảnh của mình, thường không phải vì một ngày ba bữa cơm chưa no mà là không cam chịu bị người khác chi phối, họ luôn mong muốn có nhiều thứ hơn,

nhiều tài nguyên hơn và càng nhiều quyền chi phối hơn.

Sự giàu có cũng là một thứ quyền lực, nó không chỉ làm cho con người có sức mạnh hơn mà còn làm cho tinh thần thoải mái hơn.

Vì sao có người thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi voi ? Một con gà tuy nhỏ bé nhưng lực phủ ngũ tạng đều đầy đủ, là một sinh mệnh độc lập, có tư cách độc lập, đầu gà có thể quyết định phương thức sống của một con gà. Còn đuôi voi tuy to lớn nhưng chỉ là một phần bổ trợ mà thôi. Tuy một giám đốc của một bộ phận trong một công ty lớn thường dễ chịu hơn một giám đốc điều hành của một công ty nhỏ, nhưng “đuôi voi” lại chỉ ở vị trí bị chi phối bởi đầu voi và phải phục tùng tuyệt đối, tuy cũng có tác dụng của nó nhưng không quan trọng.

Người ta ai cũng muốn vươn lên đứng đầu, dù là đầu gà hay đầu voi, có như vậy thế giới này mới tràn đầy sự cạnh tranh, đó cũng là quy luật tự nhiên.

Sự giàu có cũng là một thứ quyền lực, nó không chỉ làm cho con người có sức mạnh mà còn làm cho tinh thần thoải mái hơn. Người ta ai cũng muốn vươn lên đứng đầu, dù là đầu gà hay đầu voi. Có như vậy thế giới này mới tràn đầy sự cạnh tranh.

NGƯỜI NGHÈO KHÓ TỰ BẢO VỆ

Người nghèo chỉ có một chiếc bát mẻ, người giàu có một đồng tài sản, người nghèo thường luôn cho rằng người giàu keo kiệt hơn. Chưa biết Diêm Vương thì chưa biết lũ quỷ gây gò ra sao, muốn ăn phải tranh giành nhau, trên tay cầm nửa cái bánh vẫn có thể còn bị kẻ khác đói hơn cướp mất. Người nghèo tiền ít cũng ít phải bảo vệ. Ở mỗi thành phố lớn đều có không ít các khu nhà của những người giàu có, ở đó toàn là những phú hào, nhưng lại toàn những cửa sắt rất chắc chắn, rồi bảo vệ tuần tra suốt ngày đêm, rồi còn các thiết bị giám sát hồng ngoại, kẻ xấu không thể nào sờ tới được.

Ở các thành phố lớn, nhiều người đã từng mất xe đạp, nhưng người mất ô tô lại rất hiếm, vì mất ô tô là một chuyện lớn sẽ làm kinh động tới nhiều người, bị buộc phải lập án điều tra, cho dù cuối cùng không tìm lại được thì tổn thất đó lại do công ty bảo hiểm chịu chứ người chủ có mất bao nhiêu đâu. Nhưng mất một chiếc xe đạp sẽ chẳng ai để ý tới cả, song đối với người nghèo, chiếc xe đạp lại là một tài sản không nhỏ !

Các Hoàng Đế thời xưa ở trong cung lâu ngày ngày thường buồn chán nên muốn ra ngoài thay đổi không khí, hưởng cái tự do của một người thường nên thường đóng giả là dân thường, lặn lội dờn cung ra ngoài vi hành. Người nghèo nghe nói vậy cũng cảm thấy được an ủi phần nào, ta nghèo thì nghèo thật nhưng tự do tự tại, đến Hoàng đế cũng phải ước muốn.

Nhưng họ quên mất rằng, những ràng buộc của họ lại rất cụ thể, môi trường sinh tồn của người nghèo xấu hơn rất nhiều so với người giàu. Hoàng đế tuy mặc quần áo dân thường, nhưng hai bên còn rất nhiều đại thần đi theo bảo vệ, ngoài ra còn có quân giá đi theo mang đầy tiền bạc trong túi. Ông ta đi ra ngoài với niềm hứng thú mới lạ, muốn trải nghiệm cái gọi là nỗi khổ nhân gian mà không hề lo lắng gì cả. Giống như người thành phố bây giờ, thắt lưng đeo dao găm Thụy Sĩ, mặt nạ phòng độc với la bàn, nước khoáng đi tới vùng quê cách thành phố khoảng 10 km để chịu đựng gian khổ, mặc dù chỉ ăn một bữa cơm ở nông thôn nhưng cũng chẳng qua cũng chỉ là giúp cho việc tiêu hóa tốt hơn mà thôi.

Khó khăn của người nghèo chỉ có người nghèo biết. Sống lâu trong điều kiện khó khăn, người nghèo cũng có thứ triết lý xử thế của mình.

Người nghèo thường không tin vào luật pháp, “chế độ là cái đã chết, những người chấp hành chế độ là sống”. Xét về mặt lí luận, Pháp luật là để duy trì trật tự, bảo vệ người yếu, nhưng thực tế, pháp luật của nhiều nước lại thường có lợi cho người giàu ; có lúc, người giàu có thể dùng sức mạnh đồng tiền gây ảnh hưởng tới người chấp hành chế độ, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, trong mắt người giàu, luật pháp trở nên rất thân thiết.

Trong mắt một số người nghèo, giá trị quan của chủ nghĩa thực dụng rất thâm căn cố đế, “được làm vua, thua làm giặc” chỉ cần kết quả, bất chấp thủ đoạn, cho nên, bạo lực trong người nghèo rất đáng sợ. Có một phương thức cướp giết điển hình, đó là nhắm thẳng vào đầu, siết mạnh cò súng cho tới chết.

Thực ra trong túi người xấu số kia chỉ có vài đồng bạc. Nhưng đó là một sinh mệnh.

Đứng trước lòng tham của con người, những kẻ giàu có thường là nguồn của tai họa. Nhưng lật giở các trang tin trên báo chí bạn sẽ phát hiện ra rằng, người bị cướp của, hại tính mạng lại phần lớn là người nghèo, những tiểu chủ ; trong con mắt người giàu điều đó có vẻ thật đáng thương, và thực tế cũng đúng như vậy.

Người nghèo đáng thương, việc tự bảo vệ của người nghèo khó hơn nhiều so với người giàu.

NGƯỜI NGHÈO DỄ MẮC BẦY

Những kẻ lừa đảo trên phố thường nhắm vào những người già và người nghèo, rất khó tưởng tượng một người giàu có lại bị bọn cờ bạc bịp ở góc phố lừa đảo, hoặc bị bọn đối tiền lừa, hoặc là bị các trò đồ đen mê hoặc.

Sở dĩ người ta hay mắc bẫy luôn vì hoặc có lòng tham, hoặc có mưu đồ gì đó hoặc là do sợ hãi một cái gì đó. Người giàu chân chính thường có nguồn tài sản của mình rõ ràng, không hề muốn những thứ tiền tài từ đâu bay tới. Người giàu chân chính phần lớn đều đã kinh qua chốn sa trường, thông hiểu mọi việc sớm tới luyện được đôi “mắt lừa con người vàng”, nếu không, tài sản của họ làm sao mà tụ lại và giữ được ?

Trên báo chí thường có đủ các thứ quảng cáo cách làm giàu phát tài, họ nói cho bạn rằng không cần quá nhiều tiền, không cần tài nghệ quá tinh xảo, cũng không cần phải chạy ngược chạy xuôi, chỉ cần ngồi nhà làm chút gì đó là có thể phát tài được.

Trên thế giới làm gì có chuyện dễ dàng như vậy ! Những điều này chuyện thiết kế dành cho người nghèo, và chỉ những ai hời hợt muốn làm giàu nhanh chóng mới can tâm tình nguyện chui vào đó.

Khắp nơi trên thế giới này đều là người thông minh, nếu có một nghề thu nhập rất cao lại rất ít rủi ro, thì chẳng cần ai phải hô hào sẽ có rất nhiều người đổ xô đến, kết quả là ngành đó sẽ nhanh chóng bão hòa, tỉ suất lợi nhuận sẽ hạ xuống. Vốn là phải lưu động, giống như sông, hồ hoặc biển, dù đáy có mấp mô ra sao thì mặt nước vẫn luôn phẳng lặng. Sự luân chuyển của cải trong xã hội cũng như vậy, cho dù ngành nghề nào, tỉ lệ thu lợi trong đầu tư đều có xu hướng trị số bình quân.

Nếu như một việc kiếm được nhiều tiền, nhưng lại chẳng có ai cạnh tranh cả thì chỉ có thể nói nơi đó rủi ro rất lớn, làm cho các nhà tư bản khác nhìn mà sợ. Chỉ ngồi mà hưởng lợi là hoàn toàn không thể tồn tại, rủi ro và lợi ích luôn tỉ lệ thuận với nhau.

Thực ra bất kì sự lừa dối nào đều có chỗ hở của nó, chỉ cần bạn nghiên cứu tỉ mỉ thì sẽ phát hiện trong toàn bộ sự việc luôn tồn tại một số nhân tố mà bạn không thể khống chế được mà đều là những khâu then chốt, hễ xảy ra vấn đề thì đều là những vấn đề nguy hiểm. Đó chính là kẻ sách rất tinh tế của người giàu ! Người nghèo lại bị mê hoặc bởi những kết quả tốt đẹp tưởng tượng mà bỏ qua những rủi ro trong đó.

Người nghèo chưa lặn lội qua thị trường vốn, chưa biết đặc tính của vốn chính là mưu cầu lợi nhuận. Họ cho rằng người ta ban phát lòng từ thiện, là đến để giải phóng họ nhưng hễ bị kích động lại quên mất chính mình cũng đang đầu tư. Tiền đưa ra tuy không phải là một con số quá lớn nhưng cũng phải gian khổ cả đời mới có được.

Một tỉ phú nếu như mang toàn bộ tài sản của mình (có thể lên tới hàng trăm triệu đồng) ra để đầu tư thì làm sao mà họ không tích cực khảo sát luận chứng để có được một phương án hoàn thiện mới bắt tay vào ? Người nghèo lại nghĩ đó là chuyện đương nhiên, hễ đầu nóng lên là lao vào ngay, chớ phát hiện ra mình mắc bẫy thì người ta đã cao chạy xa bay rồi, còn bản thân chỉ còn biết kêu trời kêu đất mà thôi !

Tích lũy nguyên thủy của người nghèo vốn là rất khó, cả đời chỉ cần mắc bẫy một lần, nhưng khả năng đứng dậy được là rất khó.

Người giàu chân chính thường có nguồn của cải rõ ràng không hề nghĩ tới những thứ của cải từ đâu bay tới. Người giàu chân chính phần lớn đều kinh qua chốn sa trường, thông hiểu việc đời, sớm luyện được “đôi mắt lừa con người vàng”, nếu không thì của cải của họ làm sao mà tụ lại và giữ lại được.

NGƯỜI NGHÈO LÀ CÁI ĐÌNH VÍT

Người nghèo do địa vị hèn mọn, thiếu cảm giác an toàn nên tha thiết muốn đặt mình vào một nơi nào đó để cùng được ở với rất nhiều người, trở thành thành viên của một tổ chức to lớn, giống như loài chim trong mùa đông luôn đứng sát lại để sưởi ấm cho nhau. Người nghèo càng cần tổ chức, đơn vị hoặc đoàn thể của mình.

Sau khi họ trở thành thành viên của một đoàn thể nào đó thường sẽ nảy sinh sự dựa dẫm, ỷ lại, luôn sợ mất đi chỗ dựa này, bản thân sẽ như một chiếc lông bị thổi bay đi mất. Vì vậy họ lấy tiêu chuẩn của tổ chức đó làm tiêu chuẩn của mình, che đậy cá tính, hy sinh những sở thích, ham muốn cá nhân để khiến tất cả những gì của mình đều phù hợp với các quy tắc nội quy, làm việc vì lợi ích của đoàn thể dù phải vất vả chạy nơi này nơi nọ. Với người nghèo mà nói, làm việc mấy chục năm ổn định ở một xí nghiệp danh tiếng, từ một thực tập sinh leo lên thành một viên chức cao cấp, điều đó là một lý tưởng không gì đẹp hơn nữa.

Chao ôi ! Điều đó lại chính là trúng kế của người giàu !

Lãnh đạo các đoàn thể đó thông thường đều là người giàu. Họ luôn một mặt truyền bá cho người nghèo rằng : Đoàn kết là sức mạnh, nếu bạn không phục tùng đoàn thể của mình thì bạn sẽ chẳng là gì cả, chẳng đáng gì cả. Nhưng mặt khác, họ lại chưa bao giờ ngừng việc chiêu binh mãi mã, bồi dưỡng người mới để sẵn sàng thay thế bạn.

Nếu bạn làm việc trong một doanh nghiệp lớn thì doanh nghiệp sẽ là tất cả của bạn, nhưng bạn chỉ là một phần của doanh nghiệp, chỉ là một chiếc đinh vít nhỏ. Bộ phận nhân sự làm gì để ăn đây ? Bộ phận đào tạo lẽ nào chỉ là một thứ trang trí ? Công việc của họ là sẵn sàng chuẩn bị để đưa ra những chiếc đinh vít tốt nhất, một khi chiếc đinh vít nào bị rỉ, thậm chí chỉ có hiện tượng rỉ là lập tức bị loại bỏ không thương tiếc. Mỗi người trong họ đều rất sáng suốt, nhưng suy cho cùng họ cũng chỉ là những chiếc đinh vít, buộc họ phải luôn sáng bóng trong địa vị của mình.

Người nghèo luôn luôn là kẻ bị động, cho dù bạn có sáng chói một thời thì vận mệnh cũng chỉ như vậy thôi.

Người nghèo do địa vị hèn mọn, thiếu cảm giác an toàn nên tha thiết muốn đặt mình vào một nơi nào đó để cùng được ở với rất nhiều người, trở thành thành viên của một tổ chức to lớn, giống như loài chim trong mùa đông luôn đứng sát lại để sưởi ấm cho nhau.

NGƯỜI NGHÈO BỊ NGƯỜI GIÀU LỢI DỤNG

Người giàu thường lợi dụng người nghèo, bởi vì họ giàu nên càng có điều kiện lợi dụng hơn.

Ví dụ, người nghèo thường thích mua trái phiếu, mà tiền mua trái phiếu giả sử đều được dùng cho việc công ích, ví dụ như xây dựng một sân vận động hiện đại chẳng hạn, nhưng muốn tới đó xem đá bóng hay thi đấu thể thao khác đều phải mất tiền. Người nghèo không thể vì trước đó đã mua trái phiếu thể thao mà cứ tự nhiên vào xem được, kết quả là những người có tiền đi xem vẫn là người giàu, còn người nghèo chỉ được xem qua tivi mà thôi.

Hoặc ví dụ việc xây nhà để bán cho người có thu nhập thấp chẳng hạn, loại nhà này được Nhà nước miễn giảm thuế đất, thuế thu theo dạng ưu đãi, giá nhà hạ, vậy nhưng, cuối cùng người vào ở trong đó lại không phải là người nghèo. Chính sách luôn phải dựa vào người chấp hành nó, những người này lại luôn có bản năng muốn thừa cơ trục lợi, cho nên cho dù Nhà nước đã có văn bản rõ ràng là chỉ bán loại nhà đó cho những gia đình có thu nhập thấp dưới 6 vạn đồng một năm, nhưng thực tế, việc mua bán nhà là thế nào đây ? Một người nghèo thực sự phải tích lũy cả đời mới có thể mua được một ngôi nhà dạng này, còn người giàu thì một lúc có thể mua vài căn hộ như vậy rất nhẹ nhàng. Khi người nghèo đang phải ra sức lo giải quyết chỗ ở thì người giàu lại chỉ lo cho việc đầu tư.

Ở Thượng Hải, có một nhân viên hành chính bỏ ra số tiền tích lũy cả đời mua được một căn hộ dạng này, sau đó ông ta phát hiện một số căn hộ ở tầng trên đều được bán cho một người giàu có, mà người này lại không hề ở đó mà dùng để cho thuê. Cuối cùng sự việc này đã được ủy viên Hội nghị chính trị Hiệp thương Thượng Hải đưa ra cuộc họp làm cho nhiều ủy viên khác rất phẫn nộ, họ đã đưa ra kiến nghị cần phải đưa ra một chế độ về việc hạn chế diện tích nhà ở, hạn chế người giàu chiếm lượng bất động sản lớn để chống lại việc phân hóa giàu nghèo quá lớn.

Ý định của các ủy viên là rất tốt, nhưng liệu có hạn chế được bất động sản của người giàu không ? Trên cả nước có bao nhiêu khu nhà xây với dạng đó, có bao nhiêu những khu kinh tế mở, thị trường ; phía người bán, tiền mặt là thống soái thì người giàu có tiền sợ gì mà không mua được.

Nhà thực ra cũng là một loại tài nguyên những đề nghị của các ủy viên là hoàn toàn hợp lý. Muốn xây một khu nhà mới, điều đầu tiên nhất thiết phải có được quyền sử dụng đất. Nhà nước có được tiền từ khâu này và nếu dùng nó để đầu tư thì mọi người đều được hưởng lợi. Nay tiền thuê đất được miễn giảm, tiền thu thuế được ưu đãi hiển nhiên thu nhập của Nhà nước sẽ giảm, lợi ích của người nghèo bị tổn thất, những ngôi nhà giá rẻ đó lại bị người giàu mua mất thì rõ ràng người nghèo thiệt đơn thiệt kép.

Không những nhà ở mà nhiều tài nguyên khác cũng bị chiếm dụng như vậy, người giàu không bao giờ nhường bộ, người nghèo không cách gì cạnh tranh với họ được. Người giàu có tiền có thể mua được con gà đẻ trứng vàng, còn người nghèo thì cho dù con gà đó bay tới trước mắt cũng không thể làm gì được.

Người có tiền càng có tiền, đó hầu như là một lẽ tất nhiên vậy.

Người giàu không bao giờ nhường bộ, người nghèo không cách gì cạnh tranh được với họ. Người giàu có tiền có thể mua được con gà đẻ trứng vàng, còn người nghèo thì cho dù con gà đó có bay tới trước mắt cũng không thể làm gì được.

NGƯỜI NGHÈO CHÍ NGẪN

Một ông chủ bất động sản ở kinh thành nói, các kiến trúc sư Trung Quốc rất dễ thay đổi lập trường, họ thường phải nghe theo các ông chủ, luôn sợ ông chủ không hài lòng sẽ bị mất việc. Nhưng các kiến trúc sư nước ngoài, đặc biệt là người nổi tiếng lại rất cố chấp, họ chẳng thà không làm nữa chứ không dễ dàng thay đổi thiết kế của mình, dù cho chỉ là một chi tiết nhỏ.

Kết quả là các kiến trúc sư lớn của nước ngoài đã để lại những công trình hoàn mỹ và càng có cá tính hơn, do đó càng nổi tiếng hơn, giá trị càng lớn hơn, việc làm ăn hưng thịnh hơn. Các kiến trúc sư Trung Quốc lại hạ mình quá thấp nên khó tránh khỏi xuất hiện nhiều công trình thô thiển xấu xí. Khi tác phẩm của mình đứng ở vị trí thấp thì tác giả cũng bị đánh giá thấp, muốn có giá cao là không thể được. Kết quả là những công trình trình lớn đều rơi vào tay người nước ngoài, người trong nước chỉ biết đứng nhìn kẻ khác kiếm tiền lên mà không làm gì được.

Đó chính là điểm khác nhau giữa người giàu và người nghèo.

Không phải các kiến trúc sư Trung Quốc không có cá tính, mà chỉ vì họ quá cần tiền. Nếu một kiến trúc sư Trung Quốc phải dồn tâm huyết cho một thiết kế với một số tiền ít ỏi (nghe nói chỉ bằng một phần mười so với đồng nghiệp nước ngoài), nhưng không có nó sẽ chết đói, nên họ chỉ phấn đấu để sinh tồn chứ không phải hiến thân cho nghệ thuật, vậy trước mặt ông chủ, họ còn có thể có khí khái gì được ?

Hiến thân là hoàn toàn có thể, cũng là việc vĩ đại, nhưng tiền đề của nó phải là còn thân thể đã, cho nên một khi sự tồn tại của cơ thể trở thành vấn đề thì việc hiến thân chỉ là lời nói suông.

Lý tưởng của người nghèo thường chỉ là lời nói suông.

Ý chí người nghèo thường ngắn, thường bị người khác kiềm chế, nhiều khi vì kế sinh nhai mà phải thỏa hiệp, chính sự thỏa hiệp đó làm mai một tài năng và bỏ lỡ cơ hội phát triển, cuối cùng chỉ là kẻ theo đám ăn tàn, tiếp tục nghèo mãi.

Người nghèo thường rất khó có tầm mắt nhìn xa trông rộng, người nghèo rất khó lớn mạnh được.

Người nghèo chí ngắn, người nghèo thường bị người khác kiềm chế ; vì kế sinh nhai nhiều khi họ phải thỏa hiệp, chính sự thỏa hiệp này làm mai một tài năng và làm lỡ cơ hội phát triển của họ, cuối cùng chỉ là kẻ theo đám ăn tàn, tiếp tục nghèo đi mãi.

TIỀN LUÔN ĐI TỚI CHỖ CAO HƠN

Nghe nói người nghèo nhất thế giới là một triệu phú nào đó người Nhật. Cuộc đầu tư của ông ta thất bại, khoản nợ lên tới mấy tỉ, trong túi chẳng còn xu nào, ngay cả con người ông ta có bán đi cũng chẳng đáng giá mấy hào. Nhưng hàng ngày ông vẫn tới ăn ở khách sạn năm sao, chơi những trò chơi mà cả đời người nghèo cũng không nghe thấy nói tới, đằng sau ông vẫn là một đồng ngân phiếu. Nghe nói các chủ nợ luôn mong ông ta trả được tiền nợ, mà muốn trả tiền thì chỉ phải vùng lên, muốn vùng lên nhất thiết phải đứng lên hàng đầu, muốn đứng lên hàng đầu phải ở nơi hào hoa và phải sống lâu trăm tuổi - nhưng nếu ông ta chết sớm thì món nợ đó chẳng phải chỉ còn lại một năm xương tàn đó sao ? Điều đó thật chẳng bằng một gói mì chính bình thường !

Cho nên có thể nói rằng, việc làm phong độ nhất trên thế giới chính là dùng tiền của người khác, như vậy bất kể là thắng hay bại, bạn vẫn luôn là người chiến thắng.

Người nghèo thực sự nghe việc này hẳn rất tức giận, phung phí một số tiền lớn như vậy, sao không chia cho ta một ít tiền lẻ để ta làm chút vốn buôn bán nhỏ, dù không kiếm được nhiều tiền nhưng cũng không đến nỗi bị quả đắng ! Họ chê trách người chủ nợ thật ngốc nghếch.

Nhưng chủ nợ chẳng bao giờ làm như lời bạn, dù họ có nhiều tiền hơn cũng chẳng bao giờ cho bạn dù chút tiền lẻ, cho dù việc buôn bán của bạn thực sự có thể đẻ ra tiền được.

Trong vấn đề đầu tư, cách tính toán của người nghèo và người giàu hoàn toàn khác nhau. Ví dụ mở một nhà hàng, tỷ suất thu lợi là 100%, nếu đầu tư 2 vạn đồng, một năm thu lời 2 vạn. Với người nghèo, đó thật quá mỹ mãn. Nhưng nếu vốn đầu tư cho một nhà hàng là 2 vạn, giả sử một ông chủ lớn có 100 triệu đồng vốn thì phải mở tới 5000 nhà hàng sao ? 5000 nhà hàng có nghĩa là 5000 hạng mục đầu tư, muốn quản lý tốt tất cả thì ông chủ phải tốn bao sức lực, tóc bạc đi bao nhiêu lần đây ? Chẳng thà đầu tư cả 100 triệu vào một khách sạn lớn, cho dù lợi nhuận ở đó chỉ đạt 20%, một năm họ cũng có thể kiếm được 20 triệu lợi nhuận !

Người có vốn lớn chỉ để ý tới hạng mục lớn, tiền luôn đi tới chỗ cao hơn ; bạn càng có tiền, phạm vi đầu tư càng lớn thì càng có nhiều người mang tiền đến cho bạn. Mà bạn có tiền, điều đó nói lên rằng bạn có năng lực kiếm tiền, chứng minh bạn có thể làm cho tiền đẻ ra tiền được. Nếu ai đó muốn đầu tư, họ không tìm tới bạn thì tìm ai đây ?

Nguồn vốn có một lợi thế rất lớn, người nghèo không thể lọt vào mắt xanh của họ được. Người nghèo vừa không có vốn mà con đường kiếm tiền của họ lại chỉ bằng lao động, là tiền mồ hôi nước mắt và vì vậy phần lớn chỉ đủ ăn mà thôi.

Tiền của người nghèo mãi mãi chỉ là số tiền chi dùng cho cuộc sống, nó hoàn toàn khác với tính chất của tiền vốn. Không có vốn thì bao nhiêu câu chuyện phát tài rất hay mà báo chí đăng tải, với người nghèo mà nói cũng đều chỉ là loại tiểu thuyết kiếm hiệp. Chỉ dùng để đọc nhằm thư giãn tinh thần trong lúc nhàn rỗi hay sau mỗi bữa ăn mà thôi.

Việc làm phong độ nhất trên thế giới này chính là dùng tiền của người khác ; như vậy, bất kể là thắng hay bại, bạn vẫn luôn là người chiến thắng.

NGƯỜI CÓ TIỀN CÀNG CÓ TIỀN HƠN

Cả nước Trung Quốc có 1,2 tỷ người, nếu mỗi người cho bạn một đồng thì sẽ sao đây ?

Không phải là không có người nghĩ tới việc tốt này, về mặt lý luận là hoàn toàn có thể được. Nhưng muốn thu được mỗi người một đồng, bạn nhất thiết phải có cơ hợp lý, có nghĩa là phải lập hạng mục ; bạn còn phải để cho từng người biết việc này, phải quảng cáo, phải có người đi thu, phải “chiêu binh mãi mã”. Chi phí cho những việc như vậy, nếu trong số một đồng của mỗi người phải bỏ ra chi phí mất năm hào, vậy muốn thu được một tỷ, phải chi trước ra 500 triệu !

Thoạt nghe bạn đã hồn xiêu phách lạc, cũng như việc xây nhà để bán, kiểu làm ăn này người nghèo không thể làm được !

Rất nhiều khi hoàn toàn không phải người nghèo gốc ghêch việc mà người nghèo nghĩ dù có hay họ đến mấy cũng chẳng cách gì làm được, điều đó chính là do khởi điểm của bạn quyết định. Cho nên cho dù người nghèo có diệu kế gì chẳng nữa cũng đành phải cõng hiên diệu kế đó cho người giàu, trở thành tay chân cho người giàu hoặc là người vạch kế hoạch cho họ, giúp người giàu kiếm tiền của người nghèo và bản thân được hưởng chút lợi lộc trong đó.

Tiền giống như bàn trượt trong môn lướt sóng, trượt càng cao thì không gian mở ra càng rộng hơn, càng thể hiện được nhiều động tác đẹp hơn.

Người có tiền càng có tiền hơn, người nghèo thường chỉ biết mở mắt nhìn thềm thuồng mà thôi !.

Rất nhiều khi không phải người nghèo quá gốc ghêch, những việc người nghèo nghĩ tới dù có hay họ đến đâu cũng chẳng cách gì làm được. Tiền giống như bàn trượt trong môn lướt sóng, trượt càng cao thì không gian mở ra càng rộng hơn, càng thể hiện được nhiều động tác đẹp hơn.

VÌ SAO BẠN LÀ NGƯỜI NGHÈO

Trong ngôn ngữ thông thường, “người nghèo” là một từ nhiều khi được dùng cho những khái niệm rất mơ hồ. Loại xe ô tô giá rẻ được gọi là “ô tô của người nghèo”. Trong giải bóng đá Seri A của nước Ý, đội yếu thắng đội mạnh được gọi là “thắng lợi của người nghèo” ; trên phố đang lưu hành sự phối hợp giữa những mốt rất thời thượng và bình dân được gọi là “mốt thời thượng của người nghèo”. Tóm lại, người ít tiền là người nghèo, người nhiều tiền cũng có thể gọi là người nghèo, chỉ có bạn không tự nhận là người giàu mà thôi.

Trong bối cảnh vật chất tương đối phong phú hiện nay, khái niệm người nghèo, người giàu đã không còn sự khác biệt kiểu “người giàu thịt để thối, người nghèo chết đói bên đường” nữa. Rất nhiều khi, bạn không thể từ vẻ bên ngoài mà phán đoán được họ là người giàu hay người nghèo, Bill Gate thường ăn mặc bình thường, còn người làm công ở các thành phố lớn lại thường mặc comple rất mốt.

Khái niệm về người giàu, người nghèo cần phải được phân định lại, không phải người sống dưới mức no đủ mới gọi là người nghèo.

Nghèo và giàu đều là tương đối, một viên chức “cổ cồn” làm việc cho một công ty có vốn nước ngoài đầu tư với lương tháng 3000 đồng vẫn cảm thấy khó khăn, còn một người về hưu tuy lương hưu chỉ 1000 đồng một tháng nhưng lại rất thỏa mãn với cuộc sống của mình. Rất nhiều khi giàu và nghèo chỉ là một thứ cảm giác, ở khu vực giàu có, một người dù có cả nhà, xe hơi (mà đa phần là mua bằng khoản tiền vay) có thể vẫn thuộc lớp người thu nhập thấp, ngày ngày vẫn phải chạy vay cho cuộc sống. Nhưng ở những vùng khó khăn, nếu có được như điều kiện trên cũng đã là niềm ao ước của nhiều người rồi.

Người có thu nhập càng cao càng cảm thấy mình nghèo, điều này không phải là chuyện hoang đường bởi thu nhập càng cao thì khoản chi càng cao, làm cho thu không đủ chi ; người có thu nhập càng cao thường nhìn mình cao hơn luôn cảm thấy giá trị của bản thân mình chưa tương xứng, còn phải cao hơn nên đương nhiên họ cũng kêu nghèo. Đài Truyền hình Trung ương đã có một cuộc điều tra, phần lớn người có thu nhập dưới 1000 đồng tháng luôn cho rằng cuộc sống của mình đã đạt tới bậc trung lưu rồi ; còn một bộ phận có thu nhập vượt quá con số 3000-5000 đồng tháng lại tự cho rằng mức sống của mình còn cách tiêu chuẩn trung lưu rất xa.

Trung lưu chỉ là tầng lớp cơ bản của cuộc sống. Một tổ chức có uy tín của Trung Quốc đã đưa ra hai tiêu chuẩn để định nghĩa việc này, một là GDP bình quân đầu người đạt 800 USD và hai là chi phí cho thực phẩm thấp hơn 50% tổng thu nhập trong gia đình.

Xem ra giữa người nghèo và người giàu có tham số để đối chiếu rất đơn giản, những ai còn phải lo lắng chuyện ăn uống thì người đó là người nghèo, với người giàu cuộc sống mới thực sự là cuộc sống, còn với người nghèo chỉ là sự sinh tồn mà thôi.

Với những người đặc biệt nghèo khó mà nói, sẽ chẳng có ý nghĩa thực tế gì lớn nếu thăm dò họ bằng câu “Vì sao anh là người nghèo” bởi họ không có sức thay đổi hiện trạng, nhận thức về giàu nghèo với họ đều có được từ kinh nghiệm sống có hạn của mình, đó là căn cứ vào số lượng đã có những nhu yếu phẩm cần thiết cho đời sống để phán đoán sự giàu nghèo. Mà người nghèo ở thành phố hoặc ở các vùng giàu có, vấn đề ngày ba bữa ăn không phải là vấn đề đáng lo lắng, mà vấn đề đáng lo là phát triển.

Người giàu chẳng vinh quang, mà người nghèo cũng chẳng có gì phải hổ thẹn.

Con người hiện đại hoàn toàn không đánh giá giá trị con người theo tiêu chuẩn vật chất, mà phương thức sống của con người rất phong phú đa dạng, không phải cứ người giàu là sung sướng, người nghèo là khổ sở, hạnh phúc của đời người nhiều khi không liên quan gì tới giàu nghèo cả.

Nghèo thế nào mới là người nghèo ? Giàu mức nào mới là người giàu ? Liệu có một tiêu chuẩn đo lường cụ thể không ?

Bàn về vấn đề giàu nghèo nhiều khi chỉ là một sự phân tích tâm lý, trong cùng một môi trường

xã hội, vì sao bạn là người nghèo ? Hoặc vì sao cảm thấy mình là người nghèo ?

Ai cũng đều có thể tự hỏi mình được.

Còn ta ? Vì sao ta là người nghèo

Ai còn phải lo lắng chuyện ăn uống thì người đó là người nghèo, với người giàu, cuộc sống mới thực sự là cuộc sống, còn với người nghèo đó chỉ là sự sinh tồn mà thôi.

THỜI GIAN CỦA NGƯỜI NGHÈO

Thời gian cũng là một thứ tài nguyên, với bất kỳ ai, thời gian đều công bằng và có giới hạn và còn quý hơn vàng bạc.

Người xưa có câu “Du thủ hảo nhân”, những người này thì chẳng những không có tiền mà ngay nhân cách cũng rất thấp kém. Vì sao vậy ? Bởi nếu bạn không biết lo liệu thì chỉ như một đồng thịt thối mà thôi.

Ngày nay, cái “hảo nhân” xưa đã được chuyển hóa thành “hữu nhân”, trở thành một tiêu chí thời thượng, không những không bị người đời phi nhổ mà lại là điều người ta theo đuổi.

Đó đều là chủ ý của người giàu !

Nếu mọi người đều không như vậy thì sản phẩm của họ bán cho ai ? Họ kiếm tiền của ai ? Những người giàu luôn căn cứ vào nhu cầu của mình để làm ra các loại sản phẩm thời thượng và các quan niệm, che đậy mục đích thương mại trần trụi bằng lớp áo ngoài rực rỡ, còn người nghèo lại là người theo đuổi thời thượng. Khi một cái gì đó đang bắt đầu thịnh hành cũng là lúc tiền bắt đầu chảy vào túi nhà giàu.

Thời gian và tiền bạc là hai thứ tài nguyên có thể chuyển hóa cho nhau, cũng có thể đối nghịch nhau. Từ nơi này đến nơi khác muốn tiết kiệm tiền thì chỉ có đi xe buýt hoặc đi bộ, còn muốn tiết kiệm thời gian thì phải bỏ ra số tiền gấp vài lần tiền đi xe buýt. Một người phung phí thời gian sẽ không thể kiếm tiền lớn được ; một người giắt lưng bạc triệu cũng không coi thời gian là đồ bỏ đi, người có càng nhiều tiền thì càng phải hy sinh nhiều thời gian nhàn rỗi hơn, còn muốn nhàn rỗi sẽ mất đi càng nhiều cơ hội kiếm tiền hơn.

Những người hâm mộ các ngôi sao (ca nhạc hay thể thao) thường phải bỏ ra khá nhiều thời gian để hoặc là được bắt tay hay xin được một chữ ký của ngôi sao mà mình hâm mộ, thật là phí phạm biết bao ! Hàm lượng vàng trong thời gian của mỗi người khác nhau, ví như tầng lớp giàu có như Bill Gate chẳng hạn mỗi giây phải có hàng ngàn hàng vạn tấm ngân phiếu chuyển vào tài khoản của ông ta, nên Tổng thống các nước nghèo muốn gặp ông ta một lần e rằng cũng phải hẹn trước mới được.

Chỉ có thời gian của người nghèo là không đáng tiền vì chẳng có một hợp đồng cỡ một triệu USD nào chờ họ ký cả, cũng chẳng có vụ làm ăn nào quan trọng cả, nhanh chậm chẳng hề gì. Người nghèo không cảm thấy thời gian là tiền bạc, tiền và thời gian không trực tiếp tương quan với nhau. Ví dụ như khi bị tắc đường họ chỉ phàn nàn là phải chờ quá lâu, ảnh hưởng tới tâm lý mà thôi.

Chỉ có những giá trị mang lại giá trị mới là vốn quý, mà sự cao thấp của giá trị lại có liên quan tới mức độ thiếu hụt, và với người nghèo, sự thiếu hụt là tiền chứ không là thời gian !

Một người dù kiếm tiền bằng cách gì, dù được nhiều hay ít đều phải qua tích lũy của thời gian. Nếu như bạn có thể bực bội vì phải bỏ ra một hào để mua một cân cải trắng nhưng lại không hề đau lòng vì bỏ phí một ngày chẳng làm gì thì đó chính là lối tư duy điển hình của người nghèo. Bạn có thể đưa ra một số ví dụ để biện bạch cho mình như :

“Anh xem, những người giàu vừa chơi vừa làm ăn với nhau, chỉ có người nghèo là bận rộn thôi”.

Nhưng bạn cần nhớ rằng, việc chơi của người giàu cũng là một cách làm việc, là có mục đích của nó, khác hoàn toàn với chuyện bỏ thời gian ra để tán gẫu cho hết ngày. Cái nhàn của người giàu là nhàn ở thân thể, tu thân dưỡng tính để tiếp tục chiến đấu, còn đầu óc họ chẳng phút nào nhàn cả. Còn cái nhàn của người nghèo là nhàn về tư tưởng, trên thực tế tay chân họ đều bận, ví dụ như suốt ngày đi xoa mặt chườm chẳng hạn.

Nếu bạn luôn cảm thấy thời gian quá nhiều, như vậy nhất định là có vấn đề rồi !

Nếu bạn luôn là người nhàn rỗi thì việc buôn bán của người giàu sẽ có cơ phát triển.

Việc chơi của người giàu cũng là một cách làm việc, là có mục đích của nó, khác hoàn toàn với chuyện bỏ thời gian ra để tán gẫu cho hết ngày.

CÁI VÒNG LUÂN QUẢN CỦA NGƯỜI NGHÈO

Mỗi người đều có môi trường sống riêng, môi trường và vận mệnh có mối quan hệ nhân quả với nhau.

Người nghèo phần lớn đều sống giữa những người nghèo, lâu dần, tâm trạng và tư duy đều biến thành tâm trạng và tư duy của người nghèo ngay cả việc làm cũng theo kiểu người nghèo. Bên cạnh người nghèo đều là người nghèo, câu chuyện hàng ngày đều xung quanh việc mua hàng khuyến mại, kỹ xảo để tiết kiệm chi dùng, tuy như vậy có lợi cho việc huấn luyện năng lực sinh tồn, nhưng tầm mắt dần dần đã bị bó hẹp trong những việc linh tinh đó, khả năng tiến thủ bị biến sạch.

Người nghèo vừa hâm mộ người giàu lại vừa có sự chống đối tự nhiên với họ. Khi nói về người giàu không tránh khỏi những lời mỉa mai, luôn mang sẵn theo một con dao mổ trong người để sẵn sàng giải phẫu những cái xấu xa của người giàu để làm cho những điểm ưu tú của mình nổi bật. Sống giữa người nghèo, rất khó có được một nhận thức thật lý tính đối với người giàu, càng khó có được tâm trạng thanh thản để học tập những tuyệt chiêu của người giàu.

Người giàu dù cho họ có vụng về đến đâu, để trở thành người giàu không phải là điều đơn giản.

Người nghèo cũng có trí tuệ của họ, nhưng phần lớn lại chỉ ở chỗ sinh tồn mà thôi. Một người nghèo sống trong toàn những người nghèo, muốn bước vào tầng lớp người giàu, nhiều khi phải nói lời chia tay với tầng lớp nghèo của mình.

Đó hoàn toàn không phải là sự phản bội mà là tự cải tạo mình.

Người nghèo phần lớn đều sống giữa người nghèo. Lâu dần, tâm trạng và tư duy hoàn toàn là tâm trạng và tư duy của người nghèo, ngay cả việc làm cũng theo kiểu người nghèo.

KHUYẾT ĐIỂM CỦA NGƯỜI NGHÈO

Người nghèo thích so sánh khuyết điểm của mình với ưu điểm của người khác : “Tôi không đẹp bằng người khác”, “Tôi không có một người cha tốt”, “Nhà tôi sống ở vùng cao nguyên đất đỏ”... Người giàu ngược lại, vì giàu nên tự tin không sợ thừa nhận nhược điểm, họ nhìn thấy sự khác nhau giữa mình và người khác.

Người nghèo thừa nhận nhược điểm của mình chỉ là lý do để giải thích cái nghèo của mình ; người giàu thừa nhận nhược điểm của mình là để tỏ sức mạnh của mình, chứng minh bản thân làm thế nào để chiến thắng nhược điểm để đi tới được địa vị như ngày nay.

Cho nên, khi người nghèo tự kể nhược điểm của mình, bạn chỉ biểu lộ sự đồng tình, nhược điểm của người giàu lại làm cho bạn ngưỡng mộ.

Ví dụ như chuyện đầu tóc, người giàu hói đầu được coi là lấp lánh trí tuệ, đầy thông minh ; còn người nghèo hói đầu thì lại coi là dinh dưỡng thiếu, suy thoái sớm, có vấn đề.

Người giàu và người nghèo đâu có sợ khuyết điểm như nhau. Hơn nữa phản ứng của mọi người về vấn đề này cũng khác nhau. Người giàu có thể đứng từ trên cao nhìn xuống, là một chiến binh không đánh cũng có thể khuất phục người khác. Người nghèo dù là gì chẳng nữa, người khác cũng chẳng thèm để ý tới.

Chính bởi vì người nghèo là người nghèo, người giàu là người giàu.

Nhược điểm của người nghèo khiến người khác đồng tình nhược điểm của người giàu khiến người khác ngưỡng mộ.

TINH THẦN CỦA NGƯỜI NGHÈO

Có làm nên chuyện hay không, trước tiên phải xem có tinh thần không.

Giả sử một người rất nghèo mà suốt ngày ủ rũ, tâm thần buồn bã nếu không bị đánh mạnh anh ta sẽ không tỉnh ra được, rất ít khi thấy anh ta vui vẻ thì không thể hy vọng anh ta có thể lôi kéo được người khác. Anh ta sẽ chỉ biết làm như một cái máy, khó có sai lầm lớn nhưng cũng không làm tốt nhất được. Loại người này, bạn thử nghĩ họ có thể trải qua được thử thách, chịu đựng các áp lực, khắc phục mọi khó khăn để lãnh đạo một đơn vị xây dựng thành công sự nghiệp được không ?

Không có tinh thần sẽ không có hưng phấn, không dốc sức cho công việc, không thể giải quyết những vấn đề khó khăn trong công việc một cách sáng tạo được, càng không thể có sức mạnh, dũng khí sáng tạo sự nghiệp, muốn trở thành lãnh tụ của một tập đoàn càng là điều không tưởng.

Có thể nói, người thiếu tinh thần nhất định cuộc sống sẽ không thể khá lên được, đó là định mệnh của họ.

Không thể nói phần lớn người nghèo không có tinh thần, nhưng họ lại tiêu hao tinh thần đó vào những việc quá cụ thể : cấp trên biểu dương, họ rất phấn khích ; cửa hàng thường, họ cũng rất phấn khích ; cảnh gương vỡ lại lành trong vở kịch truyền hình cũng làm họ cảm động, nước mắt tuôn trào. Tất cả những cái đó là một thứ tình cảm chứ không phải là một thứ nhận thức đối với sinh mệnh.

“Loài chim én có ý chí của Hồng hạc”, chỉ cần có được một tinh thần như vậy thì người nghèo sẽ không thể là người nghèo nữa.

Tinh thần là tượng trưng cho sức sống ; có nó, tâm linh con người mới tỏa sáng, cá tính mới rõ ràng, mới có sức truyền cảm mãnh liệt trong giao tiếp hàng ngày, mới có sức mạnh và phương pháp để giải quyết vấn đề.

Người nghèo luôn khát khao phát tài lớn, những người không có tinh thần thì mãi mãi không có được hành động chân chính.

Không thể nói phần lớn người nghèo không có tinh thần, nhưng tinh thần của họ luôn tiêu hao vào những việc quá cụ thể.

TIẾT KIỆM CỦA NGƯỜI NGHÈO

Tiết kiệm là một đức tính tốt của người giàu. Tiết kiệm của người nghèo không phải là một nhận thức mà là một sự bắt buộc, thâm tâm họ cũng rất muốn tiêu pha thoải mái nhưng do điều kiện có hạn, những thứ có thể dùng đã dùng cả rồi thậm chí những cái không thể dùng cũng phải dùng, trong con mắt người khác vẫn là tiết kiệm.

Sự xa xỉ của họ chỉ xảy ra trong một số ngày đặc biệt, họ mang những đồng tiền nhỏ nhoi gom góp được tập trung lại và tiêu bằng hết.

Kỳ thực, người nghèo thích phô trương, bởi vì sự xa xỉ là một việc để làm lóa mắt thiên hạ. Với người nghèo, sự xa xỉ là một thứ quang vinh. Nếu những ngày lễ tết lớn mà không phải đổ đi bát lớn bát bé thức ăn thừa thì đó mới là điều đáng tiếc.

Để tìm ra căn cứ buộc mình phải tiết kiệm người nghèo thường rất sùng kính việc người giàu tiết kiệm, họ nói : “Nhìn thấy chưa, một ông chủ lớn mà vào ăn một bát phở trong một quán nhỏ ; văn bản của công ty lớn tầm cỡ quốc tế nọ luôn in cả hai mặt...”. Vậy là hình tượng của người giàu cũng rạng rỡ, sự tiết kiệm mang lại danh dự tốt cho họ, trở thành một nấc thang để kích thích ham muốn kiếm tiền nhiều hơn nữa.

Nhưng nếu người nghèo cũng làm như vậy thì rất có thể bị mọi người khinh bỉ. Người nghèo muốn tự dát vàng cho mình nếu họ cảm thấy mình nghèo, biện pháp tốt nhất để tăng cường sự tự tin là tự cho mình là người giàu có.

Kỳ thực người nghèo rất thích phô trương, bởi vì sự xa xỉ là một việc làm lóa mắt thiên hạ.

TỰ TIN CỦA NGƯỜI NGHÈO

Lý Gia Thành là một người rất giàu, theo thống kê, tài sản của ông ta vào khoảng 12 tỷ USD. Nhưng ông ta luôn chỉ mặc một bộ comple truyền thống, tay đeo một chiếc đồng hồ bình thường giá chỉ 26 USD (đây là tin báo chí đưa chứ chưa tận mắt nhìn thấy). Thậm chí ông ta còn tự hào vì chiếc đồng hồ đó, ông nói, ngày nay những đồ trang sức trên người còn ít hơn thời trẻ.

Vì sao thời trẻ lại tiêu nhiều tiền hơn ? Vì lúc đó còn nghèo.

Nghèo nên cần phải vũ trang đến tận răng, thực sự là người ta bịt răng vàng để cho mọi người kính nể.

Người giàu tới một mức độ nhất định sẽ không cần dát vàng lên mặt mình nữa, ngược lại lại còn muốn “trát bùn” lên để cho sự rực rỡ của mình khỏi làm lóa mắt người khác. Người sợ nổi tiếng, sợ sợ lớn nhanh, người giàu lo sợ đổ kị chứ không lo sợ sự khinh bỉ.

Người nghèo hoàn toàn ngược lại, họ muốn người khác tôn trọng. Nhưng trong thâm tâm họ không tự tin, giống như một phụ nữ có tuổi vẫn cả gắng trang điểm, ăn mặc để cho mình trẻ ra. Phụ nữ cố làm như vậy chứng tỏ trong lòng họ có một nỗi sợ hãi. Sợ rằng khi các nếp nhăn lộ ra trên khuôn mặt sẽ chẳng còn ai để ý tới nữa.

Chỉ có ca sĩ trẻ mới dám nhuộm tóc mình thành trắng, cá tính và chủ kiến của họ bắt nguồn từ sự tự tin.

Khi nói về bí quyết trong kinh doanh của mình, Lý Gia Thành nói “Thực ra cũng chẳng có gì đặc biệt cả, khi tốt đẹp đừng quá lạc quan, khi không tốt đẹp cũng đừng quá bi quan. Lúc suy thoái phải đầu tư lượng lớn. Tiêu chuẩn đo lường chủ yếu của chúng tôi là, phải có tầm nhìn xa xem hạng mục đó có ẩn chứa lợi nhuận không, chứ không phải xem giá lúc đó của nó rẻ hay đắt hoặc có người hứng thú với nó không ?”.

Đừng quá bi quan cũng như đừng quá lạc quan, đầu tư bằng con mắt nhìn xa trông rộng, đó là lý luận đầu tư mà ai cũng biết, nhưng tiếc rằng người làm được điều đó lại quá ít. Không phải là do kỹ xảo đó có quá nhiều khó khăn mà yêu cầu phải có con mắt thật khách quan và một thái độ hòa bình, mà khách quan và hòa bình thì cần phải tự tin. Tự tin mới có sức mạnh, mới có thể quyết định chính xác được.

Càng nghèo càng thiếu lòng tự tin, càng thiếu tự tin thì người nói sao ta nói vậy, nếu không mắc bẫy thì cũng giúp đỡ một cách mù quáng, cuối cùng khó có thu hoạch gì.

Không tin bạn hãy thử xem, giống như chuyện bịt răng vàng cũng chẳng có ai phóng điện vào bạn đâu mà lo !

Chỉ có các ca sĩ trẻ mới dám nhuộm tóc mình thành trắng, cá tính và chủ kiến của họ đều bắt nguồn từ sự tự tin.

THÓI QUEN CỦA NGƯỜI NGHÈO

Có một câu chuyện kể rằng, một người nghèo, rất nghèo, một người giàu nhìn thấy anh ta đáng thương đã sinh lòng từ tâm muốn giúp anh ta làm giàu. Anh nhà giàu đưa tới cho anh nghèo một con bò dạn phải khai hoang chờ tới mùa xuân sẽ gieo hạt, mùa thu sẽ hết nghèo.

Chàng nghèo lòng tràn đầy hy vọng bắt đầu phấn đấu. Nhưng chỉ được vài ngày, bò cần ăn cỏ, người cần ăn cơm, cuộc sống ngày càng khó khăn. Chàng nghèo nghĩ, nếu bán con bò sẽ mua được vài con dê, giết một con dê để ăn, những con còn lại sẽ sinh con đẻ cái, chờ chúng lớn sẽ mang bán sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.

Anh chàng thực hiện kế hoạch của mình thấy sau khi ăn hết một con dê, vẫn chẳng có con dê con nào được sinh ra cả, cuộc sống lại càng khó khăn; chịu không nổi, anh ta lại giết tiếp một con dê nữa. Anh ta nghĩ, cứ thế này mãi sẽ không ổn, chẳng thà bán dê mua gà, gà đẻ trứng nhanh hơn, bán kiếm tiền nhanh hơn, chắc cuộc sống sẽ khá hơn.

Anh ta làm đúng như vậy, nhưng cuộc sống hàng ngày vẫn không thay đổi được, càng ngày càng khó hơn, cuối cùng, khi chỉ còn một con gà cuối cùng, lý tưởng của người nghèo hoàn toàn tan vỡ. Anh ta nghĩ, không còn hy vọng làm giàu nữa, chẳng thà bán quách con gà đi mua một bình rượu, ba chén vào bụng là quên hết sầu đau.

Mùa xuân đã đến, anh nhà giàu phấn khởi mang hạt giống đi gieo, anh ta phát hiện anh nhà nghèo đang ngồi uống rượu, bò chẳng còn nữa, trong nhà cũng sạch trơn chẳng còn thứ gì bèn quay lưng bỏ đi.

Người nghèo đương nhiên vẫn nghèo mãi !

Rất nhiều người nghèo đã từng có ước mơ, thậm chí còn có cơ hội và đã có hành động, nhưng kiên trì được đến cùng là điều rất khó.

Theo lời một chuyên gia đầu tư, bí quyết thành công của ông ta là : Khi không có tiền, dù khó khăn thế nào cũng không động tới khoản đầu tư và tích lũy, áp lực sẽ khiến cho bạn tìm ra phương pháp kiếm tiền mới, giúp ta thanh toán các hóa đơn. Đó là một thói quen tốt.

Tính cách hình thành nên thói quen, thói quen quyết định thành công.

Rất nhiều người nghèo đã từng có ước mơ, thậm chí còn có cơ hội, đã có hành động, nhưng kiên trì được đến cùng lại quá khó. Tính cách hình thành thói quen, thói quen quyết định thành công.

Kiến thức thông thường của người nghèo

Người nghèo thích dùng kiến thức thông thường của mình để phán đoán hành vi của người giàu. Ví dụ, ở nước Anh, người ta luôn tính toán xem nữ hoàng Anh tiêu tốn bao nhiêu tiền thuế hàng năm của người đóng thuế, điều đó buộc viên tài vụ phải đứng ra tính và công bố. Các con số công bố, những người nghèo thật kinh ngạc, cuộc sống xa xỉ trong Hoàng cung lại không hề tiêu vào một đồng tiền thuế nào cả, ngược lại còn đóng góp cho ngân khố nhà nước một khoản rất lớn.

Năm 1760, bất động sản của Hoàng gia Anh đã được nhà vua Anh giao nộp lại cho Chính phủ để đổi lấy khoản tiền do kho bạc Nhà nước chi ra cho họ. Từ năm 1991, bất động sản của Hoàng thất đã tăng thêm 42 triệu bảng Anh, giá trị hiện nay là 133 triệu bảng. Trong 9 năm từ 1991 đến 2000, Hoàng thất Anh hạn chế chi phí đã tiết kiệm được 48 triệu bảng, có nghĩa là trong 9 năm, nữ hoàng Anh đã làm tăng cho ngân sách nhà nước 90 triệu bảng !

Bạn thấy chưa, có tiền thật là tuyệt vời ! Chẳng những không phải đổ mồ hôi, tiền dùng mấy đời không hết mà ngược lại càng dùng càng nhiều lên, điều này e rằng người nghèo không thể lý giải nổi.

Trước kia, dòng dõi hoàng tộc sống trong cung Bơcmingham cứ 10 năm một lần công bố khoản chi tiêu của Hoàng thất để cho cả nước hiểu rõ cuộc sống trong cung, nhưng cái chính là muốn nói cho những người nghèo nước Anh biết rằng : họ không phải là loài ký sinh trùng, họ hoàn toàn có quyền ăn nói !

Kiến thức thông thường của người nghèo thường có được từ ngay cuộc sống của họ, nếu mang nó sang cho người giàu sẽ có hạn chế nhất định, để người giàu hiểu người nghèo cũng giống như để người nghèo hiểu người giàu, cả hai bên đều khó cả.

Kiến thức thông thường của người nghèo thường có được từ ngay cuộc sống của họ, nếu mang nó sang cho người giàu sẽ có hạn chế nhất định, để người giàu hiểu người nghèo cũng giống như để người nghèo hiểu người giàu, cả hai bên đều khó cả.

SỰ GIÚP ĐỠ LẦN NHAU CỦA NGƯỜI NGHÈO

Người giàu quyên góp tiền, do phần lớn đều muốn thành người ưu tú nên làm việc thiện cũng là một cách kinh doanh.

Người nghèo giúp người nghèo lại xuất phát từ tấm lòng, vì họ nhìn thấy hình ảnh của chính mình từ những người nghèo khác.

Giữa người nghèo dễ tạo thành mối quan hệ giúp đỡ lẫn nhau. Giữa mùa đông lạnh giá, hai con người chỉ có quần áo mỏng dễ đến với nhau, sưởi ấm cho nhau. Hoàn cảnh xấu giống như một lưỡi dao sẽ làm sạch mọi ham muốn riêng tư, chỉ để lại ham muốn sinh tồn, con người lúc đó rất dễ đoàn kết lại.

Khi con người còn là vượn, kẻ thù lớn nhất của họ là thú dữ, một khi vượn tiến hóa thành động vật cao cấp, nó đã trở thành vô địch. Điều duy nhất có thể làm cho máu họ chảy thành sông chính là cuộc chiến tranh giữa đồng loại. Trên thực tế, tất cả các vũ khí hiện có trên thế giới hiện nay đều nhằm hủy diệt bản thân con người.

Một khi người nghèo biến thành giàu, sự giúp đỡ lúc đầu sẽ không còn bình đẳng nữa, từ chỗ tương thân tương ái chuyển thành kiểu từ thiện với tư thế kẻ bề trên nhìn xuống dưới, ít ảm áp tình người hơn. Sự tính toán với nhau là không tránh khỏi, làm cho tình đoàn kết lẫn nhau không được bảo toàn.

Không thể nói sự lo lắng của người giàu là vô lý. Khi không có tiền, việc làm thế nào để kiếm được tiền là điều cấp bách. Một khi đã có tiền, việc bảo vệ tài sản lại là việc quan trọng trong những việc quan trọng, người không biết lo xa cũng phải biết lo gần.

Việc giúp đỡ lẫn nhau một cách thực sự bình đẳng mãi mãi chỉ được tiến hành trong cùng một tầng lớp với nhau, những việc vượt quá phạm vi thường chỉ là một sự tự nguyện, cuối cùng đều khó có được một kết cục tốt đẹp.

Người giàu quyên góp tiền, phần lớn đều muốn trở thành người ưu tú. Người nghèo giúp người nghèo lại xuất phát từ đáy lòng, bởi vì họ nhìn thấy hình ảnh của chính mình từ ngay những người nghèo khác.

SỰ NHẪN NẠI CỦA NGƯỜI NGHÈO

Thường có hai cách để đối xử với nghèo khổ, một là lạnh lẽo và một là bột phát. Tôn giáo khích lệ người ta nhẫn nại, có một bộ phận quần chúng rộng lớn như vậy đã chứng tỏ rằng, người ta phổ biến vẫn lựa chọn sự nhẫn nại.

Không đến bước đường cùng, con người thường không bùng phát lên. Điều đó không phải là do lương thiện mà xuất phát từ sự tự vệ. Người cần nhẫn nại luôn là kẻ yếu, sự bùng phát của họ thường chỉ như trứng chọi đá mà thôi.

Cho nên, là một người nghèo, trước tiên cần tố chất nhẫn nại, ghen ghét đố kỵ sẽ chẳng có tác dụng gì, hành vi quá khích lại càng khó tránh khỏi. Muốn tin cuối cùng chính nghĩa sẽ thắng gian tà, những người xung trận lại không nhất thiết không phải là bạn. Nếu bạn dám đứng dậy điều đó cho thấy bạn hãy còn lương tri, chẳng qua là tôi cũng cần phải đi trước bạn mà thôi.

Mấy năm gần đây xuất hiện rất nhiều tác phẩm văn học chống hủ bại, đề xướng liêm khiết ; qua các tác phẩm đó được biết, một vị tham quan muốn bị đánh đổ phải có mấy điều kiện sau :

Một là, phải có người tố giác, phần lớn những người này là người nghèo, chịu nhiều khổ đau uất hận, có chính nghĩa (khổ đau uất hận nhiều khi dùng cho nghĩa đen, ở đây dùng cho nghĩa bóng để nói trạng thái sinh tồn và tâm lý của người đó và cũng nói lên một thứ logic : tức là để người chịu khổ chứ không để người thù hận, đó là điều không thể được).

Hai là, phải có sự ủng hộ của cấp cao hơn. Người có điều kiện để trở thành quan tham đều không phải là người bình thường, có quyền mới có thể, thế đó có thể là thế lực, xu thế ; khi thế đã được hình thành sẽ rất dễ xoay chuyển, người bình thường muốn tố cáo tham quan sẽ rất khó, tỷ lệ thành công rất nhỏ. Do vậy cần phải có được sự trợ giúp của cấp cao hơn mới có thể làm được.

Ba là, cần phải có mâu thuẫn nội bộ. Con người luôn có những ham muốn riêng, sự ham muốn này ở tham quan càng mạnh hơn. Sự ham muốn riêng tư quá mạnh sẽ khó tránh khỏi sự phân chia không đều, kích thích mâu thuẫn nảy sinh, dẫn đến tự diệt vong. Trên thế giới không hề có bữa ăn trưa nào miễn phí cả, nếu có ai đó cứ nhét tiền vào tay bạn, có nghĩa là họ muốn lấy tiền từ tay bạn ra nhiều hơn. Một khi bạn đã bị trói vào trong chiếc xích đó, bạn sẽ phải là một mắt xích phục vụ họ. Những kẻ dám đi vào con đường gian tà đều không phải là kẻ ăn chay, lỗ hổng chính được mở từ trong nội bộ, người của mình tự cắn sẽ nguy hiểm hơn ai hết.

Thực ra ba điều kiện trên chỉ là việc tích tiểu thành đại, những kẻ làm việc bất nghĩa ắt phải chết mà thôi.

Thời gian có thể giải quyết được tất cả, người nghèo không cần phải quá đau lòng trước những việc xung quanh, sự bất bình luôn tồn tại, điều quan trọng là hãy dùng thời gian để làm việc của mình để cho hoàn cảnh của mình ngày càng được cải thiện hơn.

Không đến bước đường cùng, con người thường không bùng phát lên. Điều đó không phải là do lương thiện mà xuất phát từ sự tự vệ. Người cần nhẫn nại luôn là kẻ yếu, sự bùng phát của kẻ yếu thường chỉ như trứng chọi đá mà thôi.

KHÍ PHÁCH CỦA NGƯỜI NGHÈO

Người nghèo rất có khí phách, thường sống trong sáng như Đào Uyên Minh, không khom lưng vì vài đấu gạo. Nhưng họ quên mất rằng, Đào Uyên Minh chỉ có vài mảnh ruộng nhỏ, không thể nói là đại phú đại quý gì nhưng ít nhất không phải lo cái ăn cái mặc, còn có thể ngắm hoa, ngắm núi, uống vài ly rượu hưởng thú vui nhàn tản. Đó không phải là việc chịu nhục hay nặng nhọc gì cả mà là những ngày tháng thần tiên.

Ngày của thần tiên thì chỉ thần tiên hưởng thụ, còn người nghèo chỉ cảm thấy phải chịu khổ, nên rất đồng tình với huyện lệnh Đào. Ngài huyện lệnh thật là người có khí phách làm sao ! Nhưng nếu ông ta không làm huyện lệnh lão gia thì cũng chỉ như một bãi phân chó, dù là một người rất có tình với sông núi như Đào Uyên Minh, nhưng một bãi phân chó thì đâu cần phải có khí phách gì !

Người nghèo thường đánh giá sự việc không thực tế, chỉ nhìn hiện tượng không nhìn bản chất. Vấn đề của người nghèo không phải là khom lưng vì vài đấu gạo, mà khom lưng vì một bát cơm, vì thiếu một bát cơm có thể làm người ta chết đói !

Khí phách của người nghèo có lúc mang lại những tổn thất cho họ, họ không chịu cúi đầu nên kết quả là đầu rơi máu chảy ? Châu chấu đá xe, tự tìm cái chết, nhưng mấu chốt là sau khi chết, xe vẫn tiến lên. Những con châu chấu khác lại tranh nhau lao tới sợ lỡ mất cơ hội. Khí phách của người nghèo thật bị thảm thay !

Kỳ thực, chẳng có việc gì là tuyệt đối cả, không thể giống như chuyện mang gió đi mua trứng vịt, mua bao nhiêu đúng bấy nhiêu. Bạn có thấy những vị đại tướng thời xưa tuy cầm đao kiếm tung hoành ngang dọc mà không hề chớp mắt, lúc đó đâu có áo chống đạn, vậy ai nói họ không là những anh hùng thực sự. Vậy nhưng khi thất bại, chẳng may bị bắt sống áp giải tới công đường, vẫn trừng trừng nhìn kẻ thù không hề biết sợ. Nhưng nếu vị chủ tướng bên thắng trận dùng tình cảm của mình, quát bảo binh lính lui ra hết, tự mình xuống cời trói thì cốt cách anh hùng của vị tướng cũng phải mềm đi, sau một hồi trò chuyện và hiểu rõ thể sự đã tình nguyện bỏ chỗ tối đi theo chỗ sáng về sau đã lập công lớn.

Xương dù cứng vẫn cần phải có các khớp, có khớp, xương mới hoạt động được, cho nên có thể nói, trên thế giới chẳng có việc gì khó, tất cả đều có thể giải quyết được ổn thỏa.

Nhưng lý luận này lại không thích hợp với người nghèo, điều đó không có nghĩa là nói xương người nghèo không có khớp mà cần phải xem xem cần phải đánh vào đâu để đạt hiệu quả nhất. Đánh vào khớp là chuyện khó cần phải biết lúc nào nặng, lúc nào nhẹ, nhanh chậm ra sao, phải cần có cách thức phương pháp, nếu bạn không phải là một nhân vật nào đó thì chớ làm chuyện này ! Cho nên tình thần cứng cỏi của người nghèo rất dễ được bảo toàn.

Người bị giải lên công đường gặp chủ tướng đều là người có chức cấp, khí phách nhất định mới được đưa vào sử sách. Người đã nghèo thì khí phách cũng chẳng đáng tiền, dù bạn có nói gì đi nữa thì người khác vẫn coi là đồ bỏ đi.

Con người có thể diện, người giàu càng muốn giữ thể diện hơn, còn người nghèo có khí phách của người nghèo. Nhiều khi, cốt cách là trụ đỡ tinh thần của người nghèo, người nghèo thường đắm chìm trong cốt cách của mình.

Nhớ lại chuyện A.Q của Lỗ Tấn, khi đầu y sắp bị chặt rồi mà vẫn còn cao giọng hát, dù gì thì trong cốt cách của y cũng có một phần ưu tú và không thể nói là không có tình cảm thực sự được. Vấn đề của A.Q là không tìm ra được một tổ chức, một đảng cách mạng, cũng không có được tấm lòng thương thảo của bà Ngô, mà nó chỉ làm cảm động chính bản thân mình mà thôi.

Có người dựa vào khí phách của mình để trở thành anh hùng nhưng cũng có người cả đời chẳng có cốt cách gì cả. Cũng giống như con người ta cùng mang một chữ “trung”, nhưng người “trung thành” thì được đưa vào đền chùa thờ phụng ; kẻ “ngu trung” lại bị người đời chê cười. Phần lớn người nghèo thuộc loại thứ hai.

Cốt cách cũng không phải là vấn đề đơn giản, nó còn đòi hỏi phải thường xuyên bồi bổ mà

nên.

Người nghèo thường làm những việc so sánh không sát thực tế, chỉ nhìn hiện tượng không nhìn bản chất. Vấn đề của người nghèo không phải là khom lưng vì vài đấu gạo mà khom lưng vì một bát cơm, vì thiếu đi một bát cơm có thể làm cho người ta chết đói.

MỘNG TƯỞNG CỦA NGƯỜI NGHÈO

Người nghèo thường nghe thấy các câu chuyện người khác phát tài trở thành giàu có, họ còn nhìn thấy có người xung quanh liên tục thành công, điều đó làm cho họ ngứa ngáy, cũng rất muốn thử sức mình một phen xem sao. Nhưng khi thực sự bắt tay vào làm lại không hề dễ chút nào như lúc nghĩ cả. Tiền giống như ánh những cô gái đẹp được dán ở khắp nơi, nhìn thấy được nhưng không thể biến thành người thật để có thể kết thân được, chỉ đành đứng từ xa nuốt nước bọt quay đi.

Thực sự có rất nhiều cơ hội để phát tài nhưng bạn đâu có thể đều nắm được. Việc thực hiện mỗi cơ hội đều phải dựa vào một quá trình chuẩn bị rất công phu và các thao tác cực kỳ phức tạp. Người nghèo thường không có kinh nghiệm về mặt này, những điều họ nhìn thấy và nghe thấy thường là những kết quả rất tuyệt diệu, quá trình của nó đã được hư ảo hóa rồi. Cái gọi là những kinh nghiệm do những người thành công giới thiệu giống như điệu múa của con công, tuy rất tuyệt vời, nhưng đối với những con chim sẽ như bạn lại chỉ có giá trị thẩm mỹ mà thôi.

Có được nhận thức từ kinh nghiệm của người khác thường chỉ là sự phiến diện. Thứ nhất đó chính là kết quả của sự khoa trương phấn đấu. Ví dụ, trải qua một số năm (ít hơn 10 năm) nỗ lực phấn đấu, tài sản cố định đã đạt tới hàng trăm triệu đồng, người nghèo nghe thấy đã tròn cả mắt kinh ngạc. Nhưng thực ra con số hàng trăm triệu đó chỉ là tài khoản gửi ngân hàng, nói một cách chuẩn xác là hiện nay đang phải nợ vài trăm triệu đồng, chỉ cần người nghe không phải là người của cơ quan thuế vụ thì sự thèm khát của họ hẳn sẽ đạt mức đỉnh điểm rồi. Hai là thói phồn sự gian khổ trong phấn đấu. Ví dụ : “Lúc đó cửa hàng nhỏ của tôi chỉ ở bên này phố, khi thành phố” quản lý, tôi phải thu dọn chạy đi nơi khác”. Điều đó gây cho bạn cảm giác rõ ràng không phải là chuyện dễ dàng gì, so sánh mới và cũ càng có thể rút ra được kết luận rằng giữa người thường và người vĩ đại hoàn toàn khác nhau.

Vậy là trong bạn đã nảy sinh cảm giác sai; cần phải học tập bậc vĩ nhân, đặt mục tiêu phấn đấu vào con số vài trăm triệu đó.

Bạn sẽ mắc phải sai lầm của A.Q khi xưa : “Hòa thượng sờ vào được, làm sao ta lại không sờ được”

Bạn sẽ cho rằng khắp nơi chỗ nào cũng có cơ hội, những giấc mơ hồng sẽ dễ dàng thực hiện được ; đã có rất nhiều ví dụ về sự thành công rồi nên hẳn bản thân cũng dễ dàng làm được như vậy.

Những giấc mộng không thực tế đương nhiên cũng rất khó có được những kế hoạch hành động thực tế, cũng khó có được các thành quả mang tính giai đoạn, để từng bước, từng bước thúc đẩy sự nghiệp của bạn. Không có hy vọng thành công tất sẽ nảy sinh sự nóng vội hời hợt, dễ thay đổi, nên chẳng làm được việc gì.

Người ta làm việc gì cũng cần phải có tính kiên định. Sở dĩ Đảng Cộng sản làm cách mạng thành công, cuối cùng giành được chính quyền, một nguyên nhân rất quan trọng là xây dựng được “căn cứ đó”, có được điểm đứng chân mới nói tới chuyện phát triển. Người nghèo xây dựng sự nghiệp cũng gần giống như làm cách mạng trước đây. Quá trình đó rất gian khổ, sự hy sinh rất lớn, nếu không có sự chuẩn bị tư tưởng làm cách mạng phải trường kỳ ; không có cách nghĩ độc đáo của các cá nhân thì không thể tồn tại trong lĩnh vực kinh doanh, cũng giống như ở vùng nước nông sẽ không thể có sóng lớn được.

Vậy là trong bạn đã nảy sinh cảm giác sai cần phải học tập vĩ nhân, đặt mục tiêu phấn đấu vào con số vài trăm triệu đó ; Bạn sẽ phạm phải sai lầm của A.Q khi xưa là : “Hòa thượng sờ vào được làm sao ta lại không sờ được”.

SỰ THAM LAM CỦA NGƯỜI NGHÈO

Những năm gần đây xuất hiện nhiều quan tham, đã bị xét xử nhiều rồi nhưng vẫn chứng nào tật nấy. Để giáo dục quần chúng nhân dân, cơ quan nọ liền đẩy lên phong trào truy xét từ cội nguồn tư tưởng. Điều khiến người ta rất kinh ngạc là những ông quan tham này vốn đều là những đứa trẻ khổ sở, không hiểu vì sao lớn lên lại trở nên hư hỏng như vậy ?

Khó khăn giống như chiếc lò xo, ta yếu nó sẽ mạnh, người nghèo lớn lên trong sự giáo dục như vậy. Hoàn cảnh ác liệt khiến cho người nghèo suốt đời phải đấu tranh ; nếu thoát ra khỏi nó đã được coi là người cứng cỏi rồi, và cần để cho chiếc lò xo kia thể hiện sức mạnh của mình.

Lò xo có sức mạnh của nó, ở đâu có áp bức, ở đó sẽ có đấu tranh, áp bức càng nặng nề thì đấu tranh càng mãnh liệt.

Thực tế trái tim người nghèo đã bị đè nén bởi quá nhiều thứ, giống như chiếc lò xo bị nén lại, một khi được thả ra sẽ có sức bật rất mạnh. Trong một tác phẩm nước ngoài có tựa đề “Yêu quý sinh mệnh” viết về một người bị lạc đường đã phải vật lộn ở nơi hoang dã, (đó là một điều thật không dễ chút nào), đói khát, lạnh giá, mệt nhọc, thú dữ... hầu như dân vất kiệt sức lực của anh ta qua mỗi bước đi. Đằng sau anh ta là một con sói cũng đói khát như anh ta vậy, nó đã đi theo anh ta mấy ngày rồi, chỉ chờ anh ta gục xuống để làm thịt. Vậy mà cuối cùng anh ta đã thắng, đã ăn thịt sói. Cảm ơn con sói đã cho anh ta chút dinh dưỡng để cuối cùng anh ta đã trở về thuyền được.

Nếu câu chuyện kết thúc ở đó, chúng ta sẽ mãi đắm chìm trong sự phấn đấu vươn lên mà quên đi một điều rằng, dù là anh hùng, anh ta cũng có những khát khao bình thường. Đoạn cuối cuốn sách viết rằng, sau khi trở về thuyền anh ta ăn rất nhiều, béo lên rất nhanh, toàn bộ bánh mỳ trên thuyền hết nhanh chóng.

Bản tính con người vốn là như vậy. Một người vật lộn nơi hoang vu, rất nhiều khi không phải vì anh ta không muốn nằm xuống mà vì thực tế là không thể như thế được, nhất là trong điều kiện có một con sói đói suốt ngày đi theo rình rập chờ anh ngã xuống.

Sự cần kiệm liêm chính của con người có lúc không phải là biểu hiện của sự giác ngộ. Mà sự tham lam của con người cũng giống như một hạt giống vậy, nếu cứ chăm sóc tưới tẩm sẽ nở ra thành cây rồi đơm hoa kết trái, sức sống sẽ rất mạnh mẽ.

Ai đọc “Dịch giả màu ni chuyện” đều cảm thấy kinh ngạc bởi nhân vật chính trong truyện, trước khi tu hành, là một bậc vương tử, ở một đất nước giàu có, hẳn anh ta thỏa sức ăn chơi hưởng lạc. Nhưng anh ta bỏ lại tất cả, quyết tâm ra ngoài sống cuộc đời tu hành khổ hạnh trong 6 năm liền, cuối cùng đã thành chính quả.

Những điều từng trải đã khiến cho anh ta nhận thức được sự nông cạn và ngắn ngủi của lạc thú vật chất để từ đó mà lựa chọn một đời sống tinh thần sâu lắng và thanh cao hơn. Vật chất là thuộc tính thứ nhất, là cơ sở, nếu sự hưởng lạc chất chỉ là một phương thức sống khi thèm muốn mà không có được thì nó sẽ trở thành nhu cầu cơ bản, một sự cảm dỗ mạnh mẽ.

Muốn vượt qua vật chất, trước hết phải có vật chất, với người nghèo mà nói, điểm này hiển nhiên càng khó hơn.

Sự cần kiệm liêm chính của con người có lúc không phải là biểu hiện của sự giác ngộ. Mà sự tham lam của con người cũng giống như một hạt giống vậy, nếu cứ chăm sóc tưới tẩm sẽ nó ra thành cây rồi đơm hoa kết trái, sức sống sẽ rất mạnh mẽ.

SỰ DÃ MAN CỦA NGƯỜI NGHÈO

Một số đứa trẻ thường bắt những con côn trùng để chơi, chúng dút dút đuôi con chuồn chuồn rồi tung lên trời xem nó có bay được hay không ; dùng cọng cỏ xuyên vào bụng con để dễ mang đi, dùng chân dẫm con ốc sên nát nhừ, lấy tiếng nổ phát ra làm nguồn vui, hoặc tẩm dầu con chuột rồi đốt cho nó chạy lung tung làm trò chơi.

Người lớn luôn ca ngợi trẻ em là ngây thơ trong sáng ; “ngây thơ” là trạng thái ban đầu của con người, là bản tính chưa mất đi, mà trong bản tính đó hàm chứa cả nhiều điều tàn nhẫn, dã man và cả một số yếu tố đẹp nữa. Chúng ta có thể không trách trẻ con vì chúng chưa được giáo dục đầy đủ, chưa hiểu sự việc. Nhưng nếu đã là người trưởng thành mà không hiểu biết thì phải tự chịu hậu quả.

Mặc dù chúng ta thường chán ghét cái văn minh, nhưng rõ ràng ta sống trong phúc mà không biết phúc. Văn minh rất quan trọng đối với loài người. Vì sao chúng ta gọi những hành vi bạo ngược là hành vi dã thú ? Đó là vì muốn loại chúng ra khỏi loài người văn minh này. Văn minh từ đâu mà ra ? Với một cá nhân mà nói, đó là kết quả của giáo dục. Xét từ ý nghĩa này, người giàu và người nghèo ai được tiếp thu giáo dục nhiều hơn ? Ai gần với văn minh hơn ?

Người nghèo đáng được đồng tình hơn, nhưng bản thân cái nghèo không đáng để ca ngợi. Người nghèo cũng có nhiều ưu điểm và cũng không ít khuyết điểm. Sự thiếu hụt trong giáo dục đồng thời làm cho người ta nghèo đi, chẳng những chỉ nghèo về ý chí mà còn nghèo về trí tuệ hơn. Đương nhiên không phải người nghèo muốn vậy ; nghèo nàn, ngu xuẩn và dã man thường có mối quan hệ nhân quả với nhau, người nghèo là người bị hại.

Nhưng người bị hại không có nghĩa là kẻ yếu không có chút sức phá hoại ngầm nào ; nghèo nàn thường nở ra hoa ác, dã man kết ra quả ác, sức phá hoại của nó rất khủng khiếp. Từ xưa đến nay đã có câu nói “vi phúc bất nhân”, nghĩa là người làm giàu bằng bóc lột thì không có lòng tốt. Tội lỗi của người giàu quả thực là rất nặng nề, nhưng nếu vì thế mà không nhìn thấy “tội ác của người nghèo” thì đó là rất phiến diện. Rất nhiều khi, người nghèo còn đáng sợ hơn.

Chúng ta cần giúp người nghèo, nâng cao địa vị của người nghèo không để cho người này đánh đổ người khác rồi tiếp tục dây xéo. Người nghèo và người giàu không thể có khoảng cách, có thể để họ nhiều lần tiếp xúc thân mật với nhau, và hoàn toàn có thể cùng vươn lên và cùng giàu có được.

Từ xưa đến nay đã có câu nói “vi phúc bất nhân”. Tội lỗi của người giàu quả thực là rất nặng nề, nhưng nếu vì thế mà không nhìn thấy “tội ác của người nghèo” thì đó là rất phiến diện. Rất nhiều khi, người nghèo còn đáng sợ hơn.

HƯ VINH CỦA NGƯỜI NGHÈO

Rất nhiều người được gọi là “tiểu thư” thực ra lại chẳng là tiểu thư gì cả. Sở dĩ đàn ông gọi họ như vậy chẳng qua là vì thể diện của cả hai phía.

Quá nhấn mạnh thể diện chẳng qua chỉ là biểu hiện của sự tự ti, mà sự tự ti lại thường để lại dấu vết trên mặt. Một người mang một đôi tất giá vài trăm đồng nhưng lại chỉ đi một đôi giày vải giá chỉ vài chục đồng, đó là một sự cách điệu. Một người đi một đôi giày da giá vài trăm đồng nhưng đôi tất bên trong lại rách, đó là chuyện buồn cười, giày và tất đều rách, bạn có thể nhận được sự đồng tình của người khác, nhưng nếu chỉ có đôi tất rách lại có thể bị người cười chê. Hư vinh của người nghèo nằm ở loại sau.

Người nghèo luôn để lộ những cái đẹp nhất ra ngoài cho mọi người nhìn thấy nhằm gây được ấn tượng đẹp. Nhưng dưới lớp vỏ ngoài họ lại chẳng dễ dàng sắp xếp mọi vật, chỉ sơ suất một chút là lộn bậy cả lên, cái đẹp biến thành cái xấu. Bề ngoài của cái xấu xí vì sao lại đẹp như vậy ? Rõ ràng không phải là không có lý.

Rất nhiều loài vật giống được đều khoe mẽ ngoài ra, ví dụ như đuôi công được, bờm sư tử được, sừng hươu được... ngoài để thu hút con cái ra còn là vì cuộc chiến giữa những kẻ đồng giới nữa. Để giành một con cái, hai con hắc tinh tinh được đã cùng nhau tuyên chiến, nhưng chúng lại không trực tiếp đánh nhau mà chỉ trừng mắt và gào thét phần nộ tạo ra một tư thế quyết chiến. Những cuộc chiến trực tiếp không nhiều, chỉ với tư thế dọa sức đó mà một bên tự động chịu thua rút lui và một bên thắng lợi trở về.

Đây cũng là một cách để những chiến binh không đánh mà đã khuất phục được kẻ khác. Hư vinh cũng là một loại trí tuệ sinh tồn. Cho dù thực lực ra sao, trước tiên hãy tạo ra tư thế đã, sau hãy tính đến chuyện gặp nhau trong đường hẹp, kẻ dũng cảm sẽ thắng.

Người nghèo là người dễ coi thường nhau nhất, họ quyết không dung thứ nhau. Bởi họ luôn muốn áp đảo đối phương, chỉ có như vậy mới không bị đối phương áp đảo. Hư vinh và hà khác thường đi liền với nhau, coi thường người khác để đề cao mình, mà sở dĩ muốn đề cao mình là bởi vì ngoài mình ra, chẳng có ai đề cao mình nữa cả.

Hư vinh cũng là một thứ trí tuệ sinh tồn. Hư vinh và hà khác thường đi liền với nhau. Coi thường người khác là để đề cao mình, mà sở dĩ muốn đề cao mình là bởi vì ngoài mình ra, chẳng có ai đề cao mình nữa cả.

SỰ TỰ TẠI CỦA NGƯỜI NGHÈO

Trong rất nhiều trang Web tình ái thường xuất hiện các cuộc biểu diễn ngoạn mục của Clinton và Lewinski. Ngài kiểm sát trưởng Spile đã lấy những hình ảnh đó ra so sánh, đối chiếu và cho rằng cơ thể của hai người là của người khác, đầu có thể là do kỹ xảo máy tính ghép vào hoặc có thể là do diễn viên hóa trang mà có, nhưng có thể làm được như thật như vậy cũng thật chẳng dễ dàng gì.

Không hiểu Clinton có xem các trang Web đó không ? Khả năng là không, vì nếu ông ta xem, ông sẽ tức đến phát điên lên mất !

Là một tổng thống của một nước lớn như Mỹ Clinton đã bị một cô thực tập sinh làm cho đau đầu, chỉ một sơ suất sẽ thành nỗi hận mãi mãi đối với một nhân vật tầm cỡ như ông.

Chính vì ông ta ở vào một địa vị quá quan trọng, nhất cử nhất động của ông đều không thể tùy tiện được.

Càng là người giàu, những mối liên quan càng nhiều, càng nặng nề hơn, càng không thể làm việc theo tình cảm được. Nếu bạn là người nghèo, ngay tiền cưới vợ cũng phải đi vay, bạn lại muốn đi đăng kí tài sản trước khi cưới, kí kết việc phân chia tài sản khi li hôn thì chắc chắn người ta sẽ nói bạn là kẻ điên rồ.

Nhưng đối với người giàu, đó lại là vấn đề rất hiện thực.

Năm 1998, ông vua môi giới Madake ly hôn với bà vợ Anna. Theo luật sư riêng của ông ta thường những cuộc hôn nhân dài hơn 30 năm dạng này thì khi kết thúc tài sản thường được chia đôi. Lúc đó tài sản của hai vợ chồng vào khoảng 6,5 tỷ USD. Bản thân bà Anna lại là một thành viên trong Ban Giám đốc của Hãng đó, nên việc ly hôn không chỉ là phạm vi giữa hai người mà còn liên quan đến cả tài chính của Hãng nữa. Sau khi tin tức lan đi, giá cổ phiếu của Hãng đã sụt xuống. Điều này buộc người chồng cứng rắn phải tỏ thái độ, hai ông bà đã phải ra tuyên bố chung rằng, trong vấn đề phân chia tài sản, họ đã đạt được thỏa thuận mà không hề ảnh hưởng tới việc kinh doanh.

Mọi người không thể biết được cuối cùng hai người đã trải qua cơn khủng hoảng tình cảm và tài chính ấy như thế nào, nhưng những chấn động lớn xảy ra xung quanh việc này thì mọi người có thể nhận thấy được. Khi sự việc giữa hai người liên quan đến vài tỷ USD, tới cả một tập đoàn lớn mang tính toàn cầu thì rõ ràng không còn là chuyện riêng tư được nữa.

Ở nước ngoài, việc lớn suốt đời của các vị đứng đầu trong doanh nghiệp thường trở thành vấn đề phải thảo luận nghiêm túc của Ban Giám đốc, trở thành cái mốc hướng tới của thị trường đầu tư cổ phiếu. Mọi người đều biết, Bill Gate người giàu nhất thế giới, trước khi thành hôn với vợ là MehRing đã ký kết một hiệp ước về tài sản rất tỉ mỉ mà người đề ra việc này lại không phải là hai vợ chồng ông mà là Ban Giám đốc của tập đoàn với lý do chính là để “bảo vệ an toàn cho tập đoàn”. Việc Ban Giám đốc nhúng tay vào cả cuộc sống gia đình riêng tư của vị lãnh đạo chủ chốt hoàn toàn không phải là việc thừa, vì hôn nhân của những người này không chỉ là vấn đề tiền bạc mà nó còn liên quan đến an nguy của cả tập đoàn và sự thành bại của sự nghiệp.

Vấn đề hôn nhân đã như vậy, trong tất cả các mối quan hệ giao tiếp cũng không nằm ngoại lệ, có thể nói giàu có là một sợi dây xích trói buộc tình cảm, càng giàu có càng mất tự do nhiều hơn.

Rất nhiều người giàu có ở nước ngoài không dám kết hôn một cách dễ dàng, bởi họ còn có trách nhiệm trước tài sản và sự nghiệp. Đối với bạn đời đã vậy, đối với bạn bè cũng lại càng như vậy, người giàu không thể trọng tình nghĩa được. Nhìn từ góc độ này, làm một người nghèo cũng có tự do vì hạnh phúc của người nghèo.

Nếu bạn là người nghèo, ngay tiền cưới vợ cũng phải vay mà bạn lại muốn đi đăng kí tài sản trước khi cưới, kí kết việc phân chia tài sản khi ly hôn thì chắc chắn người ta sẽ nói bạn là kẻ điên rồ. Đối với người giàu mà nói, đó lại là một vấn đề rất thực.

MỘT VỐN VẠN LỜI CỦA NGƯỜI NGHÈO

Dù cho người nghèo cũng không muốn bỏ ra, họ luôn sợ tiền mất đi sẽ phải quay lại những ngày nghèo khổ ; dù cho cuối cùng có hạ quyết tâm đầu tư thì cũng không muốn mạo hiểm và cuối cùng vẫn không thoát ra được, chỉ biết ôm đồng tiền thật chặt để rồi “dùng ít sẽ như kiếm được nhiều”.

Người nghèo thích nhất là chuyện “gà đẻ trứng, trứng nở ra gà” kiểu một vốn vạn lời. Nhưng đặt hy vọng vào một con gà mẹ thì quả là quá yếu kém. Trong một xã hội hàng hóa đang dần đi vào quy củ, lợi ích bình quân hóa, kinh doanh lý tính hóa, tất cả đang theo xu hướng bình thường hóa thì làm gì có chuyện giàu đột ngột được. Tất cả đều phải tích lũy dần dần, mà người nghèo lại không có vốn ban đầu, không có kinh nghiệm kinh doanh nên muốn giàu phải hết sức thận trọng, chậm một chút cũng phải chịu.

Không kiên trì sẽ dễ nóng vội, kết quả của nóng vội sẽ làm người tốt phải hy sinh, kẻ địch thì vui mừng, với chút vốn còn con đó thì được mấy mà hết. Kết quả là cái ước mơ “một vốn vạn lời” của người nghèo sẽ biến thành “một vốn một lời” thậm chí thành một vốn không lời nào, mà chỉ còn là giấc mơ mà thôi.

Điểm xuất phát của người giàu là “vạn vốn vạn lời”. Trên cơ sở đó, nếu làm không tốt có thể chỉ là vạn vốn một lời, còn nếu làm tốt có thể vạn vốn triệu lời. Tóm lại, không có vốn là không làm được

Người nghèo muốn làm ít nhưng được nhiều còn người giàu lại lặng lẽ tiến lên, vùi đầu vào làm việc, nói ít làm nhiều, nên dù ít dù nhiều cũng sẽ có thu hoạch.

Dù cho có tiền, người nghèo cũng không muốn bỏ ra, họ luôn sợ tiền mất đi sẽ phải quay lại những ngày nghèo khổ.

NGƯỜI NGHÈO DỰA VÀO ĐƠN VỊ

Người trong đơn vị phần lớn sống dựa vào đồng lương. Mà đã dựa vào đồng lương thì sẽ ít có quyền chủ động. Rất nhiều khi lợi nhuận của đơn vị mà bạn đang sống ở đó ra sao chính là nhân tố quyết định cuộc sống của bạn có dễ chịu hay không.

Trước kia, Trung Quốc có truyền thông bình quân chủ nghĩa, “không sợ nghèo chỉ sợ không đều”, quen ăn chung một nồi cơm to, bát của ai nhiều hơn người khác một môi là mọi người đã có ý kiến.

Người sống dựa vào đồng lương mà chỉ muốn tranh giành với người khác trong đơn vị để được lên chức nhằm nâng cao thu nhập là một điều không hiện thực. Theo nghiên cứu của các chuyên gia, lương ở các xí nghiệp thông thường giữa mức cao nhất và mức thấp nhất chênh nhau 3 lần ; ở cơ quan đơn vị thì mức này khoảng 4,28 lần (không bao gồm khoản thu nhập thêm khác) ; ở các đơn vị hành chính sự nghiệp thì con số này là 2,81 lần.

Nhưng nếu so sánh với một số người có thu nhập cao ở Mỹ như Jobuts CEO thuộc tập đoàn máy tính “quả táo” thu nhập 381 triệu USD/năm, Will CEO của Ngân hàng Hoa Kỳ thu nhập 151 triệu USD/ năm, Jack Willsi “CEO vĩ đại nhất đương đại” thu nhập 125 triệu USD/năm, những CEO này ở phương Tây được gọi là “kẻ tước đoạt của thế giới văn minh” thì thu nhập của bất kỳ nhà quản lý doanh nghiệp nào của Trung Quốc đều chỉ như hạt cát, và đó là một việc mà ở Trung Quốc ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Ở Mỹ, thu nhập của nhà quản lý và của người công nhân bình thường có thể chênh nhau hàng ngàn hàng vạn lần, còn ở Trung Quốc, dù bạn có phấn đấu thế nào đi chăng nữa, nếu chỉ dựa vào đồng lương thì cũng chỉ khá hơn đồng sự một chút mà thôi.

Nếu đó là một đơn vị tốt thì khoản thu nhập hơn đó cũng tương đối khá, nếu là một đơn vị kém thì có lẽ cũng chỉ đủ sống. Đơn vị tốt nhất là đơn vị có quyền lũng đoạn, nó vừa không lo bị hạ bệ lại không quá vất vả, cứ đến ngày là lên tài vụ lĩnh tiền, ngày lễ tết lại còn được nhận phong bao.

Những người không có thể vào được các đơn vị đó, e rằng chỉ còn cách phải bỏ công sức ra để làm thêm việc ví như làm kiêm chức, làm cố vấn để thu nhập thêm... Nhưng làm những việc đó lại cần phải có một số vốn kiến thức nhất định, không giống như vài năm trước đây, chỉ cần có mối quan hệ là có thể kiếm thêm tiền được. Ngày nay, thị trường cổ phiếu rủi ro rất lớn, nếu làm ăn không tốt thì chẳng những không kiếm được tiền mà còn bị lỗ.

Đương nhiên, nếu được ở trong một đơn vị tốt và có một chỗ làm tốt thì ngoài đồng lương ra còn có một khoản thu nhập khác nữa, những khoản thu nhập đó (các nhà kinh tế học gọi là thu nhập đen hoặc thu nhập xám) tuy cũng là khoản thu nhập đáng kể nhưng rủi ro cũng chẳng kém gì như thị trường cổ phiếu. Tại thị trường cổ phiếu, nếu có đi sai một bước thì tuy có thua thiệt nhưng còn có hi vọng gỡ lại, còn kiểu làm ăn dùng quyền lực để lấy được tiền bạc thì, một khi vỡ lở sẽ khó mà cứu vãn được.

Thói quen ăn chung nồi cơm to, bát của ai hơn một môi là mọi người khác đã có ý kiến.

NGƯỜI NGHÈO ĐƯỢC LỰA CHỌN

Với người nghèo mà nói, điều quan trọng nhất chính là bát cơm, manh áo. Mục đích trực tiếp của người nghèo khi được giáo dục chính là làm sao để mình được coi trọng, được hoan nghênh, cái gọi là ưu tú chính là được người khác biểu dương, tán thưởng và giành cho mình một cơ hội. Họ cố gắng để cho mình có được những đạo đức tốt đẹp, thành tích nổi bật, cử chỉ xuất sắc, có trí tuệ, có tài năng để sẵn sàng chờ người khác tuyển lựa.

Nhưng vì sao họ không nghĩ tới việc tuyển chọn người khác ? Tuy rằng, một người không thể chắc chắn được tuyển chọn cũng như không thể chắc chắn tuyển chọn được người khác, nhưng nếu chỉ nghĩ tới việc bồi dưỡng tài năng của mình cho người khác dùng thì chắc chắn một trăm phần trăm rằng cả đời mình sẽ không thể có duyên với người giàu có được.

Bạn chỉ biết đổ mồ hôi và công sức cả đời mình ra mà không biết sự giàu có lại tuột khỏi tay mình. Vậy thì đại phú đại quý là cái gì ? Đó chính là phép cộng của vô số những phú quý nhỏ. Phải biết tập hợp sức mạnh của người khác lại để mình sử dụng thì mới có thể có được sự giàu có, giống như hình tượng trăm con sông cùng đổ nước vào biển lớn vậy ?

Học tập là cần thiết, công tác cũng là cần thiết, nhưng học làm gì, để làm việc cho ai, đó mới là vấn đề quan trọng.

Mục đích trực tiếp của người nghèo khi được giáo dục chính là làm sao để mình được coi trọng, được hoan nghênh, cái được gọi là ưu tú chính là để người khác biểu dương, tán thưởng và giành cho mình một cơ hội.

NGƯỜI NGHÈO HỌC NGHỀ

Từ nhỏ, người nghèo đã được giáo dục là phải phấn đấu, họ coi “không làm mà được” là một điều sỉ nhục. Nhưng nói thực ra, muốn không làm mà vẫn được cũng chẳng thể có điều kiện để thực hiện, cho nên phải cố gắng phấn đấu. Sự thăng tiến của người nghèo, nói thẳng ra là bước vào được tầng lớp trên thì dù là về mặt thu nhập hay mặt địa vị, mục tiêu phấn đấu đều rất cụ thể.

Muốn thực hiện mục tiêu cụ thể thì phải làm việc cụ thể, nhất thiết phải có những thao tác rất cụ thể. Người nghèo chỉ học những kiến thức thực dụng, lựa chọn những nghề thực dụng, huấn luyện những kỹ xảo thực dụng, tất cả những thứ không thực dụng đều là chuyện vô bổ, đều bị loại trừ ra ngoài, biết ít đờ bận.

Người nghèo muốn cho trẻ học âm nhạc, đó là muốn cho chúng sau này trở thành những ngôi sao ca nhạc giàu có. Người nghèo cũng rất coi trọng đọc thơ Đường, vì như vậy có thể viết văn được, cả việc đánh cờ, chơi đàn cũng vậy, khi đạt tới một trình độ nhất định sẽ đều trở thành một nghề. Xã hội thương mại có điểm tốt như vậy, chỉ cần giỏi một nghề thì không lo không kiếm được cơm ăn

Tất cả các nghề đều do đào tạo mà ra, cho nên ngay từ nhỏ người nghèo đã phải vùi đầu vào học học suốt ngày. Tuy trong tên riêng của con người hiện đại ít có chữ như “Lộc”, “Quý”, “Tài”, “Sĩ”.. nhưng chỉ cần nhìn những người đang phấn đấu quanh ta, họ đều xuất thân từ tầng lớp nghèo khổ là có thể nhận ra được ngay.

Chỉ có người giàu mới có đủ tư cách là người nhàn tản. Vì sao thời cổ Hy Lạp lại xuất hiện nhiều triết gia đến vậy ? Vì đó là thời kì chế độ nô lệ, người giàu ăn no rồi, chẳng có việc gì nên mới nghĩ ra nhiều chuyện như vậy.

Còn trong thời hiện tại, thời kỳ xã hội thương mại, phàm là những việc có tiếng tăm đều có thể biến thành tiền được, tiếng tăm càng lớn sẽ càng kiếm được nhiều tiền hơn, kết quả là người giàu luôn là người đi ở phía trước.

Người có tiền càng có tiền và không chỉ vì anh ta có vốn.

Trong thiên hạ người có nghề sẽ không chết đói và cũng chỉ không chết đói mà thôi !

Sự thăng tiến của người nghèo, nói thẳng ra là bước được vào tầng lớp trên thì dù là về mặt thu nhập hay về mặt địa vị, mục tiêu phấn đấu đều rất cụ thể.

NGƯỜI NGHÈO TIẾC RẺ NHỮNG THỨ VÔ BỐ

Rất nhiều người muốn biến thành người giàu nhưng không phải là không biết làm mà là không dám làm.

Người nghèo luôn có quá nhiều lo lắng. Đứng trước rất nhiều nhân tố chưa xác định được trong tương lai, họ luôn nghĩ lơ ra thì... và càng nghĩ càng sợ hơn. Kết quả là vô số việc có tính khả thi đã trôi qua trong sự do dự và chờ đợi đó.

Khi đối phó với các nguy hiểm trong cuộc sống, con người thường dựa vào kinh nghiệm và bản năng, không cần suy nghĩ đã lựa chọn ngay cách đối phó. Ví dụ, bạn không đứng trên một hòn đá cặp kênh cũng như không thò tay vào đồng lửa. Sở dĩ như vậy vì bạn đã trải qua những bài học đau đớn ngay từ khi còn nhỏ rồi. Người ta rất hiếm khi liên tục bị ngã ở cùng một chỗ, khi bị bỏng một lần hẳn bạn sẽ không nghịch vào lửa nữa. Thất bại là một bài học quý báu, nó sẽ cho người ta kinh nghiệm để trở nên thông minh hơn.

Phạm sai lầm không có gì đáng sợ, điều đáng sợ lại chính là sợ phạm sai lầm.

Rất nhiều người lo sợ nghiệp thất bại sẽ mất đi khoản thu nhập ổn định hiện tại nên đã rơi vào hoàn cảnh như một câu tục ngữ đã nói “trộm gì không được thì trộm một nắm gạo vậy”.

Cái gọi là thu nhập ổn định là vật cản đối với hành động của rất nhiều người, giống như những thứ vô bổ của đời người, nói cho cùng vẫn là phản ánh sự thiếu tự tin ; đối với hầu hết mọi người mà nói nếu dựa vào đồng lương sẽ mãi mãi chỉ có thể thỏa mãn những yêu cầu cơ bản của cuộc sống. Sở dĩ ông chủ thuê bạn không phải là để bạn phát tài lớn, cũng không phải muốn bạn cùng hưởng hạnh phúc, nếu họ không thu được giá trị thặng dư thì họ chẳng thuê bạn làm gì.

Cho nên, cuối cùng muốn sáng tạo ra hạnh phúc của chính mình vẫn hoàn toàn phải dựa vào mình.

Khi còn tiếc rẻ những thứ vô bổ thì không làm nên nghiệp lớn được. Ví như chuyện để cho đứa con mình ra đi chưa hẳn đã gặp nguy hiểm gì, song những việc đã lỡ rồi hoàn toàn có thể xảy ra ; việc bỏ đi những điều vô bổ, nhưng cuối cùng cũng không làm nên nghiệp lớn, thậm chí còn bị trắng tay cũng có thể xảy ra, nhưng chỉ cần bạn tin khả năng của con người đã được tôi luyện từ trong thực tiễn, cộng thêm sự từng trải, thì dù gì chẳng nữa vẫn luôn là tốt ; ít nhất cũng có ích trong việc nâng cao tố chất của con người, vậy là bạn cảm thấy rằng bạn đang bước tới, đang tiếp cận với mục tiêu, đương nhiên so với dậm chân tại chỗ luôn tốt hơn nhiều.

Phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là sợ phạm sai lầm.

NGƯỜI NGHÈO HƯỚNG TỚI TIỀN LƯƠNG THEO NĂM

Trong “Cổ Cổ kinh tế học” có một bức tranh rất thú vị : Cổ Cỗ và vợ ngồi trong vườn hoa, bà vợ nói : “Ông luôn mồm nói yêu tôi, vậy ông đã làm cho tôi được cái gì ? Cổ Cỗ đáp : “ít nhất tôi đã trả giá cho việc không thể theo đuổi Tiểu Phương”.

Trên thế giới này không hề có bữa ăn trưa miễn phí, bất kì việc gì đều phải trả giá. Ví dụ trong tình yêu, khi bạn có được một cô gái có “đôi mắt to đáng yêu”, thì đồng thời lại không thể có được cô gái có “đôi mắt nhỏ đáng yêu” nữa, cái mất mát đó cũng chính là cái giá của cơ hội.

Nếu bạn là người có tố chất ưu tú, đang chuẩn bị mở công ty của mình, lúc đó nếu có một tờ giấy tiếp nhận của một cơ quan nào đó với mức lương 10 vạn đồng/năm thì bạn sẽ lựa chọn ra sao ?. Ở Trung Quốc, có mức thu nhập đó đã đủ để sống tốt đẹp rồi, nên nó làm cho nhiều người thêm muốn coi đó là một cơ hội tốt. Nhưng đồng thời với việc được nhận lương cao như vậy, bạn cũng phải trả giá đắt, nếu lí tưởng của bạn là muốn kiếm được một triệu, thậm chí hàng chục triệu thì cái tổn thất của bạn chính là số tiền mà bạn chưa kiếm được, là việc bạn đã phải bỏ thời gian và cơ hội vào cho công việc đó.

Huống hồ trong thời đại này, chẳng có một công việc nào để bạn có thể dựa vào nó suốt đời được.

Trong thời đại kinh tế công nghiệp trước kia, tỉ lệ thất nghiệp của công nhân thường lúc tăng lúc giảm liên tục theo sự thay đổi tài sản của nhà máy. Ngày nay, thời đại kinh tế mới, tuy ngồi trong những văn phòng cửa kính sáng choang, nhưng tỉ lệ thất nghiệp của những công nhân cổ cồn cũng chẳng khác gì với công nhân trước kia.

Thời kì kinh tế Mỹ suy thoái (1990-1991), tỉ lệ thất nghiệp giữa công nhân cổ cồn và công nhân áo xanh như nhau. Còn ngày nay, sinh viên tốt nghiệp đại học trở thành đối tượng lựa chọn đầu tiên, nếu lại phải đào tạo những người công nhân bậc thấp hẳn sẽ trở thành vấn đề ngay, “không nên chỉ suốt đời làm một công việc” đã thành lời cảnh báo tốt cho mọi người trong các công ty.

Dựa vào đồng lương là không chắc chắn, là mãi mãi không thể trở thành người giàu có thực sự được. Nếu bạn vẫn còn thấy vui sướng với một khoản lương năm, điều đó cho thấy tư duy của bạn vẫn là tư duy của người nghèo, đó là một phương hướng sai lầm, cho nên dù bạn phấn đấu thế nào chẳng nữa cũng không thể vượt lên được về chất.

Tài nguyên mà con người có là có hạn, tiền bạc, trí tuệ, tài năng, tình lực, thời gian... đầu tư vào một hạng mục rồi thì không thể đầu tư vào hạng mục khác nữa, khi bạn chọn một hạng mục này sẽ mất khoản lợi nhuận của hạng mục khác, sở dĩ người nghèo suốt đời nghèo, ở một mức độ rất lớn là do họ đi sai phương hướng.

Đồng thời với việc bạn nhận được khoản lương cao cũng phải trả giá cao, đó là vì bạn đã vì công việc này mà đã bỏ lỡ cơ hội và thời gian.

LƯƠNG CAO NGƯỜI NGHÈO CHỈ CẦN VUI VẺ

Chớ cho rằng người nghèo không có tiền, cũng đừng cho rằng người có tiền không phải là người nghèo. Đối với người giàu hoặc người nghèo lớp trước mà nói, cũng như một số người nghèo có tiền ở đô thị hiện nay, được gọi là “tộc người nghèo lương cao”, thực tế là sự lý giải không đúng.

Thu nhập vài ngàn đồng một tháng, chẳng lo lắng gì, mua bán chơi bời, du lịch, chỉ quan tâm tới chất lượng chứ không quan tâm tới giá cả, muốn mua gì, muốn chơi gì tùy ý, cuộc sống của họ thật xa xỉ, cao sang còn hơn cả người giàu.

Nhưng họ lại thường xuyên nghèo rớt mồng tơi, vừa không có tiền tiết kiệm, vừa không có của cải gì, hơn 20 tuổi đầu vẫn phải sống chung với bố mẹ, nộp tiền ăn hàng tháng rất ít, thường cuối tháng phải dựa vào gia đình để sống qua ngày.

Họ tài hoa xuất chúng - hưởng lương cao là một minh chứng - nhưng họ không hẳn đã có ý định “hôm nay có rượu hôm nay say”. Câu này có lẽ cũng chưa thật thích hợp với họ lắm, mà một câu trong kinh Phúc âm thích hợp hơn : Chớ nên lo lắng cho ngày mai, vì ngày mai có cái lo của ngày mai ; cái khó của hôm nay thì hôm nay chịu là đủ rồi.

Họ là lớp người vui vẻ, uống Côcacôla, ăn Hambơgơ, chơi bài, “chát” với nhau ở trên mạng. Họ đâu còn nhiều những lo lắng, lo toan được nữa, cũng không còn nỗi đau khổ, nuối tiếc nữa, họ đơn giản hơn lớp trước nhiều.

Khi Trung tâm thương mại Thế giới ở Mỹ bị sụp đổ, theo con số thống kê cho thấy, người kết hôn tăng lên, người đi du lịch cũng tăng lên, hoạt động vui chơi giải trí càng phát triển hơn, tai họa mang lại cho người ta một gợi ý là hãy tranh thủ thời gian để hưởng thụ.

Cho nên, thời đại ngày nay thoáng hơn bất kì thời đại nào, họ nhìn nhận sự lao động cần cù của lớp cha ông họ giống như sự cần mẫn của đàn kiến chẳng có ý nghĩa gì hết. Họ thường là những người có bằng cấp kỹ thuật cao, cùng với sự lớn mạnh và phát triển của mạng lưới thông tin, họ không lạ gì đối với cổ phiếu và hiểu sâu sắc rằng tính chất hư vô của sự giàu có, tiền chỉ là một loạt những con số. Ai còn mong dựa vào một khoản tiền kiếm được để dưỡng lão, đó là người theo kiểu cổ xưa, chẳng gì bằng cứ hưởng thụ cho thật thoải mái ngay trong thực tại này.

Họ không còn chán chường nữa, thời đại chán chường là thời đại của đau khổ, là thời đại của những lý tưởng bị phá hủy, là thời đại muốn tranh đấu hoặc thể hiện một cái gì đó. Còn thời đại mới ngày nay, họ chỉ sống cho mình, sống thật thoải mái.

Cuộc sống của người nghèo lương cao không bị quấy nhiễu bởi thời gian, không gian và đồng hồ sinh học, đi xe cũng không cần suy nghĩ phải là loại xe nào, mua hàng cũng vậy, dù đi đâu nếu muốn là đều có thể đi được, có tiền là vui vẻ, có tiền là có quyền lực. Nhưng tiền dù nhiều thì tiêu mãi cũng hết, hưởng hồ tiền của họ đâu đã đến mức tiêu không hết. Những ngày không có tiền họ rất nghèo, nhưng họ không vì thế mà oán trách, họ cảm thụ được mùi vị của cái nghèo nhưng tiếp nhận nó rất thản nhiên, hoặc là ở lý với bố mẹ chờ tới tháng sau, hoặc mượn bạn bè để qua lúc khó khăn, tiền hết rồi sẽ có, làm gì mà sợ, có tiền là tốt, không có tiền cũng tốt, kẻ buồn bã thật đáng khinh.

Do vậy họ không cần tính toán, tài năng trí tuệ của họ hơn người, nhưng khả năng về tài chính lại là con số không, họ không hiểu gì những báo cáo tài chính, không rõ thế nào là có, là nợ trong các cột. Trong mắt họ, tiền là tiền, cái có trong tay là tài sản có, cái vay mượn của người khác là nợ. Ý nghĩa của đồng tiền là ở chỗ phải biến thành vật thực, ăn được, chơi được, dùng được, đầu tư để thu lợi mãi mãi không thể so được với khoái cảm khi tiêu tiền.

Họ nhạo báng những người luôn vất vả vì danh lợi, cố gắng tiết kiệm để được vào tầng lớp trung lưu, họ tự ca ngợi mình không làm nô lệ của đồng tiền. Sở dĩ họ dám nhạo báng tầng lớp trung lưu là vì họ cho rằng bản thân họ không thiếu năng lực để đặt chân vào tầng lớp đó, chẳng qua họ không muốn mà thôi. Nhưng, trên thực tế, họ chưa bao giờ thoát khỏi trạng thái khủng hoảng kinh tế, giúp cho họ sống vui vẻ chính là tiền, nếu không lao vào làm việc, không làm nô lệ cho đồng tiền, thì

họ sẽ không thể sống tiếp được.

Người nghèo lương cao đều rất trẻ, tuổi tác không là áp lực đối với họ, chưa đủ để họ cảm thấy tinh lực của họ có lúc cạn kiệt, tri thức tụt hậu, ưu thế trong nghề nghiệp sẽ bị người trẻ hơn thay thế. Đối với họ, tình yêu là một sự hưởng thụ chứ không hề có một liên hệ nào với việc sinh con cái, nuôi dưỡng thế hệ mai sau, cho nên, tương lai mãi mãi là nhẹ nhàng, tươi sáng.

Tương lai là mãi mãi. Mãi mãi là bao xa ? Không nghĩ tới thì nó còn xa, nghĩ tới thì nó đã ngay trước mắt rồi !

Không cần lo lắng cho ngày mai, ngày mai tự có nỗi lo của ngày mai rồi!

NGƯỜI NGHÈO ĐEO VÀNG

Người ta luôn hướng lên cao, đó là chuyện đương nhiên. Người giàu đã trèo lên được chỗ cao, người nghèo vẫn còn ở chỗ thấp, nước chảy dồn vào chỗ thấp, người nghèo phải gánh chịu.

Mọi cái của người giàu từ ăn uống, nói năng, cách sống, trang phục đều là sự hướng tới và bắt chước của người nghèo. Chỉ cần luôn tồn tại sự ngưỡng mộ của người nghèo đối với người giàu lại thì mọi thứ của người giàu đều đáng tiền cả.

Có lúc người giàu cũng chán cảnh giàu lại muốn dùng một cái gì đó của người nghèo, ví dụ trên quần áo thêm những miếng vá (dù không rách) : Trên tường treo một đôi giày cỏ... Nhưng cái nghèo đó chỉ có người giàu mới có tư cách thường thức nó - kiểu từ trên cao nhìn xuống, có thể phủ dụ chúng sinh - người nghèo thực sự không bao giờ dám làm như vậy cả.

Nước chảy chỗ trũng là phải có một quá trình, người nghèo bắt chước người giàu nhưng luôn chậm một nhịp. Khi người giàu đeo vàng bạc trên người thì người nghèo còn đang cố giảm bớt các miếng vá trên quần áo mình. Khi người giàu kêu gọi phải quay về với thiên nhiên, ra sức ăn rau dại, những vàng bạc, comple đều không cần đến những thương hiệu nổi tiếng thì khẳng định họ là người nghèo rồi.

Mọi cái của người giàu, từ ăn uống, nói năng, cách sống, trang phục đều là sự hướng tới và bắt chước của người nghèo.

NGƯỜI NGHÈO XEM TI VI

Ti vi là một của quý của người nghèo, người nghèo không có ti vi chẳng khác gì thế giới không có màu sắc.

Có người nói, nếu bạn đến Thượng Hải mà không tới nhà hát lớn lộng lẫy hào nhoáng của Thượng Hải để xem một buổi biểu diễn, dù đó là một vở kịch “Hồng Lâu Mộng” hay vở ca kịch “Trà hoa nữ” thì có thể nói là chưa biết Thượng Hải.

Như vậy, xem ra 99% người Thượng Hải, dù đã sống ở đó vài chục năm rồi thực ra vẫn là người chưa biết Thượng Hải. Với một tấm vé giá vài trăm đồng mà nói thì không biết cũng đành không biết vậy, chỉ cần là người có hộ khẩu Thượng Hải hẳn hoi, thì chẳng ai có thể nói bạn không phải là người đất thánh được.

Dù Thượng Hải có là một thành phố như vậy thì người nghèo vẫn chiếm đa số. Người nghèo xem ti vi là điều đương nhiên, trong thời đại công nghiệp, thời đại của khoa học kỹ thuật, chỉ có sản xuất với số lượng lớn, sản xuất hàng loạt mới có được giá rẻ, mà đối với người nghèo, giá rẻ là tiền đề của tiêu dùng.

Một vở kịch hoặc bất kỳ một cuộc biểu diễn nghệ thuật nào cũng chỉ mang tính một lần, chỉ có một số người đi xem trực tiếp nên nó đắt đỏ hơn. Nhưng khi ti vi phát đi thì lượng thông tin mà nó chuyển tải lại vô hạn, truyền lại cho vô số người cũng với giá thành như vậy thôi.

Xem ti vi là thuộc loại tiêu dùng với giá rẻ, chỉ cần có một chiếc máy thu hình là có thể xem mãi. Người nghèo cho rằng xem ti vi không phải mất tiền mà như là kiếm lời được từ người khác vậy. Thực ra không phải như thế, trong thời đại tiêu dùng này, chẳng ai có thể hưởng một bữa ăn trưa miễn phí cả, bạn vẫn buộc phải trả tiền. Cái giá của xem ti vi là phải tiếp nhận quảng cáo, tuy rằng xem quảng cáo không ai bắt bạn phải trả tiền, xét về mặt ý nghĩa, ti vi không phải là giá rẻ.

Ti vi là để người nghèo xem, nội dung của nó cũng phù hợp với khẩu vị của người nghèo. Ví dụ người nghèo rất thích các vở kịch chống hủ bại, khi nhìn thấy những kẻ hủ bại sa lưới, họ cảm thấy như được rửa hận, còn với những vở kịch kiếm hiệp ngày càng nhiều chất thần bí, thì người nghèo rõ ràng trong tay không một tấc sắt mà vẫn say sưa, muốn biến mình thành một đại hiệp bay nhảy trên nóc nhà, nhắm thẳng vào kẻ gian ác tung một chưởng kết liễu chúng. Các bà vợ của người nghèo lại thích nhất xem các vở kịch tình ái một khi đã nhập vai thì sự lãng mạn vốn bị cuộc sống làm cho khô cạn đi nay có thể nảy nở trong nước mắt.

Người nghèo là con tôm, nhưng những hạt bùn đất còn nhỏ hơn cả con tôm, người nghèo muốn nổi danh lại khó như bắt lạc đà chui qua lỗ kim khâu vậy. Chỉ có ti vi mới có thể có cơ hội đem lại cho người nghèo sự khẳng khái, chỉ cần bạn muốn, trong các tiết mục phối hợp nhanh bạn có thể có những lời hay ý đẹp, cũng có thể thể hiện tài năng của mình trong các tiết mục văn nghệ, biểu hiện tốt có thể được nhiều phần thưởng để mang về nhà.

Đừng có chần chừ, bạn hãy làm diễn viên miễn phí một lần, đưa ra tiết mục miễn phí một lần để cho mọi người ngồi trước ti vi được một lần vui vẻ, tặng bạn một chút phần thưởng cũng là xứng đáng, và như vậy cả hai đều thắng.

Xem ti vi giá thật rẻ, chỉ cần có một chiếc máy thu hình là có thể xem mãi. Người nghèo cho rằng xem ti vi không mất tiền mà có vẻ như kiếm được lời từ người khác vậy.

NGƯỜI NGHÈO TÁN CHUYỆN

Trên mạng thường có một cách nói rằng “người nghèo tán chuyện, còn người giàu như chiếc bình chịu nhiệt”, chuyện “chiếc bình chịu nhiệt” cũng như mua đồ, các thứ trên mạng thật là kì lạ, hai cái đó có quan hệ gì với nhau đây ? Tôi thật không hiểu.

Cũng không cần phải làm rõ, vì thực ra tôi không muốn làm “chiếc bình chịu nhiệt” vì làm hỏng sẽ phải đền, còn tán chuyện thì có thể.

Người nghèo thích tán chuyện gẫu, đó không phải là do người nghèo có nhiều thời gian, miệng người nghèo bẩm sinh đã không thể để yên rồi. Người giàu rất chú ý tới chuyện vinh nhục, nhu mì ôn hậu, đó gọi là khả năng kiềm chế tình cảm, có được cái đó mới có thể thành công lớn và được lâu dài. Người nghèo không để ý tới lắm chuyện như vậy, suốt ngày bị người khác để ý, người toàn những mùi lông gà lông vịt, vô hành vô tội, bao nỗi uất ức, nói cũng chẳng được sao ?

Và cũng chỉ biết nói mà thôi.

Nếu trong bụng luôn ầm ứ, cuối cùng sẽ thành vấn đề, cần phải thải nó ra ngoài mới được. Quán trà thời trước chính là nơi để người ta trút những ầm ứ, “chè vào lời ra” cũng cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng cũng có khi không được phép như vậy, trên bức tường của quán có viết một dòng chữ : “không được nói chuyện quốc gia đại sự”, không nói chắc bạn cũng đoán ra được, cục diện chính trị lúc đó loạn đến mức nào rồi !

Người nghèo tán chuyện, trước kia thường nói nhà này thế nọ nhà nọ thế kia, thứ nhất là để trao đổi tin tức, tìm hiểu động thái của các bên ; thứ hai là kiểm soát để muốn chiếm ưu thế dư luận, còn thứ ba ? chủ yếu là vui vẻ cho thỏa lòng mà thôi.

Nhưng người ta không tán gẫu không được, con người là động vật quần cư, nếu không sẽ bị mốc mòm mất !

Người giàu muốn tán gẫu thường tìm đến một nơi rất lịch sự rồi uống chè, cà phê hoặc Côcacôla, tóm lại nói tới khi khô cả rồi lại uống và uống thì phải trả tiền. Đã ở trong một môi trường như vậy, thì từ quần áo, cử chỉ đều phải hợp với hoàn cảnh ở đó, do vậy ngay từ việc đi lại đó cũng đã thành vấn đề rồi, có nghĩa là đều phải dùng đến tiền để giải quyết. Huống hồ lại rủ thêm bạn bè đến địa điểm tập kết thì quả là quá phiền phức. Kiểu tán gẫu như vậy làm người giàu rất mệt, nên họ không thường xuyên làm. Người nghèo không cần như vậy, họ có phòng để tán gẫu.

Khi có bất kì một ai muốn tán gẫu là sẽ có thể luôn luôn có những người thích tán gẫu xuất hiện, bạn chỉ cần chào họ một câu : “xin chào” thì bạn sẽ không phải là người cô độc nữa và muốn nói gì xin bắt đầu ngay.

“Phòng tán gẫu” rất hỗn tạp, nhưng bạn vừa chẳng phải là quan toà phải luôn bảo vệ chính nghĩa, lại cũng không phải là Côlômbô luôn phải thu thập tin tức quan trọng, bạn chỉ là một con tôm nhỏ, cũng chỉ có một vũng nước nhỏ để bạn vẫy vùng, để bạn tìm ra những con tôm nhỏ khác, cùng họ nói những thứ mà mình thích nói, như thế là đã đủ rồi. Huống hồ lại không cần phải mua vé. Tìm đâu được một việc hay hơn đây ?

Tán chuyện cũng có lý của nó !

Người nghèo thích tán gẫu không phải vì họ có nhiều thời gian, mồm miệng của người nghèo bẩm sinh đã không dễ yên rồi. Con người là một động vật quần cư, không tán gẫu sẽ bị mốc mòm mất !.

Người nghèo lên mạng tuy nhiều khi chẳng để làm gì cả, nhưng bản thân việc lên mạng, với người nghèo đã là chuyện phi phạm rồi. Chỉ cần nhấn chuột là mọi việc sẽ hiện ra (ngoại trừ ở dải rộng), và sẽ được tùy theo ý muốn. Bạn có thể mặc quần đùi áo lót đi chơi tận Nhà Trắng mà không lo sợ mất đi hình tượng bản thân. Nói thực, người thực sự hứng thú đi chơi Nhà Trắng quả không nhiều, trên mạng còn biết bao điều cổ quái hiếm có nữa, cũng có rất nhiều điều rất bổ ích như tin tức thời sự, học thêm một số tri thức, buôn bán trên mạng, nhận lời mời của ai đó, thậm chí chửi bới người khác

đều có cả. Tóm lại, tất cả các việc bạn muốn làm đều có thể làm trên mạng được, chẳng kém bất kì người nào, đó được gọi là bình đẳng.

Có mạng, chẳng ai bưng bít bạn được, tuy bạn là người nghèo nhưng bạn vẫn có quyền nhìn thẳng, có thể làm cho một nhà tư bản nào đó phải động lòng. Vậy là sẽ có rất nhiều dạng phục vụ để bạn thực sự trở thành một Thượng Đế, và cũng có rất nhiều cơ hội để làm bạn thỏa mãn.

Mạng có thể làm được những gì ? Nó có thể làm được tất cả, chỉ cần bạn muốn là được. Có thể nói, mạng mới thực sự là người môi giới của người nghèo và không loại trừ cả người giàu nữa. Để người nghèo chỉ phải trả một cái giá thấp nhất để được ngồi ngang hàng với người giàu. Xét từ góc độ trí tuệ và tinh thần, mọi người trên mạng đều bình đẳng như nhau, chẳng ai có thể áp bức được bạn, nếu tài năng của bạn chưa phát huy được hết thì bạn chỉ có thể nghi ngờ liệu bạn có tài năng đó hay không ?

Cái gọi là giá thấp nhất chính là dùng so sánh với các loại môi giới truyền thông. Người giàu xem phim, người nghèo xem ti vi ; người giàu xem họa báo, người nghèo xem báo, và ngay cả báo cũng chia ra nhiều loại nhỏ, có loại báo dành cho cổ cồn, có loại dành cho người dân ; có loại giá 2 đồng, có loại chỉ 5 hào, giá khác thì đối tượng cũng khác, nhưng lên mạng giản đơn hơn nhiều, chỉ thu cước điện thoại và cước lên mạng, mỗi giờ chỉ vài đồng, đó là do Nhà nước qui định và máy tính lập trình sẵn ; nhưng khi Bill Gate xuất hiện thì muốn đưa thêm vài đồng cũng không thể được.

Nói thật ra, thế giới vốn không công bằng, và ngay cả liên lạc qua mạng cũng không công bằng. Ở Mỹ, số người giàu lên mạng gấp 5 lần số người nghèo. Trên thế giới, các nước phát triển chỉ chiếm 15% dân số thế giới, nhưng tỷ lệ nổi mạng và sử dụng lại chiếm tới 90% và 80% so với toàn thế giới. Ở Bangladesh, một dân máy vi tính có giá gấp 8 lần thu nhập trong một năm của cư dân nơi đó : còn châu Phi càng không nói tới vì số người bị đói còn rất nhiều. Nước Mỹ có 1/2 số người lên mạng, còn châu Phi chỉ có 1/5000 số người lên mạng.

Người nghèo không lên mạng, đó vừa là kết quả của cái nghèo vừa là nguyên nhân làm cho nghèo thêm.

Người giàu đã nắm được cách kiếm tiền, người nghèo chỉ cố học người giàu hoặc dứt khoát phải làm như họ. Ai học nhanh nhất người đó có thể rút ngắn khoảng cách chênh lệch nhanh nhất. Cùng trao đổi qua mạng là bài học tốt nhất, chỉ nói riêng trong việc truyền tin cũng có thể cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn, trực tiếp hơn bất kì khâu trung gian nào, giá trị của nó đối với người nghèo thật khó lường được.

Bản thân việc liên lạc với nhau qua mạng là thiên đường để người nghèo sáng tạo sự nghiệp, là giấc mộng huy hoàng của người trẻ, giống như truyện nhi đồng hiện đại, mang lại chất dinh dưỡng tinh thần đẹp đẽ cho thế hệ này.

Mạng thực sự thay đổi cả thế giới, mang lại cơ hội quý báu cho chúng ta. Người nghèo có thể không ăn rau (không ăn cơm không được) nhưng không thể không lên mạng. Nếu như năm năm trước đây không nhận thức được điều này thì thật là đáng tiếc ; nếu hiện nay vẫn không nhận thức được điều này thì thật đáng chết !

Dù bạn nghe tin tức thời sự, học thêm các tri thức, buôn bán, nhận lời mời, thậm chí cả chửi mắng người khác đều được, tóm lại, tất cả những gì bạn muốn làm đều có thể làm trên mạng được, chẳng kém bất kỳ người giàu nào, đó gọi là bình đẳng.

DANH THIẾP CỦA NGƯỜI NGHÈO

Danh thiếp của người nghèo nếu không quá đơn giản thì cũng quá phức tạp.

Quá phức tạp còn có thể hiểu được, bởi chức vụ đến đâu phải là dễ dàng có được. Sở trưởng, trưởng phòng, tổ trưởng, tất cả đều phải ghi vào, thậm chí còn chú thích “tương đương cấp nào”, thực sự cầu thì mà thị mà, vấn đề cấp bậc không thể có chút gì giả dối được. Có một số chức vụ tuy đến từ dân gian nhưng cũng phải có người đảm nhiệm, có làm việc thực, ví dụ như chức Tổng thư ký hiệp hội câu cá, hỏi rằng có bao nhiêu hồ câu cá có liên hệ với họ. Thật là chức vị hào huyền.

Cả thế giới ai chẳng biết ông Bush ? ông ta có cần phải in danh thiếp hay không ? Có cần ghi mấy chữ “Tổng thống Mỹ” không ? Đơn giản mới là quý phái, càng phức tạp càng chẳng ra sao.

Thật là xấu hổ với những danh thiếp đã in trước đây với đầy đủ cả phốt phờng, số nhà ở... danh thiếp của những người cao kiến ngoài tên ra chẳng có gì nữa cả. Nhưng càng nhìn lại càng thấy không ổn, địa chỉ không có, số điện thoại cũng không, vậy anh cho mình là ai đây ? Rượu ngon chẳng sợ ngô sâu, chó có chơi trò hư hư ảo ảo. Danh thiếp này chắc in nhờ ở đâu đó, chỉ 10 đồng cả hộp, nhìn nét chữ mực cũng không đều mà lại muốn so với danh thiếp của ông Bush !

Người nghèo muốn học người giàu nhưng hẳn phải cẩn thận, nếu không sẽ lộ tẩy. Con gái Pháp vì sao lại rất phong tình ? Vì họ là người Pháp. Bạn cho rằng bạn biết nói vài câu tiếng Pháp là có thể biến giả thành thật chẳng ?

Người giàu làm thế nào cũng giống người giàu, người nghèo làm thế nào cũng vẫn là người nghèo. Bạn muốn thu hút đầu tư, buôn bán, gặp ai cũng đều muốn đưa danh thiếp, nhưng thâm tâm bạn cũng hiểu rõ, người giàu nhận danh thiếp, chẳng qua theo phép lịch sự. Người nghèo cũng chẳng hy vọng người giàu chủ động liên lạc với mình, nếu không có vấn đề gì đó.

Chỉ cần xin họ danh thiếp, có được đâu mỗi là có hy vọng.

Những vật giản đơn xem ra rất đẹp ! Nhưng người nghèo không có được thân phận tốt nên liệu có dám thử như họ không ?

Như vậy xem ra, danh thiếp của người nghèo nội dung nhiều một chút thì tốt hơn.

Người nghèo muốn học người giàu nhưng hẳn phải luôn phải cẩn thận vì hễ sơ ý một chút là lộ tẩy ra hết.

NGƯỜI NGHÈO TÌM ĐẾN THÂN THÍCH

Người giàu kết bạn, người nghèo tìm đến thân thích.

Cốt lõi của thân thích là có quan hệ huyết thống, còn quan hệ bạn bè chỉ dựa vào tính cách hợp nhau. Tính cách cũng có nhiều loại, nhưng tóm lại, nó là một thể hóa hợp giữa lợi ích và hứng thú ; người có thể trở thành bạn bè thì hai mặt này đều phải hòa đồng, do vậy, bạn bè là kết quả của sự lựa chọn.

Thân thích không phải như vậy, dù bạn thích hay không thích, thân thích vẫn là thân thích.

Trong thân thích cũng chia giàu nghèo, người thân thích nghèo tới nhà người thân thích giàu không nhất thiết là muốn được chút ân huệ gì đó, mà chỉ vì có một người như vậy để qua lại, thì bản thân đã rạng rỡ rồi. Một người xách một con gà mái quê lên, người còn đầy bụi đường, người thân thích giàu rất vui, bởi con gà đó thực sự là gà ta, là loại thực phẩm sạch.

Sau cái bắt tay thân thiết và một hồi hỏi han đủ chuyện, người thân giàu mới dặn dò : “có khó khăn gì hãy tới tìm tôi !”, sau đó máy điện thoại di động đổ chuông, anh ta buộc phải nghe, nghe xong anh ta cảm giác rất áy náy ; người thân thích nghèo cảm thấy ngượng, nghĩ rằng mình quấy rầy người ta, mình lại không phải đối tượng tiếp đón của họ nên đã tình nguyện xuống nhà bếp, vo gạo rửa rau, rửa chén bát, mang cả con gà mà mình mang lên làm thịt.

Kết quả là khó khăn của người kia vẫn không nêu ra được, còn con gà đã bị xử lý xong rồi. Trời đất thì quá xa, cứ coi như người thân thích giàu có ý muốn giúp đỡ một tay cũng chỉ giúp được nhất thời chứ không giúp được cả đời, ai lo phận người ấy. Người thân nghèo hiểu rất rõ điều này, cũng chẳng có hi vọng gì lớn để tránh bị người ta xem thường.

Người nghèo sợ nhất bị người khác coi thường, cho nên, người thân thích giàu cũng không cần phải trả cái gì cả. Nếu có đến thăm người nghèo chỉ cần nhắc tới chuyện ăn không hết hoặc không muốn dùng thứ gì là được. Nếu là cuối năm, nhiều nhất là thêm một quyển lịch do đơn vị tự in - lịch thường được treo ở chỗ dễ thấy nhất, để người thân nghèo sẽ luôn giới thiệu cho mọi người biết, đó là của người thân giàu tặng, ông ấy vừa tới thăm, ông ấy vượt cả quãng đường dài !

Rồi câu chuyện chuyển sang những chuyện tào lao, vô bổ ví như Lý Vạn Cơ là ai mà những nhân vật lớn đều say mê cô ta vậy ? Biết rồi ! Người này là người đẹp số một của Trung Quốc, họ Lý tên là Vạn Cơ. Nhưng nếu đoan trang một chút có tốt hơn không ? . Người thân thích nghèo cười ha hả và nghĩ rằng người ta đến được với mình đã là tốt lắm rồi, dù sau đó có phải giết gà giết lợn chiêu đãi khá tốn kém, nhưng vì thể diện thì vẫn rất vui vẻ, tiền không cần tính đến làm gì.

Người nghèo tới nhà người thân thích không phải cầu lợi lộc như người ta nghĩ mà chỉ muốn rút ngắn khoảng cách đôi bên, nâng cao địa vị của mình lên một chút. Nhưng trong thâm tâm, họ muốn tới nhà người nghèo hơn mình. Có như vậy, họ không cần phải xách theo con gà, đặc sản quê hương mà vẫn được thưởng thức mùi vị của thịt gà, thịt lợn. Anh ta ngồi ở trên cùng nói đủ thứ chuyện, chuyện lớn chuyện nhỏ, nhưng rồi cũng khó tránh khỏi nói nhà này thế thế nọ, nhà nọ thế kia, một số mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân bị lộ ra, anh ta liền dùng mọi lời lẽ phân tích và cho rằng vấn đề đoàn kết là rất quan trọng, nay mọi việc đã nói hết ra rất rõ rồi, về sau sẽ không tồn tại vấn đề đó nữa. Rồi là xin cạn chén ! Cạn chén ! Thái độ cứ như là một vị Tổng thư kí Liên hợp quốc vậy, và thực sự mọi việc cũng lắng xuống thật.

Ở nơi người thân thích nghèo hơn mình, người nghèo cảm thấy mình cũng là một nhân vật khá, sống cũng rất có ý nghĩa.

Ngược lại, rất nhiều người giàu không hiểu được điều này, họ vượt qua bao gian khổ đến được với những người giàu hơn để chịu ánh mắt khinh miệt của người khác, làm vậy để làm gì ?

Người nghèo tới nhà người thân thích không phải vì lợi lộc như người khác nghĩ, họ thích tới đó vì chỉ muốn rút ngắn khoảng cách đôi bên, nâng cao địa vị mình lên một chút. Nhưng trong thâm tâm, họ còn thích đến với người thân thích nào nghèo hơn mình.

NGƯỜI NGHÈO ĂN ĐỒ BỐ

Người nghèo đi thăm người giàu thường xách theo một đồng những thứ bổ dưỡng sức khỏe, người giàu chỉ cười và nhận, nhưng vừa quay đi đã nhét hết vào trong tủ chờ nó mốc lên rồi vứt đi, nếu không thì mang cho người nghèo khác để biểu thị mình rất quan tâm tới sức khỏe của họ.

Tuyệt nhiên anh ta không ăn những thứ đó. Ai biết được ngoài cái vỏ bọc rất đẹp kia bên trong là cái gì ! Người giàu rất yêu quý sức khỏe bản thân họ, họ không ăn bữa bãi. Muốn ăn ba ba, họ mua ngay một con sống về hầm ăn, tinh chất của ba ba cũng có là gì đâu.

Người nghèo cũng muốn ăn ba ba, nhưng ba ba lại quá đắt, nghĩ đi nghĩ lại họ thấy rằng, tinh dầu ba ba là thứ quý nhất của con ba ba, cộng thêm một vài thành phần quý khác, mỗi ngày uống một chút, vừa đều đặn lại vừa rẻ, lại chẳng phải nấu nướng gì, còn tốt hơn nữa đây !

Những thứ rẻ mà tốt hình như làm ra để dành cho người nghèo vậy.

Người nghèo cân nhắc xem có phải đồ tốt hay không trước tiên là ở giá có rẻ hay không, vì những thứ giá rẻ sẽ được sản xuất hàng loạt.

Người nghèo mặc đồ dệt bằng sợi hóa học, phòng khác treo tranh sơn dầu, ăn những thực phẩm đã chế biến, xem các tiết mục trên ti vi, vì giá vé đi xem một buổi ca kịch ở Nhà hát giống như phải mua một con ba ba vậy, thật quá lãng phí.

Người nghèo nghĩ đã có tinh dầu con ba ba để ăn là tốt rồi, nghĩ lại ngày xưa... thôi, chẳng nên nhắc lại làm gì ! Có thể ăn các đồ bổ có nghĩa là việc no ấm đã không thành vấn đề nữa ; vấn đề mới là nâng cao địa vị lên. Bạn thử nghĩ xem, uống tinh dầu ba ba rất tác dụng, ăn cơm ngon hơn, ngủ say hơn, đi lại khỏe khoắn hơn, nói năng lưu loát hơn. Thật là tuyệt ! Vậy hãy tiếp tục dùng đi. Tất cả bệnh đều là bệnh tim cả, trái tim tốt thì cơ thể sẽ tốt. Chẳng cần tốn nhiều tiền lắm mà được như vậy là tốt rồi.

Loại đồ ngon lại rẻ hình như làm ra chuyên dành cho người nghèo ! Người nghèo cân nhắc xem có phải đồ tốt không trước tiên là xem giá rẻ không, vì những thứ giá rẻ nhất định được sản xuất hàng loạt.

NGƯỜI NGHÈO KHÔNG PHỤC

Trong thâm tâm, người nghèo luôn oán hận người giàu, chửi bới họ là người chẳng phải làm gì mà vẫn có thu nhập, thật là quá thối nát, chẳng qua chỉ dựa vào mấy đồng tiền thối tha cộng với vài tính toán nhỏ mà giàu lên.

Nhưng đó không phải là đồng tiền thối tha, bất kì lúc nào tiền vẫn thơm tho !

Có tiền sẽ thành công, cũng có lúc người giàu làm mọi việc, chỉ cần có tiền tiêu đều đáng tôn kính cả.

Ai bắt chúng ta sống trong một xã hội kinh tế ? Trong kinh tế học có một nguyên lí về con số thặng dư trong đầu tư. Nếu một người đầu tư trong công nghiệp, dùng 20 vạn đồng để mua thiết bị và thuê công nhân, một phần trong số 20 vạn chảy vào túi số công nhân đó ; chẳng những vậy, còn làm tăng thu nhập cho công nhân, tăng nhà máy sản xuất và tiêu thụ các thiết bị. Tất cả những người có được số tiền đó, họ hoặc là tiêu xài, hoặc là đầu tư, hoặc là tiết kiệm... làm nhiều việc. Giả sử 25% trong đó dùng để tích lũy, 75% thừa ra (cũng chính là dùng 15 vạn) để mua hàng, 15 vạn này lại chuyển sang tay nhiều người mới, ví dụ như ngành hàng đồ gia dụng, quần áo, ăn uống...lại giả sử những người mới này cũng làm theo cách trên, dùng 25% để tích lũy, số còn lại 75% (khoảng 11 vạn) dùng mua hàng. Với 20 vạn đồng đầu tư vào lĩnh vực tiêu dùng, nếu như cứ tiếp tục tuần hoàn theo cách trên, tổng số thu lợi cuối cùng của xã hội sẽ là : $20 \text{ vạn} + 20 \text{ vạn} \times 75\% + 20 \text{ vạn} \times 75\% \times 75\% + \dots$, theo tính toán của các nhà kinh tế. Kết quả cuối cùng vượt qua con số 80 vạn. gấp 4 lần đầu tư lúc ban đầu.

Toán học thường bao hàm chân lý giản đơn nhất. Tiêu dùng có thể thúc đẩy xã hội, cho nên Nhà nước qui định ngày nghỉ dài hơn, bình thường chỉ làm việc năm ngày một tuần. Tiêu dùng tăng, đầu tư sẽ tăng, thu nhập quốc dân sẽ tăng cao hơn. Nói thật lòng, ngày nay bạn dùng nhiều tiền, dù là để đầu tư hay tiêu dùng thì tiền đề vẫn là được tiền.

Vâng, chớ có tức giận, giận dữ chẳng phải là một ưu điểm, bạn có thể đồng tình với việc đọc một vài bài thơ cho những người đang mồ hôi đầm đìa dưới ánh mặt trời đang thiêu đốt họ, nhưng không vì thế mà căm ghét họ. Có nhiều việc không phải bạn muốn thay đổi là thay đổi được, nếu trên thế giới này thực sự tồn tại “những kẻ không làm mà vẫn thu hoạch” - thực ra, người ta sinh ra ở đời không có ai là không lao động. Chẳng qua là xem họ lao động chân tay hay trí óc mà thôi và đều chẳng nhẹ nhàng gì - điều đó chẳng có gì là không công bằng cả.

Cái mà bạn cần làm chỉ là sao cho bọn cùng giàu lên !

Nói thật lòng, ngày nay bạn dùng nhiều tiền, dù là để đầu tư hay tiêu dùng thì tiền đề vẫn là được tiền !

SỰ PHỤC THÙ CỦA NGƯỜI NGHÈO

Người nghèo thường ở vào thế yếu, thường bị đè nén, buộc họ chỉ vì kế sinh nhai mà phải khom lưng, đó gọi là nhẫn nhục gánh vác.

Nghe nói rất nhiều loài vật cũng có bản tính báo thù bẩm sinh, bởi thù hận là một thứ bản năng. Không chỉ người nghèo mà bất kỳ ai đều có sẵn hạt giống của sự thù hận ở trong tim, chẳng qua chưa có dịp để nó nảy mầm. Thế giới rộng lớn thì chuyện gì mà chẳng có, trong vạn vật chúng sinh, bất kỳ ai cũng là rất nhỏ bé, đều bị một sức mạnh to lớn hơn áp bức, làm thương tổn và làm bạn phần nộ, bất bình.

CHO NÊN CẦN PHẢI BÁO THÙ

Nhưng phục thù là con dao hai lưỡi, đồng thời làm bị thương kẻ thù lại làm bị thương chính mình nữa. Thù hận là bản năng, nhưng cầu mong sinh tồn còn là bản năng mạnh mẽ hơn. Khoái cảm của việc sát thương kẻ địch nếu không xứng với sự đau khổ mà mình chịu thì báo thù chẳng có giá trị gì hết. Cho nên, một người có lí trí thực tế so sánh về mặt quyền lực họ không thể trả thù bằng mọi giá được, họ đành lựa chọn cách chịu đựng, thời cơ thích hợp, đó chính là thời gian. Họ không phải là không báo thù mà là do thời cơ chưa tới, và chỉ cần nghĩ được như vậy là tâm lý sẽ thẳng băng trở lại. Còn sau 10 năm, sự thù hận đó có còn không lại là chuyện khác.

Người nghĩ được như vậy cho thấy họ là người biết nhìn xa trông rộng, có một thái độ rất hợp lý và một sức chịu đựng tốt. Có được những điều đó sẽ không phải là người bình thường nữa. Thời gian 10 năm có thể làm cho một cô dâu già đi, hoàn cảnh bên ngoài thay đổi, tâm trạng cũng thay đổi có thể sẽ không nghĩ tới báo thù nữa. Chưa biết chừng, khi gặp kẻ thù năm xưa, lại còn vỗ vai và khích lệ họ vài câu khiến cho đối phương bàng hoàng lo sợ.

Cũng có khi mười năm sau họ vẫn chưa làm nên chuyện gì, nhưng khi người đã già thì lòng trở nên từ thiện, nếu không phải là hận thù sâu nặng thì chẳng báo thù làm gì nữa.

Thời gian là một thứ nước hàng ngày chảy qua huyết quản của bạn, dù gì chẳng nữa dần dần cũng bị giải phóng ra ngoài. Bạn có thấy người Trung Quốc học tiếng Nhật không, học mụ cả đầu nhưng không phải là học để tấn công Nhật đâu.

Cũng có những sự báo thù không gì lay chuyển nổi. Nói chung, nếu không là những nỗi khổ và hận thù sâu sắc thực sự thì về lâu dài cũng dễ cho qua, nếu không bị bức bách thái quá. Một người nếu còn có ham muốn sống, còn biết so sánh cân nhắc lợi hại thì sẽ không có các hành động điên cuồng. Nếu yếu đuối tới mức tuyệt vọng, ngay bản năng sinh tồn cũng không khắc phục được thì sự báo thù của họ cũng không làm được.

Nếu quả thực đúng như vậy thì kẻ mạnh cũng phải trả giá rất thảm khốc.

Điều phiến toái là, với con người hiện đại, việc phục thù của họ càng ngày càng không có đối tượng cụ thể ; không giống như thời cổ đại, có thể chỉ rõ kẻ chiếm đất của họ là ai, vợ mình bị kẻ nào đó cưỡng hiếp. Trong thời hiện đại, ai là kẻ làm cho họ nghèo như vậy ? Hình như là tất cả mọi người, lại hình như đều không phải là mọi người, nỗi oán hận tràn đầy trong lòng, nhưng không biết trút giận cho ai, trút vào đâu ai thì người đó phải chịu.

Trên thế giới nhiều chuyện không đáng xảy ra, có thể khẳng định rất nhiều việc là do người bất hạnh làm. Nỗi bất hạnh của họ được giải thoát thì hận thù của họ cũng tiêu tan. Nhưng bất hạnh mới lại giáng xuống đầu người bên cạnh, mà người đó rất có thể chính là một người nghèo khổ bất hạnh như họ. Ai chịu trách nhiệm với những con người đó đây ?

Người nghèo rơi vào thế yếu, thường xuyên bị đè nén là điều tất nhiên ; vì kẻ sinh nhai mà họ buộc phải khom lưng, đó gọi là sự gánh chịu nỗi tủi nhục.

NGƯỜI NGHÈO MỜI KHÁCH

Người càng nghèo thì việc mời khách càng phải thực tế hơn.

Khi mời khách, mâm nhất thiết phải đầy hơn, thức ăn phải nhiều hơn, dù là một món rau cũng có vài miếng thịt phủ lên trên cho ra vẻ một chút.

Bản thân người nghèo sẽ không ăn, khi ngồi vào bàn, họ sẽ nhanh chóng gấp miếng thịt đó vào bát của khách rất nhiệt tình. Nếu khách là một người giàu, họ thường chú ý tới các món rau xanh đặt ở chỗ xa hơn, muốn gấp nhưng lại không với tới được, chẳng biết làm thế nào cả.

Người nghèo biểu thị lòng tôn kính của họ bằng cách gấp những chỗ ngon như đùi gà, lườn vịt, thịt lợn nạc đắp đầy vào bát của khách, khách lại khổ vì điều đó, không ăn không được, ăn vào thì như nhai rơm vậy.

Khẩu vị của người giàu nay đã khác, nhưng người nghèo vẫn theo lối tư duy cũ. Cái mà người giàu quan tâm là sự cân bằng về dinh dưỡng, khẩu vị và trạng thái cơ thể chứ không phải là ăn nhiều. Họ không những cần chất đạm, vitamin, khoáng chất mà còn cần hợp khẩu vị, giảm lượng Cholesterol trong máu. Người Mỹ nói, thiếu vitamin còn tai hại hơn cả việc ô nhiễm môi trường, và các chất phóng xạ... vì rất nhiều bệnh tật từ đó mà ra cả, bao gồm cả bệnh ung thư, tổn thương não.

Người nghèo nghe thấy vậy mà xanh cả mặt, họ chỉ biết rằng phát phì là kẻ thù của người giàu, vừa không đẹp, vừa hại tới cả hình ảnh của họ, chứ đâu có biết, xung quanh chuyện ăn uống lại còn nhiều thứ đến vậy. Chả trách người giàu thích ăn hoa quả, rau xanh, những thứ giàu vitamin. Người nghèo cũng mua các thứ đó về ăn, nhưng tính ra lại đắt hơn cả thịt. Một bữa ăn được bao nhiêu thịt ? Nhưng hoa quả thì bao nhiêu cũng hết, cứ như rơi vào cái thùng không đáy vậy. Hay là mua một chút để tráng miệng thôi ? Người nghèo cuối cùng vẫn là người nghèo.

Người nghèo ăn thịt, người giàu ăn rau ; Người giàu béo trắng ra còn người nghèo gầy đen lại. Bây giờ câu chào theo một thời thượng là : “Làm sao anh gầy đi được thế !” tốt nhất là thêm hơi đen một chút để chứng tỏ anh suốt ngày ngồi lì trong phòng mà vẫn có thời gian vận động, chịu được sương gió.

Số lượng thịt là tiêu chí của người nghèo, người gầy đen là người hạnh phúc.

Chỉ cần nhìn nơi cung cấp bữa ăn miễn phí, ta sẽ thấy người nghèo luôn gấp thịt đầy đĩa vì họ sợ rằng nếu ăn rau xanh sẽ có lỗi với thực quản của mình.

Người nghèo mời khách là để ăn no, cho nên họ nhất định xối thật đầy bát cho bạn để cho dạ dày bạn phát huy hết công suất.

Người giàu mời khách lại ngược lại, họ chỉ muốn tạo bầu không khí, ăn là chuyện phụ ? Trên bàn ăn của người giàu, người nghèo thường không bao giờ được no cả. Họ không thể ăn hùng hục được, đĩa thức ăn thường quá nhỏ, thức ăn lại bày biện quá đẹp và cẩn thận, không một sơ suất nhỏ.

Người nghèo đành phải rất cẩn thận, không để lộ vẻ thèm muốn của mình. Anh ta chuyển ánh mắt, không nhìn vào các món ăn ngon giữa bàn mà nhìn vào các món ăn ở hai bên mình. Nhưng anh ta vẫn không kìm nén được thèm muốn của mình nhìn thẳng vào giữa, lúc đó mới phát hiện món ăn giữa bàn được làm từ củ cải rất điệu nghệ anh ta càng không nhìn được liền gấp ngay đóa hoa đó bỏ vào bát của mình rồi nhai ngon lành, nhưng chẳng có mùi vị gì cả. Đó là việc đáng tiếc nhất trong bữa ăn đó của anh ta.

Đương nhiên, điều đáng tiếc hơn nữa là người nghèo khi trở về nhà vẫn phải ăn thêm. Thật kỳ quặc, bỏ ra bao nhiêu là tiền mà bụng vẫn không được no.

Người nghèo ăn thịt, người giàu ăn rau, người giàu béo trắng, người nghèo gầy đen. Thịt là tiêu chí của người nghèo, người gầy đen là người hạnh phúc !

NGƯỜI NGHÈO MUỐN KIẾM TIỀN NHIỀU

Trung Quốc không rõ từ đâu xuất hiện cuốn “Cha giàu, cha nghèo”, thoát nghe ngờ tưởng đó là một cuốn tiểu thuyết tình cảm, nhưng không phải, đó là cuốn sách dạy người ta kiếm tiền.

Vào đầu năm, phàm là những chuyện kiếm tiền đã nóng lên. “Cha giàu, cha nghèo” xuất hiện, giống như tiếng sét đã quét sạch các loại sách khác trên giá của các hiệu sách ở mọi nơi. Những nơi Thanh Kỳ - tác giả cuốn sách đến đều được vỗ tay chúc mừng nhiệt liệt. Theo quan sát của các phóng viên, mỗi tấm vé vào cửa nghe giảng giải về “Cha giàu, cha nghèo” lên tới 200 đồng, mỗi lần ít nhất phải có tới hơn 2000 người tham dự. Toàn bộ tập sách “Cha giàu, cha nghèo” chỉ giá 80 đồng (tuy không phải là rẻ), nhưng mọi người rất nhiệt tình tranh nhau mua, số tiền thu được thật không phải là nhỏ.

Một quyển sách mà đẩy lên cả một làn sóng, hiện tượng này ở Trung Quốc không phải là hiếm. Trước đây, Khoa Lợi Hoa tuyên bố bỏ ra 100 triệu đồng để phát hành cuốn sách “Cuộc cách mạng học tập”, làm cho mọi người trong nước đổ dồn vào ước mơ “cách mạng”, làm không khí sôi sục lên một hồi. Mọi người khao khát cách mạng, vì họ rất không hài lòng với số phận của mình, nếu có thể “cách được cái mạng” sẽ có thể mở mắt được. Nhưng họ không biết, thế giới này rất có trật tự nếu ai cũng cách mạng thành công, cái làm lại không làm thì đâu có được. Cho nên, dù có sôi sục lên một hồi thật, nhưng rồi cái gì cần làm đều phải đi mà làm ; cơm cũng phải ăn từng miếng một, Ngay như công ty Khoa Lợi, tuy thực hiện được một cú nhảy vọt mang tính cách mạng, nhưng ít lâu sau vẫn phải mượn gió bẻ măng, qua việc giá cổ phiếu lên xuống vài lần, cuối cùng họ kiếm được bao nhiêu tiền, cũng chẳng ai biết được cả.

Xin lưu ý, bất kỳ một cuộc cách mạng nào, rất nhiều người chỉ làm cái đệm, nhưng rất nhiều người tình nguyện làm như vậy.

Lý luận của Thanh Kỳ là để giảng giải cho người nghèo nghe, ông ta rất hiểu chỉ có người nghèo mới mê muội việc phát tài, nhưng làm sao để phát tài lại chẳng biết gì cả, nên mới bị lý luận của ông ta kích động, vì vậy mà ông ta mới có được thị trường lớn như vậy, kết quả cuối cùng là, người thực sự phát tài lớn chính là ông ta !.

Một quyển sách có thể tạo ra một triệu phú, nhưng dứt khoát đó là việc rất có mưu lược, có tổ chức và có hành động. Một vạn đồng là bao nhiêu ? là một vạn từ một đồng ! Một quyển sách chẳng đáng là bao, nhưng rất nhiều người cùng mua nó thì số tiền không phải là nhỏ. Trí tuệ người giàu là ở chỗ, họ có cách tập trung số tiền ít ỏi của nhiều người nghèo lại. Quá trình này hẳn rất cụ thể, rất phức tạp, thậm chí rất vụn vặt nữa.

Người nghèo luôn tưởng tượng phát tài thành những đợt sóng lan rộng, đều là những khoản tiền lớn. Làm gì có chuyện đơn giản thế. Người nghèo làm việc nhỏ nhiều khi còn chẳng ra sao, vừa làm vừa ca cẩm. Họ qui kết việc không làm được việc lớn là do sự hạn chế của cái nghèo và cho rằng, một khi có tiền, thì có thể thỏa lòng mong ước, sẽ làm được việc lớn. Thực ra, việc lớn không đơn giản như họ nghĩ, không có sự rèn luyện và tích lũy từ những việc làm nhỏ, thì ngay cả khi có người đưa cho họ tiền để làm một việc lớn, chưa hẳn họ đã làm được.

Người nghèo muốn kiếm tiền nhiều, chỉ hận là không thể một lúc kiếm ngay được một vạn đồng. Nhưng bạn có gan làm việc đó không ? Huống hồ hiện nay thị trường đã bước vào thời đại lợi nhuận rất ít thì làm sao ngay một lúc có thể kiếm tiền vạn được ? Kết quả là, mình chưa kịp phát triển lên thì thần tài đã ra đi rồi.

“Cha giàu, cha nghèo” cũng phải viết từng chữ từng chữ mà thành, người nghèo muốn kiếm tiền nhiều cũng phải từ từ từng bước một.

Người nghèo muốn kiếm nhiều tiền, chỉ hận một nỗi không thể ngay một lúc kiếm được tiền vạn, nhưng liệu bạn có gan làm không ?

NGƯỜI NGHÈO MUỐN PHÁT TÀI LỚN

Người nghèo muốn có tiền nhưng lại không biết cách kiếm tiền, thường đặt hy vọng vào may rủi để phát tài lớn. Tất cả những nơi đưa ra cơ hội phát tài lớn cho người nghèo, như các điểm phát hành trái phiếu, sở giao dịch chứng khoán, sòng bạc đều đầy người là người.

Rất nhiều người nghèo thực sự nắm được cơ hội và đã phát lên thật thì họ thường nói là năm được cơ hội mà phát tài lớn, nhưng không phải vì thế mà thành người giàu.

Một người đánh giày ở Thổ Nhĩ Kỳ 15 năm trước đã từng là “người gặp vận may có tiền nhất” ở Thổ. Ông ta bất ngờ nhận được “giải thưởng năm mới loại đặc biệt” 250 vạn USD. Những tình tiết sau hẳn mọi người đã thuộc lòng rồi. Ông ta vợ được một món tiền lớn bất ngờ nên tự nhiên sinh ra rất đặc ý, suốt ngày chơi bời với đám bạn bè thân thích, ít lâu sau, lại còn cặp bồ với một cô gái trẻ.

Không cần phải nói kết cục sẽ ra sao, anh ta cuối cùng đã mất hết, nếu cần nói thêm một chút thì sẽ là : mười lăm năm trước anh ta ngồi đánh giày ở ven đường, mười lăm năm sau anh ta vẫn ngồi ở ven đường đánh giày.

Nói câu chuyện này, thông thường là nhắc nhở những người giàu bất đắc dĩ, họ không phải là phát tài lên mà chỉ có chút may rủi mà thôi. Nhưng phân tích kỹ, bạn còn cảm thấy có một chút chân thực.

Đánh giày cả đời chưa hề trông thấy số tiền lớn như vậy, một tài sản lớn như vậy làm sao trong một ngày tiêu hết được, cho nên anh ta mạnh dạn chi dùng ! Đó là thứ nhất.

Thứ hai, do là một khoản tiền bất ngờ như vừa nhặt được, dùng chẳng thấy xót, không dùng cũng phí ! Người nghèo một khi có tiền, thường vung tiền ra không hề tiếc. Nhất là đó lại là số tiền tự nhiên có được thì càng không biết tiếc là gì. Nhiều người cho rằng những loại người trộm cướp, buôn lậu hề có là có được khoản tiền lớn mà không biết gia đình họ muốn có nó phải tích góp bao nhiêu lâu mới được. Những người này thường tiêu pha bừa bãi cuối cùng cũng chẳng còn gì, đấy là chưa nói tới chuyện “đi đêm lắm, có ngày gặp ma”, một khi thuyền lật sẽ chết hết ; cho nên dù gặp vận may, thứ tâm lý không coi tiền là gì luôn tồn tại thì dù kiếm được nhiều cũng bằng không.

Trung Quốc có một câu giáo huấn cổ rằng “bắt ngựa không ngủ đêm cỏ sẽ không mọc được” ; người nghèo là người chịu ảnh hưởng câu này nhất, bởi địa vị thấp kém của họ, chẳng ai giúp họ, họ tuyệt vọng nên rất dễ bị ma quỷ dắt lối đưa đường, coi việc vui đột xuất thành trò mua bán chính đáng.

Cũng có khi, nơi nào càng nghèo khổ càng là nơi tập trung tội ác. Dưới sự chi phối của lòng tham của con người, cộng với rượu độc, cờ bạc, đầu phụ độc..., cái nghèo có thể làm người ta phát điên lên được.

Nhưng vấn đề là, điên khùng không giải quyết được vấn đề, nếu không kiếm tiền một cách đàng hoàng, tiền kiếm được sẽ không lâu dài,

Buôn bán gian lận xem ra phát tài nhanh, nhưng đến nhanh thì đi cũng nhanh. Kiểu buôn bán này thường dựa vào hoàn cảnh và đường dây đặc biệt, tính lệ thuộc rất lớn, một khi khâu nào bị hỏng, không có nguồn tài chính tiếp sức. Tiền kiếm được sẽ nhanh chóng biến mất, cuối cùng lại trở về với điểm xuất phát ban đầu.

Kiểu buôn bán này không trong sáng, thường “đi đêm nên dễ gặp ma”, dù gì đi nữa, rủi ro của nó cũng lớn hơn nhiều so với buôn bán bình thường. Điều quan trọng hơn là, một khi nếm trải vị ngọt của lối buôn bán này thì sẽ không muốn bỏ công sức, tâm huyết vào những việc quản lý kinh doanh thực sự nữa, mà lối buôn bán này lại không thể trống gióng cờ mở được, xét từ góc độ nhìn xa trông rộng, muốn trở thành người giỏi giang thực sự thì cần phải làm một người đứng đắn, kiếm tiền một cách đàng hoàng.

Người muốn phát tài nhanh không cẩn thận sẽ trở thành “phát quan tài” !

Muốn trở thành một người giỏi giang thực sự, cần phải làm một người đứng đắn và phải kiếm tiền một cách đàng hoàng.

NGƯỜI NGHÈO KHỔ GIỮ CỦA

Trước khi người nghèo phát đạt, trong thời kỳ gian khổ, họ thường có những phẩm chất đáng quý, họ có thể chịu đựng được ngày 3 bữa cơm chay, không một chút thịt cá, cũng có thể chịu được cái nhìn khinh bỉ của người khác, để tập trung làm việc của mình, về sau, khi họ đã thành công rồi, đã có chút tài sản nho nhỏ, còn thường xuyên tặng cho những người nghèo khác kinh nghiệm quý của mình, họ đã trở thành một nhân vật có tiếng.

Theo logic thông thường, anh ta cần phải bước tiếp lên con đường lớn rộng mở, đầu tư, mở rộng, phát triển, hình thành sự nghiệp lớn hơn. Nhưng sinh mệnh ngắn ngủi của người nghèo khó mà chống cự lại được, trước mắt họ hình như luôn có một cánh cửa lớn không thể mở được, mỗi lần đi tới đó buộc phải quay lại. Qua một hồi lẩn lộn, cuối cùng họ lại trở về nơi mà người khác khinh bỉ họ lúc đầu.

Muốn bước được qua cánh cửa đó thì buộc người ta phải theo đuổi để đổi đời, họ luôn bị cám dỗ bởi cái gọi là làm ăn lớn, mang tất cả vốn tích lũy ban đầu mà phải rất gian nan mới kiếm được ném dần vào nơi mà mình căn bản chẳng biết gì hết, cuối cùng đều tan biến như bong bóng xà phòng, chẳng còn tăm hơi gì.

Khi có tiền, tất nhiên không ngủ trên thảm trải sàn, khi chơi là phải bao trọn gói cả phòng, đồ uống phải là loại rượu xo, ngày ngày ca hát nhảy múa, lại còn có một hoặc nhiều gái phục vụ, Cuối cùng, họ đã tìm ra khoái cảm của việc tiêu tiền liên tục. Cái đó chỉ kích thích trái tim và sự tiêu dùng của họ, chẳng cống hiến chút gì dù là nhỏ nhất cho sự tăng trưởng của kinh tế quốc dân cơ bản.

Trong quá trình đó, họ không phải không có cảm giác nguy hiểm, nhưng người ta một khi đã lên thì không dễ xuống, nếu bị xuống thì đó lại là một điều xi nhục, nếu không đến đường cùng thì ai muốn xuống ? Quen tắm trong bồn tắm có vòi hoa sen, nay bắt xách nước vào tắm ở nhà vệ sinh điều đó tuyệt đối không thể được. Cho nên người giàu khi đã rớt xuống vẫn rất khó quen với cuộc sống kham khổ.

Làm ăn lớn, có được những ngày huy hoàng, địa vị của doanh nghiệp, chất lượng của cuộc sống được nâng cao, người ta luôn xem hai chữ “nâng cao” như một từ mang nghĩa tốt tượng trưng cho văn minh, tiến bộ. Nhưng thường leo cao vấp ngã sẽ đau hơn, nâng cao không hẳn đã là việc tốt. Nông càng cao thì ở dưới càng phải chống đỡ nhiều hơn, mà sự chống đỡ của người nghèo thường lắc la lắc lư không chắc chắn, luôn lung lay.

Người nghèo thường tuân theo chủ nghĩa kinh nghiệm, cho rằng mình đã thành công trong sự nghiệp, đã có chút bản lĩnh biến đá thành vàng, bằng tài năng đó sẽ có thể chinh chiến ở mọi nơi, sẽ làm cho tài sản giống như đá trên mặt đất, nhặt không hết, dùng không cạn, Người nghèo một khi đã phát, thường ý thức được sự phát triển cao độ đó để lập tức biến mình thành Vô Tòng, ngay một gậy cũng không cần đến. Như vậy rõ ràng là rất nguy hiểm.

Sở dĩ những hộ mới phát thích huênh hoang là vì muốn dùng cái đó để đề cao thân phận mình, đồng thời cũng gây thơ tin vào điều đó. Trên thị trường cổ phiếu, dân chơi cổ phiếu mới là người kiếm tiền nhiều nhất, nhưng những thắng lợi của họ chưa trải qua rèn luyện, chưa thể nói là thành thực được.

Các nhà tư bản lớn đều không phải chỉ bỏ công sức trong một hai năm và dựa vào một hai vụ buôn bán mà thành được. Ngày xưa, nhìn một hộ có phải là một hộ lớn hay không, không chỉ nhìn nhà của họ to thế nào, tiền bạc nhiều hay ít mà quan trọng hơn là xem trong sân nhà họ có cây to hay không ?

Nhà có thể dựng lên rất nhanh, tiền bạc cũng có thể kiếm được rất nhanh, chỉ có cây cối, dù cho bản lĩnh bạn có lớn đến đâu, nó cũng chỉ mọc lên từng ít, từng ít một, dù cho thời tiết và thời gian thay đổi, nó vẫn là tượng trưng cho sự ổn định, vững mạnh và tiếp tục phồn vinh.

Rắn thân và cáo thành tinh ở gốc cây trong truyền thuyết phải trải qua hàng ngàn năm tu luyện thành được, đó được gọi là cơ sở gốc.

Người nghèo không có cái gốc đó và nó không chỉ riêng về sự giàu có và quyền lực mà còn bao gồm cả tố chất bản thân nữa. Do vậy người nghèo khó giữ của, nếu ai đó giữ được đến ba đời đã có thể coi là vĩ đại lắm rồi.

Rắn thân và cáo thành tinh ở gốc cây trong truyền thuyết phải trải qua hàng ngàn năm tu luyện mới thành được, đó được gọi cơ sở gốc.

NGƯỜI NGHÈO GIÚP NGƯỜI LẬP NGHIỆP

Người nghèo, nếu không tìm được chỗ đứng cho mình thì cố giúp cho người khác giành giang sơn, hy vọng gặp được minh chủ để sau khi thành công mình sẽ được thưởng hậu. Nhưng từ xưa tới nay, những người giúp người khác giành được giang sơn thì bản thân lại không có giang sơn riêng, thậm chí lại không được hưởng cuộc sống thái bình thịnh trị nữa.

Sự nghiệp mới đòi hỏi lựa chọn nhân tài mới, người hợp tác mới. Chớ nên cho rằng chuyện này chuyện nọ giữa hai nước đều là chuyện không đầu vào đâu, thực ra đó đều là những chuyện phía sau của những ngôn từ ngoại giao, đều mang nhân tố lợi hại rất sâu xa. Cho nên sở dĩ hai nước vừa là đồng chí vừa là anh em cũng là vì lợi ích chung và sở dĩ có lúc bạn biến thành thù cũng là do lợi ích sai khiến. Đó chính là hình ảnh thu nhỏ của mối quan hệ giữa con người với nhau.

Người nghèo muốn qua việc giúp người giành giang sơn, vào sinh ra tử để sau đó được đền đáp xứng đáng. Đó hoàn toàn không hiện thực chút nào. Khi có người muốn kéo bạn đi giành giang sơn họ cùng chỉ cùng bạn uống với nhau vài chén, hứa này hứa nọ, rồi quì trước Bồ tát uống máu ăn thề kết nghĩa với nhau. Nhưng bạn còn phải suy nghĩ thật cẩn thận xem có đáng đi hay không.

Thời kì doanh nghiệp mới xây dựng, nếu không tiếc công sức dồn hết vào cho nó thì đó là một việc không sáng suốt, bởi lúc đó vàng thau lẫn lộn, khó khăn muôn vàn, chưa rõ tiền đồ ra sao, người nào đó muốn đứng ra, muốn mình trở thành một “nguyên lão” thì chẳng khác gì ngậm trăng trong nước. Nếu giúp người giành lấy giang sơn để về sau được trọng thưởng thì chẳng thà hãy đi tìm ngay một doanh nghiệp nào đó đã thành công mà làm việc còn hơn. Nói cho cùng, những xí nghiệp đã thành công tức là đã qua thực tế kiểm nghiệm rồi, có sức cạnh tranh mạnh, cơ chế hoàn thiện, điều kiện ưu việt, càng có thể trọng dụng và đối xử tốt với nhân tài hơn. Chỉ cần bạn là người tài thực sự thì trong bất cứ hoàn cảnh nào đều nhất định được sử dụng. Nếu vì năng lực bản thân kém mà phải chọn một công ty nhỏ giúp họ xây dựng sự nghiệp, thì chưa nói tới việc có thể không thành công mà ngay cả lúc thành công, bạn cũng sẽ bị thanh lọc, thải loại.

Nếu muốn đặt tương lai vào việc giúp người giành giang sơn để sau này được trọng thưởng thì chẳng thà hãy chọn ngay một doanh nghiệp hiện đã thành công rồi còn hơn.

NGƯỜI NGHÈO MUỐN LÀM NGƯỜI GIÀU NHANH

Khi người nghèo miệt mài chờ đợi những người giàu nhanh, và tỏ ra khinh bỉ họ, nhưng thực ra ở họ đang ẩn chứa một ước vọng là cũng được giàu nhanh như họ.

Người nghèo biết khởi điểm của mình quá thấp, muốn có được sự phát triển khác thường, về căn bản cũng không thể theo kịp người giàu được.

Người giàu nhanh có rất nhiều khuyết điểm, nhưng nếu không có khuyết điểm thì không còn là người nữa, chính những khuyết điểm đó mang lại nhiều hi vọng cho người nghèo, vì họ nghĩ người như vậy mà cũng giàu nhanh được sao mình lại không được. Nói cho cùng, người giàu nhanh cũng xuất thân từ người nghèo.

Trong lòng người nghèo, người giàu nhanh mà có một chút khuyết điểm sẽ trở nên thân thiết hơn, thậm chí người nghèo còn tự hào vì họ có cùng chung khuyết điểm như nhau.

Người giàu nhanh không chọn thủ đoạn, người nghèo cảm thấy đó là một đạo đức tốt, người thắng thì ở lại, kẻ thua phải ra đi, đó thích hợp với qui luật sinh tồn. Trên thế giới này có rất nhiều người, đâu phải ai đi thi cũng đều đậu trạng nguyên, đâu phải ai cũng có thể kiếm tiền?

Người giàu nhanh rất “sành điệu”, nếu như bạn nói nhà họ cây cối mới trồng, không có vẻ cổ, họ sẽ cho người mua tranh giả cổ treo trên tường. Người nghèo cũng vậy, vừa thoát khỏi cảnh nghèo là đã mê chơi gôn ngay, còn nuôi cả ngựa đua, nhưng hoàn toàn chỉ trên danh nghĩa, còn thực chất thì có được là bao. Tóm lại, họ chỉ thỉnh thoảng đến cười một tý, chụp chung một bức ảnh rồi về để tỏ cho mọi người biết mình cũng là người phú quý.

Người phát lên nhanh tiêu tiền như nước người nghèo tiền ít nhưng cũng muốn học theo, họ học theo lối lý luận thời thượng là người không biết tiêu tiền sẽ không biết kiếm tiền. Giống như câu nói kiểu Napoleon : “người lính mà không ước mơ trở thành tướng là một người lính tồi”. Nhưng ai mà biết là có phải ông ta nói câu đó không, chỉ có điều rõ ràng là 99,99% số binh lính đều không trở thành tướng được. Người nghèo tiêu tiền như nước chỉ làm cho mình càng nghèo hơn mà thôi.

Cuối cùng, những hộ giàu nhanh đều muốn người khác biết mình không phải nhanh giàu bằng cách mời người viết sách, cố gắng làm cho hình tượng mình rực rỡ hơn, để mãi mãi lưu truyền trong sử sách ; còn đi học cả MBA, ngồi nói chuyện với các tiến sỹ ở các trường Đại học danh tiếng. Người nghèo chưa có điều kiện khuếch trương thanh thế, nhưng họ cũng lặng lẽ cố gắng, từ trước đến nay, họ là người nhiệt tình theo đuổi bằng cấp nhất, nếu có điều kiện lộ diện, họ sẽ không dễ dàng bỏ qua. Cuốn “Vây thành” xuất bản thời hiện đại, nói về Phụng Hồng Tiệm cầm chiếc bằng của Đại học Clyden về mở công ty, muốn phát lên nhanh chóng, muốn đeo kính gọng vàng để kiếm tiền từ người khác là một ví dụ.

Nếu một người phát lên nhanh trở thành anh hùng của một thời đại, thì thời đại đó nhất định sẽ rất nhốn nháo.

Nhốn nháo không phải đều là việc xấu, nó cũng là biểu hiện của sự sống.

Giàu có là mơ ước của những người ưu tú, chẳng qua là rất nhiều người chỉ nhìn kết quả mà bỏ qua quá trình của nó. Giàu có đến quá nhanh cũng rất dễ sinh ra sai lầm, cho rằng mọi việc trên thế giới này đều đơn giản, đều là việc đương nhiên cả, cho nên rất tự cao, phàm là việc gì không kiếm tiền nhanh được đều cảm thấy rất khổ và nhàm chán, không đáng làm. Không nhẫn nại, không chịu gian khổ cũng chính là nguyên nhân làm cho những người này không giàu có lâu dài được.

Nhiều khi, việc phát lên nhanh chóng chỉ là sự ngẫu nhiên, mà muốn duy trì được sự ngẫu nhiên đó nhưng lại không có sự tu luyện lâu dài thì hầu như không thể được.

Người nghèo ngoài miệng chờ đợi người giàu nhanh, nhưng trong lòng lại ẩn chứa một hy vọng thầm kín, hận một nỗi mình không giàu nhanh được.

NGƯỜI NGHÈO HẬN NHẤT LÀ KHÔNG BÌNH ĐẲNG

Người phương Tây quả là có cách làm ăn. Kendishi, Medellao hiểu rất rõ tâm lý của người nghèo.

Nếu tiệm không có những gian phòng đẹp thì có thể dùng nhiều tiền một chút là làm đẹp được dù bạn có muốn thoát ly khỏi đại chúng không hay bạn thực sự có bản những chuyện làm ăn lớn hay không tất thấy đều phải vào những nơi sang trọng. Nhưng với người nghèo, một nhà hàng có :

Đầu bếp đều ở phía sau...

Thu tiền qua máy...

Người phục vụ phải sạch sẽ, vệ sinh...

Bất kể trong cửa hàng của bạn có người quen hay không, bánh Hambơơ không phân biệt lớn hay nhỏ, bất kể bạn có tiền hay không, có là quan hay không đều phải trả tiền, tự bạn bưng khay đến từng chỗ ngồi của khách.

Chỗ ngồi cũng cố định, bàn không thể xô dịch được, ghế nghiêng theo một góc nhất định, bất kể bụng bạn lớn hay nhỏ, mông bạn béo hay gầy, bất kể là bình thường bạn ngồi ghế xôpha hay ghế cứng đều được coi như nhau cả, đó chính là bình đẳng.

Vậy là người nghèo cảm thấy cân bằng, người nghèo hận nhất là không bình đẳng, ở nơi bình đẳng họ mới có tự do và tôn nghiêm. Cho nên họ kéo đến rất đông, chật cứng cả cửa hiệu của Kendishi làm cho cửa hàng ăn nhanh này của người Mỹ ở Trung Quốc biến thành biểu tượng của sự phát triển.

Thế nhưng rất nhiều người cho rằng, thức ăn ở tiệm ăn nhanh của người Tây là loại “thực phẩm bãi rác”, nhưng mặt khác lại cứ kéo nhau tới đó nhặt đùi gà lên ăn ngấu nghiến để thấy mình được đối xử bình đẳng.

Kết cục là chủ nhân của cửa hiệu đã trở thành một người càng giàu hơn. Điều đó một lần nữa thể hiện việc người giàu kiếm tiền của người nghèo là một chân lý không thể đảo ngược được.

Người nghèo hận nhất là không bình đẳng, ở nơi bình đẳng họ mới có tự do và tôn nghiêm. Cho nên, họ kéo tới rất đông, chật cứng cả cửa hiệu của Kendishi, làm cho cửa hàng ăn nhanh này của người Mỹ ở Trung Quốc biến thành biểu tượng của sự phát triển.

NGƯỜI GIÀU TỪ CHỐI NGƯỜI NGHÈO

Người giàu có thể kiếm tiền của người nghèo, nhưng tuyệt nhiên không cho phép người nghèo lẫn vào trong họ.

Họ có thể làm ra bộ dạng bình dị, gần gũi, nhưng đó chỉ là ở trường hợp công khai, còn trong thâm tâm, họ lại chỉ gần gũi với người ngang hàng với họ mà thôi.

Bình đẳng là điều kiện cơ bản trong quan hệ giữa người với người, quan hệ không bình đẳng là không thể được, là lệch lạc, sẽ giống như dầu với nước, tính chất khác nhau sẽ không thể dung hòa với nhau được.

Người nghèo và người giàu ngồi với nhau, dù là biểu hiện khiêm nhường hay cao ngạo đều là bề cong nhân cách của mình một cách không tự giác. Người nghèo không tự nhiên, người giàu cũng không thoải mái ; người nghèo cho rằng như vậy có thể làm người giàu động lòng mà không biết thực ra trong lòng họ rất chán ghét, vừa sợ không cẩn thận sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của bạn lại vừa sợ sự tổn thương đó gây tổn thương họ, cứ giữ kẽ như vậy, mọi người đều làm ra vẻ này nọ thì không thể nói được chuyện gì vui vẻ nữa.

Huống hồ cứ cho là bạn ngồi xuống nói chuyện rất bình tĩnh với họ nhưng do lối sống khác nhau rất xa thì dù có cố tìm hiểu cũng chỉ phí sức, những điều bạn thực sự muốn nói và những điều họ thực sự muốn nghe sợ rằng khó mà hòa hợp với nhau được. Cho nên, bạn chẳng khó khăn gì mà không hiểu ra rằng, vì sao Nhuận Thổ thời niên thiếu lớn lên thành Nhuận Thổ thời trung niên luôn luôn cung kính đối với “tôi” (tức tác giả). Trong mấy chục năm trời nay, mọi người sống rất khác nhau, sự xa cách đó, đối với một người thông minh như Lỗ Tấn không phải là một việc ngoài ý muốn !

Người giàu có thể kiếm tiền của người nghèo, nhưng tuyệt đối không cho phép người nghèo lẫn vào trong họ.

NGƯỜI NGHÈO THÙ ĐỊCH NGƯỜI GIÀU

Người nghèo thù địch người giàu không phải chỉ riêng Trung Quốc mới có cũng không phải hiện nay mới có, nhiều khi việc đánh người cướp của cũng được coi là anh hùng, đó chính là một loại biểu hiện của tâm lý người nghèo.

Thực sự có nhiều người giàu, của cải của họ là của bất nghĩa, hay như Các Mác đã nói, tích lũy nguyên thủy của tư bản là bẩn thỉu, mỗi một lỗ chân lông đều chứa những giọt máu của người nô lệ. Nhưng trong xã hội thương mại ngày càng phát đạt, qui tắc của trò chơi dần dần được qui phạm hoá, vật chất tương đối đầy đủ, sự nghèo khó tuyệt đối của thành viên xã hội ngày càng ít, mùi tanh của đồng tiền cũng ngày càng bớt đi.

Đương nhiên, bóc lột vẫn còn tồn tại nhưng ngày càng kín đáo hơn, càng ngày càng dễ được chấp nhận hơn. Như thị trường cổ phiếu chẳng hạn, rất nhiều người mất tiền nhưng không hề cảm hận hoặc cãi vả với người buôn bán cổ phiếu. Có thể một “Gia Cát Lượng” ngồi cạnh bạn kiếm được rất nhiều tiền, nhưng bạn không cho rằng tiền trong túi bạn bị họ lấy đi.

Hình thái buôn bán phức tạp như một mê cung, rất nhiều người đi vào đó, có người tìm được lối ra, nhưng có người đi mãi mà không ra được, cho nên bạn đừng quá bận tâm tới những người ở trong đó, dù muốn hay không, điều quan trọng là phải tìm được đường đi cho mình.

Một con đường không thông suốt chưa hẳn là do ai đó ngăn chặn ; ngay cả trước mắt thông thật, nhưng cũng chưa hẳn đoạn cuối có thông hay không. Chỉ cần nguyên tắc trò chơi phải công bằng, chỉ cần bạn là người thông minh thật sự thì người khác làm được bạn cũng sẽ làm được. Nếu nguyên tắc trò chơi không công bằng, xét từ góc độ thực dụng, nếu bạn không muốn làm một nhà cách mạng, bạn không định cống hiến tất cả cho hạnh phúc của những người nghèo khổ thì bạn phải thừa nhận sức mạnh cá nhân là rất nhỏ bé, bạn không thể thay đổi sự việc được, tốt nhất là phải thích ứng với nó, như vậy, tuy không thành anh hùng, nhưng lại rất thực tế.

Người nghèo thù địch người giàu không chỉ ở Trung Quốc mới có, cũng không phải chỉ hiện nay mới có, rất nhiều khi đánh người cướp của được coi là anh hùng, đó chính là một biểu hiện tâm lý của người nghèo.

NGƯỜI NGHÈO ĐỒNG TÌNH VỚI NGƯỜI NGHÈO

Người nghèo thấy người giàu tiêu tiền thường có suy nghĩ rằng : “Một đôi giày của họ bằng cả tháng thu nhập của mình ! Họ bớt đi một bữa, tiền đó có thể đủ cho một đứa trẻ học hết tiểu học”.

Người nghèo nghĩ thật ngây thơ ; người giàu sở dĩ là người giàu chính là vì họ đi đôi giày và ăn một bữa cơm như vậy. Cách nghĩ của người giàu hoàn toàn khác. Trước kia, các sách giáo khoa đã vạch trần sự hôi tanh của chủ nghĩa Tư bản, nói rằng người giàu thà đổ sữa thừa xuống sông chứ nhất quyết không cho người nghèo. Sự thực là như vậy bởi vì người giàu làm việc theo qui luật kinh tế !

Người thực sự thông cảm và san sẻ cho người nghèo lại chính là người nghèo. Chỉ có người nghèo mới nhìn thấy hình ảnh của mình qua nỗi bất hạnh của những người nghèo khác. Họ sẵn sàng mang số tiền ít ỏi của mình ra kèm theo vài câu nói rất cảm thông rằng “Những gì là của tôi...cũng chính là của anh” Một khi trong xã hội xảy ra tai họa, đa số thực sự quyên góp tiền bạc, vật chất lại là người nghèo.

Người nghèo quyên góp xuất phát từ tình cảm, còn người giàu nếu có thì lại xuất phát từ lý tính. Giữa người nghèo là những cái bắt tay, những tấm lòng ; còn người giàu quyên góp tiền để đổi lấy cái danh, cuối cùng chuyển thành lợi nhuận. Thực ra quyên góp của người giàu cũng là một kiểu đầu tư.

Người nghèo quyên góp xuất phát từ tình cảm, còn người giàu nếu có thì xuất phát từ lý tính. Giữa người nghèo là những cái bắt tay, những tấm lòng, còn người giàu quyên góp tiền để đổi lấy cái danh, cuối cùng chuyển thành lợi nhuận.

NGƯỜI NGHÈO THÍCH XƯNG ANH XƯNG EM

Người giàu không thích xưng anh xưng em, họ luôn giữ khoảng cách vừa phải với người khác.

Người nghèo lại khác hẳn, rất thích xưng anh anh em em, một mặt thể hiện sự bình đẳng giữa đôi bên, một mặt tạo nên các điểm nút của sự hợp tác. Họ thường cho rằng, hợp tác được xây trên cơ sở tình cảm, cho nên trước khi làm việc gì đó trước tiên phải nghĩ tới dung hòa mối quan hệ.

Có một ví dụ thường được người ta đưa ra là: Một người nước ngoài vào Trung Quốc khảo sát định đầu tư. Người địa phương vừa nhìn thấy thân tài tới đã cử ra một ban tiếp đón, hàng ngày bữa ăn đều “tám bát chín đĩa”. Sau vài ngày, ông khách nọ cảm thấy không thoải mái, không chỉ là vấn đề tiêu hóa không tốt, mà mấu chốt là sinh ra khủng hoảng lòng tin. Đầu tư vào một nơi có rất nhiều những người chỉ lo ăn uống thì lợi nhuận liệu có được đảm bảo hay không ? Cuối cùng đã không hợp tác được.

Trước tiên người nghèo đã nghĩ sai, bất kì sự hợp tác nào thì lợi ích vẫn là số một, tình cảm chỉ có tác dụng thúc đẩy mà thôi. Cho nên nhiều khi, xưng hô anh anh em em không những chẳng có tác dụng gì mà còn có hại, làm cho người ta có cảm giác anh không có quan niệm gì về lợi ích.

Người nghèo thích xưng hô như vậy, nhiều khi xuất phát từ một sự khôn vặt, muốn dùng tình cảm làm liều thuốc kết dính để bổ sung vào những sơ hở. Người với người không giống nhau, chia tay lâu ít có ngày hợp lại, hợp lại lâu ắt có ngày chia tay, cho nên có thể nói, những kẻ hở là khó tránh khỏi. Một sự hợp tác dựa vào cái gì để kết lại với nhau ? Đó chính là sự nhất trí về lợi ích, sự dung hòa về tình cảm và sự trói buộc của hợp đồng.

Rất nhiều người nghèo thiếu ý thức về các hợp đồng này, để họ lập một bảng dữ liệu thật chính xác, anh ta sẽ cảm thấy khó khăn, và rất sợ người ta nói anh ta không nhiệt tình. Nhưng giữa cái đó với lợi ích cái nào quan trọng hơn ? Một khi đã rõ chia rẽ, do không có căn cứ để xác minh nên sinh ra mặt nặng mày nhẹ, lúc đó đừng nói tới chuyện thân thiết nữa mà có thể còn xảy ra đánh nhau vỡ đầu là đằng khác.

Trước khi xảy ra việc thì lơ mơ không hiểu rõ, sau khi việc đã xảy ra thì dùng vũ lực để giải quyết đều là biểu hiện của cách làm việc theo tình cảm. Quá dựa vào tình cảm là do không nhận thức được tầm quan trọng của lý tính, nói cách khác là không có biện pháp lý tính thực tế. Thời đại ngày nay là thời đại hợp tác kinh tế rộng rãi, nhưng hợp tác như thế nào, thì người nghèo cần phải tăng cường huấn luyện hơn nữa mới được.

Rất nhiều khi, xưng anh anh, em chẳng những không tác dụng, ngược lại còn có hại, làm cho người ta cảm thấy anh chị chẳng có quan điểm gì về lợi ích cả.

NGƯỜI NGHÈO DỄ TIN VÀO NHỮNG NƠI CÓ TIẾNG TẮM

Trong võ lâm, chính phái danh môn thường không phải ra tay, chỉ cần họ đứng về một bên nào đó đã là một sự uy hiếp đối với kẻ khác, làm cho những ai xuất thân không tốt phải tự mình sợ hãi mà mất đi nhuệ khí giao đấu.

Thực ra, nếu đánh nhau thực sự, trong số họ cũng nhiều kẻ chẳng ra gì. Nếu bàn về con người, thì trong chính phái cũng đâu phải đều là quân tử.

Người nghèo nếu gặp một người nghèo như mình, nội công như nhau, sẽ chẳng ai thắng ai. Chỉ sợ gặp phải kẻ lừa bịp, giả thân phận người giàu thì chưa kịp giờ chiều ra, người nghèo đã bị bại trận rồi.

Trong buồng điện thoại công cộng ở một đường phố tại Bắc Kinh có một người đang hét vào ống nói “ông X đã liên hệ với ông Y rồi, hạng mục sẽ lập tức được phê chuẩn, hãy đưa trước năm mươi triệu ! Thôi mà, cảm ơn cái gì, xong việc hãy nói” Anh ta ném đồng năm hào cho người thu tiền, nhét tiền trả lại vào túi. Lúc này hẳn bạn không nhịn được cười thầm, lại một người nữa mắc bẫy rồi !

Sở dĩ rất nhiều kẻ lừa dối không bị lộ mặt là vì nhìn họ không hề giống kẻ lừa đảo. Vào đầu năm, một số người hùn vốn đầu tư, họ cử mấy người đi khảo sát cụ thể xem công ty đó là như thế nào ? Họ bước vào một ngôi nhà lớn sang trọng, nhìn thấy trên tường treo rất nhiều những danh hiệu thi đua được thưởng ; tay vịn cầu thang làm toàn bằng đồng bóng lộn. Bỗng chốc họ cảm thấy số tiền nhỏ nhoi của mình có đáng là gì đâu, được người ta nhận đã là vinh hạnh rồi.

Một người lùn luôn luôn phải ngừng mặt lên nhìn và chính vì thế mà cảm thấy người khác càng cao hơn. Người nghèo trước tiên tự cho mình là không thuộc chính phái, khi thấy người của chính phái đến đâu gối đã mềm đi, làm sao mà giao đấu được nữa.

Chớ nên cho rằng người chính phái đều vĩ đại cả, giang hồ rất hiểm nguy nên ai cũng đều phải giữ mình. Người nghèo do thuộc thế yếu nên luôn cảnh giác đối với bất kỳ ai, không dễ tin ai cả

Sở dĩ rất nhiều kẻ lừa dối không bị lộ là vì nhìn họ không hề giống kẻ lừa đảo.

PHƯƠNG PHÁP CỦA BẠN

KHÔNG CÓ GÌ CŨNG LÀ MỘT KHOẢN TÀI SẢN

Người không có gì là người rất cách mạng, cái mà họ mất là xiềng xích trên người, còn được thì được cả thế giới, cho nên chúng ta khó mà hiểu được rằng, những cương vị cao ở các thành phố lớn hiện nay đều do người ngoài đến chiếm giữ.

Những người nghèo đến từ những vùng núi gian khổ, từ vùng nông thôn nghèo, những huyện nhỏ xa xôi, bất kì ai đều không nên coi thường họ. Họ không hề có những ưu thế tự nhiên, hoặc thông qua tuyển chọn thi cử, hoặc thông qua làm thuê mà chỉ dựa vào một nguyện vọng mãnh liệt được mở mày mở mặt ở thành phố lớn, họ bắt đầu từ tầng lớp thấp nhất, gian khổ vươn lên, dần dần giữ vị trí quan trọng, về sau họ còn giống người thành phố hơn cả dân bản địa.

Chẳng có gì cũng là một thứ tài sản, nó buộc người nghèo tạo ra động lực để thay đổi vận mệnh của mình, tạo ra một sự kích thích sáng tạo. Đồng thời, chẳng có gì cũng có nghĩa là chẳng lo lắng gì cả, năng lượng bản thân sẽ phát huy được triệt để hơn.

Người nông dân muốn vào thành phố làm thuê, cái mà họ bỏ lại chỉ là cái cuốc, nhưng đối với người thành phố được giáo dục chu đáo mà nói, nếu rời bỏ môi trường vốn có mà đi dựng sự nghiệp mới thì họ phải bỏ lại rất nhiều thứ. Kết quả là phần lớn họ không đành lòng bỏ chúng, nên sự nghiệp mới chỉ còn là ảo tưởng.

Cho nên dù là người giàu hay người nghèo, khi ưu thế vốn có của họ bị uy hiếp, chính là lúc họ thực sự đang đứng trước một cơ hội ; khi hoàn cảnh buộc bạn đến nước chẳng còn gì, thì thực tế chính là nó đã mang lại cho bạn một chiếc cuốc để đào một mỏ quý. Đừng ôm khư khư những thứ bạn vốn có, chỉ cần đặt mình vào hoàn cảnh trong tay bạn chẳng có gì mới có thể nhẹ nhàng xông ra trận. Tới lúc đó bạn mới phát hiện ra rằng, bản thân trạng thái đó mới là một tài sản quý báu.

Không có gì cũng là một thứ tài sản, nó buộc người nghèo phải tạo ra một động lực để thay đổi vận mệnh.

LÀ NGƯỜI NGHÈO, BẠN SỢ GÌ

Người nghèo cũng có cảm giác rất bức thiết, cũng muốn nhanh chóng thay đổi bộ mặt nghèo khó của mình. Họ có tính tích cực nhưng lại luôn có cảm giác sợ hãi, bởi vì từ trước đến nay họ chưa hề độc lập nắm vận mệnh của mình và cũng không có kinh nghiệm trong thương trường, giống như người chưa bao giờ sử dụng máy tính chỉ sợ gõ mạnh sẽ làm hỏng bàn phím, hoặc sợ lên mạng sẽ bị đầu độc.

Sự việc thực ra không đến nỗi đáng sợ như vậy, với những người sợ máy tính mà nói, điều quan trọng nhất là cắm điện mở máy ! Còn đối với người nghèo muốn xây dựng sự nghiệp, hãy đừng nghĩ gì khác, cứ làm đi rồi hãy nói !

Làm việc gì cũng phải có điều kiện, mà muốn có điều kiện thì phải tốn rất nhiều công sức, thời gian, có lúc điều kiện chưa chín muồi, thì họ phải chờ, dù cho chờ bạc cả đầu, chờ tới khi rất mệt mỏi, nhưng có lúc khi điều kiện đã chín muồi thì họ lại không thiết làm nữa. Không thể chờ cơ hội xuất hiện mà phải tạo ra cơ hội, không làm sẽ chẳng bao giờ có được cơ hội cả.

Làm rồi hãy nói, vừa làm vừa tìm cơ hội vừa làm vừa sáng tạo ra điều kiện, vừa làm vừa sửa chữa, vừa làm vừa hoàn thiện, đã là người nghèo thì bạn còn sợ gì ! Chỉ cần có phương hướng đúng thì ngay cả những việc lúc đầu xem ra không có hy vọng gì, cuối cùng cũng sẽ đạt kết quả tốt.

Người nghèo suốt ngày chờ đợi, chờ cái gọi là cơ hội, chờ đợi thời cơ chín muồi, chờ đến bạc đầu, chờ đến mệt mỏi, nhưng khi điều kiện đã chín muồi, họ lại chẳng thiết làm nữa. Không thể chờ cơ hội xuất hiện mà phải tạo ra nó !

NGƯỜI NGHÈO THÍCH NÓI “QUYẾT CHƠI MỘT CANH BẠC”

Khi gặp sự việc, người nghèo thường thích nói “quyết chơi một canh bạc”. Cuộc đời là một canh bạc, đó cũng là một loại thái độ của họ.

Khi chơi bạc là lúc nhìn rõ nhất tính cách của một con người, đối mặt trực tiếp với việc được mất buộc người ta phải đưa ra các phán đoán và lựa chọn. Dù bạn không lựa chọn thì vẫn phải chịu hậu quả, đã vào cuộc rồi nhất thiết phải chịu đựng thử thách.

Có người thích chơi canh bạc lớn ; có người thận trọng hơn thì chơi từ từ. Người chơi lớn thì rủi ro cũng lớn, nhưng cơ hội cũng lớn, thua thì rất thê thảm, thắng cũng rất sung sướng. Người thận trọng thì chậm hơn, thu về cũng ít hơn, nhưng tích lũy dần, cuối cùng cũng được nhiều.

Sợ nhất là loại người nhìn thấy người khác chơi không chịu được, cũng muốn nhảy vào cuộc bất kể hậu quả ra sao, không cam chịu chỉ đứng ngoài nhìn. Nếu chỉ có vậy thì cũng chẳng sao, nhưng sau khi toát mồ hôi, anh ta tự cho rằng mình đã nhìn ra đường đi nước bước nên đã quyết liều một phen, giống như con báo lao đầu xuống nước chìm ngìm không thấy tăm hơi đâu cả. Kết quả là đa số đều chẳng ra gì, nếu bị thua, người bên cạnh cũng không thể nào cứu vãn nổi ; còn nếu thắng thì trong trạng thái đó họ không làm những việc điên rồ mới là lạ.

Không hề có một sự thoải mái thực sự nào, thua thắng đều khó mà chịu nổi. Đời người có được mấy lần, vào cuộc không phải là chuyện khó, nhưng cuối cùng thì bản thân mình liệu chơi lớn được bao nhiêu ? Trước tiên phải nghĩ cho kỹ đã, sau đó mới là vấn đề kỹ thuật. Xem ra đánh bạc phải dựa vào vận may, nhưng những cao thủ thật sự nhất định phải dựa vào trí tuệ và tính cách hơn người của họ mới có thể tham gia vào cuộc chơi đó được.

Thực ra, trò đánh bạc mà người nghèo cần chơi nhất đó là đánh bạc với vận mệnh : Lê nào ta mãi mãi là người nghèo ?

Nếu không có được sự thoải mái thì thua thắng đều khó mà chịu đựng được.

NGƯỜI NGHÈO LIỀU CHẾT MỘT PHEN

Một bộ phim có tiêu đề “Cuộc mặc cả ái tình” kể về một chuyện đôi vợ chồng buôn bán bị thất bại bèn đi đánh bạc để thử tay nghề của mình nhằm xoay chuyển vận đen. Chẳng ngờ, người vợ đẹp của ông ta đã lọt vào mắt của một tay nhà giàu, tay này ra giá một triệu đồng để được qua đêm vui vẻ với cô vợ. Ông chồng đồng ý. Mặc dù về sau ông ta hối hận, đã trả lại tiền rồi, nhưng hôn nhân của họ không tránh khỏi tan vỡ.

Về sau, người chồng tự cảm sùng đó đến làm thầy giáo ở Học viện Kiến trúc. Trong một giờ lên lớp ông ta giơ cao một viên gạch và nói : “dù là một viên gạch cũng muốn xuất đầu lộ diện”.

Đúng vậy, ai chả muốn như vậy, dù là một viên gạch cũng vậy. Có thể nói, đó là giấc mộng chung của loài người. Nhưng giữa con người và con người lại khác nhau, khi những người khác nhau có chung một giấc mơ giống nhau, việc thực hiện thành công ước mơ của một số người nhất định phải được trả giá bằng việc tan vỡ ước mơ của một số người khác. Có quá nhiều cạm bẫy trong cuộc sống và thường là bản thân mình bị biến thành miếng mồi ngon của kẻ khác.

Ước mơ của người nghèo rất mãnh liệt, cái gì hiếm sẽ thành quý, do rất khó có cơ hội thực hiện ước mơ nên họ rất yêu nó và coi như một của quý của cả cuộc đời mình. Một khi cơ hội đến, họ sẽ bất chấp tất cả để quyết một phen. Người nghèo rất dễ mắc bẫy, nguyên nhân chính là ở chỗ đó. Họ chỉ nghĩ tới giấc mộng của mình mà không nghĩ tới giấc mơ của người khác, càng không nghĩ tới giấc mơ của người khác sẽ nuốt chửng giấc mơ của bản thân họ.

Trong cuộc vật lộn với cuộc sống, ở nơi người nghèo thường biến thành một canh bạc, dựa vào trực giác và số mệnh mà họ quyết vật lộn một phen. Không thể nói là họ không có hy vọng thành công, một khi đã bước chân vào thì cũng có thể đâm phải viên ngọc và cũng có thể đập phải quả mìn. Nếu đưa cho anh một khẩu súng và nói súng đã có đạn, nhưng cũng có thể là không có đạn để anh tự bắn vào đầu mình, nếu không có đạn anh sẽ được một khoản tiền lớn, còn nếu như có đạn thì coi như anh gặp vận xui xẻo thì anh sẽ lựa chọn thế nào ?

Liều một phen cũng cần phải có dũng khí. Nhưng trước khi bóp cò súng phải nghĩ cho rõ kết quả đã. Nếu súng có đạn, đầu anh sẽ vỡ tan thì liệu còn có ai xui xẻo như anh không; Nếu súng không có đạn, anh có nhận được khoản tiền thật không ? Cái liều của người nghèo thường được đền bù bằng mất vợ hoặc thất bại.

Nhưng người càng nghèo càng có khả năng tự bắn vào đầu mình. Nhưng đó là một sự ngốc nghếch !.

Chỉ nghĩ tới giấc mơ của mình, không nghĩ tới giấc mơ của người khác, càng không nghĩ tới việc giấc mơ của người khác có thể nuốt chửng giấc mơ của mình. Sự vật lộn ở nơi người nghèo thường biến thành một canh bạc, họ chỉ biết dựa vào trực giác và vận hạn của mình để liều chết một phen.

NGƯỜI NGHÈO KHAO KHÁT MIẾNG BÁNH TRỜI CHO

Gà đẻ ra trứng, trứng nở ra gà, suốt đời người nghèo thường bị trói buộc bởi chuyện ngụ ngôn này. Họ luôn nghĩ rằng : Bỏ ra hai đồng mua một tấm vé số, nếu trúng thưởng sẽ trúng rất lớn. Giả sử như được 5 triệu đồng, và nếu như lại dùng tiền đó để đầu tư, lại kiếm được thêm 5 triệu đồng nữa, cứ thế tiếp tục thì chỉ một vài năm sau há chẳng thành một Lý Gia Thành thứ hai chẳng ?

Vậy là họ cố chết mua vé số, gửi gắm giấc mộng trong đầu vào những tấm vé số đó. Mỗi tuần chỉ mất 10 đồng, nếu trúng có thể được vài triệu ! Trời luôn phù hộ cho một ai đó. Vì sao người đó lại không phải là ta ?

Người nghèo đều nghĩ như vậy và rất tự tin Mua ! Quyết tâm mua, nhưng sau một năm ngồi tính lại mới phát hiện ra rằng, mỗi tuần bỏ ra 10 đồng một năm chỉ mất 520 đồng cho giấc mơ của mình.

Chỉ trách là không gặp vận may, anh ta không hề tức giận, huống hồ người ta còn bảo với anh rằng, các thiết bị mới được bổ sung trong khu thể thao của khu đều là từ tiền xổ số, trong đó có phần công hiến của anh ! Khi vui vẻ, anh không tính xem người chơi thể thao là người giàu hay người nghèo, họ có bao giờ mua vé số không.

Có người nói : “mấy năm gần đây, ở nước ngoài, ngành xổ số có tốc độ tăng trưởng bình quân là 15%, nó đã thành một sản nghiệp lên thứ sáu trên thế giới”. Tạm không bàn tới chuyện đó, suy cho cùng, xổ số là một trò đánh bạc và là trò cờ bạc của người nghèo. Những người như Lý Gia Thành không bao giờ nghĩ dựa vào cờ bạc để làm giàu cả, chỉ những người nghèo bất không có hạt cơm nào mới thêm khát vận may từ trên trời rơi xuống đó mà thôi.

Người nghèo vốn là nghèo, chút thu nhập còn con lại bị tuột đi mất. Thực tế là dù là từ con số tuyệt đối hay tỷ lệ tương đối trong thu nhập thì tiền mua vé số của người nghèo cũng lớn hơn nhiều so với người giàu.

Ước mơ càng mãnh liệt bao nhiêu thì khi tỉnh lại càng đau khổ bấy nhiêu. Hãy nhìn những người xung quanh xem có mấy người thay đổi được vận mệnh mình bằng việc dựa vào xổ số.

Nếu mua liên tục thì trước sau gì vẫn nghèo, phần lớn người ta đều như vậy cả.

Nói rằng tri thức là sức mạnh, tố chất quyết định vận mệnh, hãy để số tiền 520 đồng mỗi năm đó mà đi mua sách ?

“Đừng hồng ! Trong sách có bánh ăn không ? Dù cho nghèo đến chết cũng không mắc cái bẫy ngu xuẩn của những người này !”. Đó là câu mà người nghèo thường nói.

Chỉ có người nghèo bất không có hạt cơm nào mới thêm khát vận may từ trên trời rơi xuống đó mà thôi.

NGƯỜI NGHÈO BỎ RA SỨC LỰC LỚN

Sự nghiệp công ích trong thành phố là do người giàu hay người nghèo bỏ tiền ra ? Đáp án hầu như đã rõ, người giàu cần phải cống hiến nhiều hơn ! Nhưng thực tế lại không như vậy, thử đến những quầy hàng bán vé số xem người giàu mua nhiều hay người nghèo mua nhiều hơn ?

Thực sự là người nghèo rất muốn thay đổi vận mệnh của mình, chỉ cần chỉ ra cho họ một chút hy vọng nhỏ là họ sẽ dũng cảm tiến lên. Huống hồ xổ số không chỉ cho họ hy vọng nhỏ mà là hy vọng có cả tiền triệu, không biết là một khi trúng thưởng, họ có phát điên không ?

Vậy là người nghèo đổ xô vào, tranh nhau móc tiền ra vì chỉ sợ số tiền kia trượt mất khỏi tay họ. Cuối cùng hầu như 100% tiền của người nghèo mất không, mà tỉ lệ trúng thưởng như mò kim đáy biển, chả cần tính đến nữa.

Trúng thưởng giống như mũi thuốc súng, với ý nghĩa đó, chỉ cần có người trúng thưởng thì người nghèo đã sôi máu lên, cảm thấy như ánh sáng đã tới ngay trước mắt. Người nghèo rất muốn trúng thưởng, bạn hãy xem kiểu bán hàng có thưởng trong các siêu thị, chỉ cần mua lượng hàng có tổng trị giá 50 đồng sẽ được tặng một cuộn giấy vệ sinh, với những gia đình nghèo phải mấy tháng không cần mua giấy vệ sinh.

Cho tới một ngày nào đó, đột nhiên phát hiện trong khu vực của bạn được lắp đặt thêm một số thiết bị công ích hoặc người già cô đơn cạnh nhà được hưởng thêm một khoản trợ cấp nho nhỏ, nếu may mắn được phóng viên truyền hình phỏng vấn, micro đưa ra trước mặt bạn. cuối cùng bạn đã có dịp xuất hiện, bạn sẽ nói vài lời “Cảm ơn, xin cảm ơn...” Nhưng tới tối, do đạo diễn của người làm truyền hình, cảnh đưa ra thoát nhìn đã biết ngay là người giàu, còn cảnh của bạn chỉ ở phía sau, ai cũng đều hiểu ý tứ của họ, ngay bản thân bạn cũng nảy sinh cảm giác, cho rằng mình đã bị bố thí một cái gì đó.

Thực ra, người cống hiến vô tư chính là bạn, bản thân bạn đã là người thất nghiệp, nay lại móc tiền ra mua vé số phúc lợi xã hội, cứu tế người nghèo khác.

Lẽ ra bạn phải là người đáng được ca ngợi nhất, chỉ tiếc rằng động cơ của bạn hơi có vấn đề.

Không cần nghe những lời cảm ơn, bạn cần phải hiểu rằng, bạn đang là người cống hiến cho xã hội

Nếu trúng thưởng, mời nộp thuế.

Không trúng thưởng, trách số phận, lần sau tiếp tục.

Trúng thưởng như mũi thuốc súng. Ý nghĩa chính là như vậy.

NGƯỜI NGHÈO MUA NGƯỜI GIÀU BÁN

Nói về đầu tư, người nghèo luôn cảm thấy bất động sản và cổ phiếu là sự lựa chọn tốt nhất, vừa có thể đầu tư nhẹ nhàng, vừa có thu nhập ổn định, vừa có mộng làm giàu chỉ qua một đêm.

Nhưng người giàu mách bảo rằng, trên thế giới này, người có tiền nhất là những ông chủ, là những người thành lập công ty của riêng mình, và kinh doanh thật tốt. Nếu không có công ty phần mềm thì thế giới sẽ không có Bill Gate ; Không có công ty máy tính Daer nổi tiếng thế giới sẽ không có triệu phú Daerw. Ở nước ngoài, kinh doanh to rất dễ bước vào thị trường ; Bill Gate không mua cổ phiếu mà ông ta chỉ bán nó kiếm tiền; người có tiền thì bán, người không tiền thì mua.

Trung Quốc cũng vậy, không ít các doanh nghiệp tư nhân hoặc gia đình đã bước vào thị trường cổ phiếu. Đương nhiên đó không phải là sự mong mỏi của những người bình thường. Nhưng một người cuối cùng có thành công hay không, vấn đề mấu chốt không phải xem anh ta làm gì mà xem anh ta nghĩ gì, phương thức tư duy là tiền đề của thành công.

Rất nhiều người nghèo đều thích mua xổ số, nhưng họ lại không nghĩ được rằng, vé số cũng là một sản phẩm, những người mua nó kinh doanh ra sao đây ? Trước tiên là phải làm cho người ta có lý do để móc tiền trong túi ra. Lý do ở đây là có thể trúng thưởng (tuy chỉ là hy vọng) ; có lý do thu tiền thì cũng phải có thủ đoạn thu tiền, với xổ số, đó là mở thật nhiều điểm bán vé số, phân tán tới tận các ngõ phố để có thể tập trung tiền lại được. Để thu hút người mua nhiều hơn, cần phải quảng cáo rộng rãi, trích một phần tiền làm phần thưởng cho người mua, kích thích lòng nhiệt tình của họ, ngoài ra còn phải chú ý một chút vào việc quản lý, phân phối lợi ích...

Vé số không phải ai cũng làm được, cũng không thể chỉ vài người là làm được, nó phải có một phương án kinh doanh rất chặt chẽ, là một dạng buôn bán lớn. Chỉ cần nắm chắc được lý luận cơ bản, lấy đó làm gương cho các hình thức buôn bán khác, làm sao lại không kiếm được tiền.

Nếu bạn tập trung toàn bộ tinh lực vào sự lựa chọn này, mua như thế nào, làm sao để trúng thưởng lớn, bạn sẽ là một điển hình của lối tư duy người nghèo, tỉ lệ thành công của bạn chỉ là một phần triệu, có thể nói hầu như không có. Tiền của bạn sẽ mãi mãi bị người khác thu về túi họ, bị họ lợi dụng, trở thành hòn đá lát đường cho sự nghiệp của người khác.

Tiền của bạn mãi bị người khác thu về túi họ, bị họ lợi dụng, trở thành hòn đá lát đường cho sự nghiệp của người khác.

LÀM CHIẾC BÁT TO RA

Muốn kiếm tiền lớn, ít nhất phải có khái niệm lý luận cơ bản, nhất thiết để người khác kiếm tiền cho mình, chỉ dựa vào đôi tay mình, thì có lẽ làm quần quật cũng chỉ đủ nuôi gia đình.

Người khác dựa vào cái gì để kiếm tiền cho bạn ? Nếu bạn chỉ biết tự kiếm tiền rồi nhét vào trong hầu bao của mình, sợ không dám bỏ ra một xu thì suốt đời bạn chỉ là thân phận làm thuê.

Người nghèo rất chú ý tới bát cơm, đã bê được rồi quyết không bỏ ra và luôn muốn bát phải đầy. Nhưng cái bát chỉ có chừng ấy thôi, xới đầy rồi còn làm sao thêm được nữa ? Chả lẽ cứ ăn vài miếng lại xới cho đầy, cơm có phải là vô hạn đâu.

Bạn không thể nghĩ cách làm chiếc bát to ra được ư ?

Vấn đề phải đối mặt đầu tiên của người nghèo là đói, sống trong tình trạng đói triền miên, lâu dần tạo thành tư duy đói, dù cho một ngày nào đó được ấm no, mắt họ vẫn nhìn vào bát cơm. Không nỡ bỏ đồng tiền lương ra, đó là tâm lý cố hữu của người nghèo, từ trước đến nay đều nhận tiền từ tay người khác, một ngày nào đó lại phát tiền cho người khác, dư vị của chuyện này thật là khác lạ.

Nhưng nếu không bước được qua ngưỡng này, bạn mãi mãi không bao giờ trở thành người giàu thực sự được.

Nhất thiết phải để người khác làm thuê cho mình, đó chính là đáp án, mà muốn làm được điều đó, bạn phải có bến tàu của mình. Chỉ khi đã dựng xong bến tàu thì tàu thuyền tự nhiên sẽ tới, tàu thuyền tới mọi vấn đề sẽ khác.

Người nghèo rất coi trọng bát cơm, khi đã bê lên rồi là không bỏ ra nữa, luôn nghĩ xới cho thật đầy bát.

LÀM MỘT VIỆC ĐẾN CÙNG

Câu chuyện ngụ ngôn “Khi bẻ ngô” kể rằng, một con khi thu hoạch ngô trong ruộng, vừa bẻ bắp ngô này lại thấy bắp phía trước tốt hơn, liền ném bắp này đi để đến lấy bắp khác, nhưng nó luôn cảm thấy bắp phía trước tốt hơn, cuối cùng, nó đi tới tận đầu ruộng của ruộng ngô thì trời sập tối, nó đành vội vàng bẻ một bắp mang về nhà, lúc bóc ra thật không may lại là một bắp ngô ít hạt, nhưng cũng phải đành lòng vậy.

Chúng ta đều cười sự ngốc nghếch của con khi, nhưng nếu thay vào đó là bạn thì sẽ sao đây ?

Con khi ngu ngốc là do nguyên nhân khách quan, nó không thể phán đoán được bắp ngô trên tay có phải là tốt nhất không. Khi chỉ có một bắp có thể quan sát kỹ, nếu có hai bắp sẽ mang ra so sánh ; nhưng khi quá nhiều sẽ chẳng phân biệt rõ nữa. Quá nhiều làm không dễ nhận ra sự khác nhau, cảm lên lại bỏ xuống, không hiểu là chọn bắp nào.

Người ta thường có cảm giác thứ mà mình cần trong tay không phải là tốt nhất nên dễ gặp cơ hội là người ta nắm lấy hòng tạo ra kỳ tích mới.

Nhưng thực ra, cơ hội thực sự rất hiếm, một đời người có lẽ chỉ có một đôi lần.

Chúng ta đều thuộc lòng một điều trong nguyên tắc tổ chức : thiếu số phục tùng đa số. Nhưng trong thực tế cuộc sống, ý nghĩa đó nhiều khi không lớn, nhiều việc quyết định lại do số ít. Một ý tưởng của một vị tướng liên quan đến thắng thua của một cuộc chiến tranh, nếu xét từ mặt ý nghĩa này, máu của rất nhiều người sẽ chảy vô ích. Trong mười loại cổ phiếu, bạn chỉ cần mua đúng hai loại, tiền thu được từ hai loại sẽ lớn hơn cả tám loại kia. Trong một công ty, chỉ có 20% trong tổng số công nhân nhưng lại làm ra hơn 80% lợi nhuận, cũng như vậy, chỉ cần 20% số công nhân đó gây sự với anh thì công ty đó về cơ bản đã nát rồi.

Trong lập nghiệp người nghèo thường không phải là không gặp cơ hội kiếm tiền, cũng đã từng có những hạng mục có tiềm lực rất lớn, đó thật là những ngày vui vẻ, làm gì cũng rất thuận lợi, tiền đồ rất sáng sủa. Nhưng sau khi bước qua đỉnh cao mọi cái dần lắng xuống, nhiều người bắt đầu lo lắng, luôn nghĩ tới việc sáng tạo ra một sự huy hoàng mới. Vậy là họ đổ nhiều công sức vào khai thác, những việc vốn kiếm được tiền lại không để ý tới nữa, thời gian trôi qua, tự nhiên mọi việc đều bị bỏ phí.

Rất nhiều người phải trải qua bao gian lao vất vả mới mở ra được hướng đi, nhưng lại không kiên trì, suốt đời đi tìm, suốt đời bỏ lỡ, chờ tới khi sắp hết đời, mới làm như con khi kia, chọn bừa lấy một thứ.

Cái quý giá của một việc tốt là sau khi sự việc đi qua rất lâu, lúc ta quay đầu nhìn lại mới có thể phát hiện ra. Không phải cái gì bỏ ra cũng được đền đáp, giống như chuyện mua cổ phiếu, 80% lợi nhuận đến từ hai loại, nếu bạn không nắm chặt lấy nó thì lợi nhuận sẽ không thể có được.

Cuộc đời thật là công bằng như vậy ! Hai loại cổ phiếu kiếm được tiền thì hao phí thời gian sức lực ít hơn, còn tám loại kia không kiếm được tiền lại hầu như vất kiệt suy tính của bạn. Cho nên, làm một việc thật thấu đáo là đường đi của những người thành công; chớ cho rằng cơ hội có ở khắp nơi, gần như mọi hoạt động của đời người chỉ là bước đệm, còn thực sự mang tính quyết định lại chỉ vài lần. Khi bạn nắm được cơ hội trong tay tuyệt đối không được bỏ qua, có lẽ chỉ hoàn thành một việc thôi cũng đã tạo ra giá trị của cả đời người.

Điều quan trọng không chỉ là quyết định làm cái gì, mà là quyết định không làm cái gì. Không làm cái gì đó để chờ làm một cái khác, một khi đã quyết định phải làm thì phải làm tới cùng. Hãy để cho chúng ta làm việc đến cùng.

Điều quan trọng không chỉ là quyết định làm cái gì, mà là quyết định không làm cái gì. Không làm cái gì đó để chờ làm một cái khác, một khi đã quyết định phải làm thì phải làm tới cùng.

NGƯỜI NGHÈO LÀM SỰ VIỆC, NGƯỜI GIÀU LÀM SỰ NGHIỆP

Sự nghiệp và sự việc, hiểu sai một ly sẽ đi một dặm, thời gian, không gian và tính chất của chúng khác nhau.

Nếu có ai cho anh một khoản tiền để mở một cửa hiệu tạp hóa liệu anh có làm không ?

Xét từ góc độ làm việc, mở cửa hàng tạp hóa sẽ mưa không tới mặt, nắng không tới đầu. Ngoài lúc nhập hàng, còn phần lớn thời gian đều ngồi bán hàng, có thể vừa tán chuyện, xem báo hay đan áo, rõ ràng không phải là không nhẹ nhàng ; Còn tiền ? Cũng kiếm được, các mặt hàng mỗi thứ lãi một ít, chuyện ăn mặc sẽ chẳng phải lo gì cả. Vậy sao lại không làm ?.

Nhưng nhìn từ góc độ khác, nếu mở hiệu tạp hoá, bạn sẽ không thể biến nó thành cửa hàng bách hóa, cửa hàng ăn, hiệu sách, hiệu thời trang được. Tóm lại, cái giá của việc này sẽ làm mất đi cơ hội để làm một việc khác. Đời người chỉ vài chục năm, nếu không nghĩ đến việc phải mòn mỏi trong một hiệu tạp hóa chỉ rộng 10m2, vậy bạn nghĩ phải làm việc gì cho có tiền đồ hơn ? Từ góc độ sự nghiệp, cái mà bạn suy nghĩ không hề nhẹ nhàng thoải mái, cũng không phải là chuyện thu nhập trong một tháng mà phải là tiềm lực phát triển và không gian của nó trong tương lai rộng lớn đến đâu ?.

Không phải là chuyện không mở hiệu tạp hóa mà xem thái độ của bạn khi mở như thế nào. Khi làm một việc, nó chỉ là một việc, làm xong là xong. Nhưng nếu là một sự nghiệp thì bạn phải hoạch định cho tương lai, mỗi bước đi hàng ngày phải làm trong một quá trình liên tục.

Nếu coi mở hiệu tạp hóa là một sự nghiệp thì nó cũng không ngừng phát triển, tính chất của nó cũng thay đổi. Nếu cửa hiệu khác chỉ có hai mặt hàng, mà cửa hiệu của bạn có tới mười mặt hàng, bạn chẳng những phải nhập tăng lên mà còn phải nghĩ tới chuyện đưa hàng tận nhà cho khách miễn phí, rồi giới thiệu mặt hàng thật cụ thể để khách biết phân biệt từng loại, dần dần tạo ra nét đặc biệt của cửa hàng mình, nếu làm tốt thì người ở cả các khu phố xa cũng sẽ tìm đến với bạn. Cuối cùng bạn có thể bỏ ra 2 nghìn đồng để xin lập thương hiệu của mình, cửa hiệu của bạn đã có tên thương phẩm, có được một tài sản vô hình ; nếu quy mô mở rộng, bạn có thể nghĩ đến việc mở rộng mặt tiền, hoặc dùng hình thức liên kết, liên doanh, cửa hiệu của bạn sẽ có một chỗ đứng, có một cơ sở để hoạt động vươn lên từng bước.

Tinh lực của người nghèo thường bị rất nhiều việc làm cho hao mòn, làm cho tầm mắt của họ không nhìn được tới sự nghiệp.

Một hiệu tạp hóa có thể lớn được tới đâu ? Về mặt lý luận có thể nói là vô hạn.

Việc gì cũng có thể làm được, nhưng vấn đề là làm như thế nào và coi nó là một việc hay một sự nghiệp để tiến hành

Tinh lực của người nghèo thường bị rất nhiều việc làm cho hao mòn hết, làm cho tầm mắt của họ không nhìn được tới sự nghiệp.

DÁM LÀM VIỆC LỚN

Người nghèo thường có cảm nhận trực quan rằng những quán cơm vỉa hè đều rẻ, còn những tiệm ăn lớn đều đắt, thực ra không hẳn thế. Quán cơm nhỏ quả thực là đơn giá có rẻ, nhưng nếu ăn cho thoải mái, không phải tiết kiệm, cuối cùng tính ra số tiền trả cũng không hề nhỏ. Huống hồ là các quán nhỏ chưa hẳn đã tính rẻ. Nếu bạn đã đọc “Thủy Hử”, bạn có cảm giác gì về quán của Tôn Nhị Nương ? Đừng cho rằng chủ quán cơm nhỏ lương thiện chưa biết chừng họ đã mài dao sẵn rất sắc để “làm thịt” khách cũng nên.

Đó là chưa tính tới chuyện quán vỉa hè đầy ruồi nhặng, ăn vào còn đau bụng, bạn sẽ còn mất nhiều hơn nữa.

Cho nên, người nghèo hãy dừng cảm bước vào các tiệm ăn lớn thử xem. Trước tiên hãy hỏi giá đã, nếu cảm thấy không được thì đi ra đâu có mất gì mà lo, vì ít nhất cũng hiểu biết thêm chút ít, hà cớ gì mà cứ phải ngồi để tưởng tượng, tự làm khổ mình, từ chối một cơ hội tốt.

Dù là làm ăn lớn hay làm ăn nhỏ cũng đều phải chi phí cho giao dịch, chớ cho rằng làm ăn nhỏ dễ hơn mà lựa chọn nó. Nhiều khi thời gian bỏ ra đều như nhau. Như khi làm một việc nào đó, tiêu chuẩn lựa chọn không nên là to hay nhỏ mà là xem mình có thích hợp hay không.

Rất nhiều người giữ chức vụ quan trọng ở Đài Truyền hình Trung ương đều là người nơi khác đến. Trước đó, khi họ còn ở các đài địa phương, đài địa phương cũng cảm thấy họ đâu có gì xuất chúng và giỏi giang lắm. Nhưng khi họ đến Đài Trung ương, họ đã có bước phát triển rất mạnh ; nếu như quay lại đài địa phương, chắc chắn họ hơn hẳn các đồng sự cũ, người xem phải thán phục.

Mỗi người đều ẩn chứa một tiềm lực rất phong phú, thách thức mà bạn phải đối mặt càng lớn, thì tiềm năng đó càng được phát huy đầy đủ hơn ; càng làm được những việc phi thường hơn. Tư duy và khí chất của một con người thường được rèn rũa qua những công việc họ làm chứ không phải tự nhiên mà có. Việc mà họ tiếp xúc hàng ngày, những vấn đề mà họ phải suy nghĩ và xử lý hàng ngày đã bồi dưỡng lên phong cách của một con người và môi trường cũng là một nhân tố đặc biệt đem lại dấu ấn cho mỗi con người.

Một người đánh giá mình thường không phải xuất phát trên cơ sở nhận thức của mình đối với mình, mà thường thay đổi theo thái độ của người khác đối với mình. Khi người khác cho rằng một nhân vật quan trọng, thái độ của họ rất khiêm nhường bạn cũng sẽ tự thấy mình rất hiền ngang.

Nhưng khi mọi người xung quanh chẳng xem bạn ra gì thì tự bạn sẽ phải co mình lại, đâu còn cảm giác ung dung phong độ được nữa.

Đời người như một vở kịch, cũng đều là hát, múa, đều phải bỏ ra một sức lực như nhau thì sao không lựa chọn một sàn diễn lớn, đóng vai tốt để diễn cho thật hay, thật thoải mái.

Đời người như một vở kịch, cũng đều phải hát, múa, đều phải bỏ ra một sức lực như nhau thì sao không lựa chọn một sàn diễn lớn, đóng vai tốt để diễn cho thật hay, thật thoải mái có hơn không.

ĐỪNG NGHĨ LÀM MỘT ÔNG CHỦ CÓ TẦM CỜ

Người nghèo thường qui kết cái nghèo của mình là do không có vốn, họ cho rằng một khi có tiền là có thể đầu tư rồi ngồi thu tiền, có thể trở thành ông chủ, mà là một ông chủ tầm cỡ hẳn hoi, đang hoành bước vào đội ngũ những người giàu có.

Nói người nghèo không có tiền, đó là sự thật. Thu nhập một tháng quá ít ỏi, lại còn nuôi bố mẹ già, con nhỏ, rồi còn ăn uống, chơi bời, dù tính kiểu gì thì cũng chẳng còn dư được mấy đồng. Nhưng nói họ có tiền cũng không hề sai, bởi nếu một nơi nào đó huy động với lãi suất 30% năm, thì tiền của những người này không biết từ đâu chui ra rất nhiều, họ tranh nhau mang đến gửi, chỉ sợ đến chậm người ta sẽ không nhận nữa.

Mấy năm trước, kiểu làm ăn nói trên đã cuốn hút toàn dân, tiền của không biết bao nhiêu người đã đổ vào đó, nhưng cuối cùng phần lớn đều mất hết. Lúc đó, các nhà kinh tế học mới lên tiếng rằng : Làm sao mà anh ngốc thế ! Không thử tính xem làm ăn kiểu gì mà dễ dàng đưa ra con số lãi suất tới 30% cho người cho vay ! Rõ ràng là lấy mỡ cá để rán cá mà thôi.

Thực ra những người đó đâu phải nuốt hết 100% tiền của bạn, họ không tham đến như vậy, họ chỉ ăn 70% là được rồi, 30% còn lại trả lãi suất năm đầu rất đáng hoàng. Bạn sẽ rất cảm động, luôn mồm cảm ơn họ, và ít nhất là hoàn toàn yên tâm trong 365 ngày của năm sau. Trong thời gian dài như vậy, họ rất ung dung cuốn gói lặn biệt tăm. Thử hỏi, họ tham hơn hay bạn tham hơn ?

Nhưng người nghèo lại không nghĩ vậy, logic của họ rất đơn giản : Tôi là người đầu tư, đầu tư phải sinh lời, đó là chuyện đương nhiên, hãy để tôi làm!

Những chuyện như vậy trên thế giới rất nhiều, nhưng nó có lộ ra hay không, bạn phải tự mình tìm hiểu. Điều kiêng kị nhất trong buôn bán là “Mua trâu cách núi, mua mèo cách túi”, chữ “cách” ở đây là cội nguồn của vấn đề, phạm là những việc bạn không tự mình khống chế được, cuối cùng đều sẽ hỏng.

Có người mời bạn tham gia làm một cổ đông nhỏ, chẳng phải lo việc gì cả, cứ ngồi chơi cuối năm chia lãi liệu bạn có tin không ? Có người thay bạn làm mọi việc, bạn chẳng phải làm gì cả chỉ đợi thu tiền liệu bạn có động lòng không ? Việc tốt như vậy trên đời này quá nhiều, chỉ cần bạn có tiền là luôn có người tìm đến, khuyên bạn hãy để tiền đẻ ra tiền, thực hiện ước mơ làm giàu nhanh một cách nhẹ nhàng kiểu “quả cầu tuyết lăn”.

Nhưng trên đời này làm gì có việc tốt nào lại dễ dàng đến vậy, dù có cũng không đến lượt bạn !

Phát tài là việc vô cùng gian khổ, thùng vàng đầu tiên của bất kỳ người thành công nào đều thấm đầy máu và nước mắt của họ. Có được thùng đầu tiên thì các thùng sau sẽ dễ dàng hơn, nhưng không phải là do đã có vốn mà là do họ đã tìm ra được cách kiếm tiền, có được tổ chất kiếm tiền. Từ lúc đó thì dù có mất đi cả một thùng, bạn cũng thế tìm lại được.

Những người tạo dựng sự nghiệp thành công thì sự từng trải và tố chất bản thân chính là một thứ tài sản. Anh ta có thể có lúc thất bại, nợ nần chồng chất, còn nghèo hơn cả người nghèo, nhưng chỉ cần anh ta kiên trì, khẳng định là anh ta sẽ giàu trở lại.

Người nghèo lại chẳng có được quá trình như vậy, muốn từ kinh tế tiểu nông tự cấp tự túc để một bước lên đến trời, trực tiếp tiến vào chủ nghĩa cộng sản, trước tiên về mặt quan niệm đã không thể thích ứng được rồi.

Đừng có nghĩ làm một ông chủ tầm cỡ, không làm mà vẫn có ăn là chuyện không tồn tại nữa rồi. Nhà tư bản cũng phải động não, muốn bóc lột người đầu phải chuyện dễ, muốn phát tài trước tiên phải tính tới chuyện chịu khó chịu khổ, chắc chắn, từng bước một.

Có được thùng vàng đầu tiên thì các thùng sau sẽ dễ dàng hơn, đó không phải vì đã có vốn, mà vì họ đã tìm ra được cách kiếm tiền, có tổ chất kiếm tiền.

TỪ LƯỢNG ĐỐI ĐẾN CHẤT ĐỐI

Có một câu chuyện kể rằng, một vị Quốc vương muốn cảm ơn một vị đại thần đã cho phép đưa ra một điều kiện. Vị đại thần nói : “yêu cầu của thần không cao, xin cho phép đặt một hạt thóc vào ô thứ nhất của bàn cờ, ô thứ hai đặt hai hạt, ô thứ ba đặt bốn hạt, ô thứ tư đặt tám hạt, cứ tiếp tục như vậy đặt hết 64 ô của bàn cờ.” Quốc vương nghe xong cười thâm mà nói rằng, yêu cầu quá thấp và chấp nhận.

Công việc được thực hiện ngay, nhưng chỉ một lúc sau, bàn cờ đã không chứa được đành phải dùng bao, bao đựng không hết phải chứa vào xe nhỏ, xe nhỏ chứa không hết phải dùng xe lớn, kho thóc nhanh chóng hết sạch. Người đếm mệt mỏi mà các ô cứ như không có đầy vậy, bao nhiêu cũng không đủ. Cuối cùng Quốc vương phát hiện mình đã bị mắc bẫy. Một thứ gì dù cơ số rất nhỏ, nhưng nếu cứ tăng nó lên theo cấp số nhân thì kết quả cuối cùng thật khủng khiếp !

Tôi đoán là vị đại thần nọ sẽ bị giết chết vì dám đùa với vua !

Người nghèo giống như mấy ô đầu trên bàn cờ. Giữa một hạt và hai hạt không chênh lệch lắm. Cơ số để người nghèo xây dựng sự nghiệp quá nhỏ điểm khởi điểm quá thấp, dù cho tốc độ phát triển rất nhanh, vận động một cách điên cuồng thì vẫn chỉ là một quả cầu tuyết nhỏ, chưa biết chừng chưa lớn được thì trời đã âm lên, tuyết sẽ tan mất.

Sự phát triển của người nghèo rất khó, bước đi cũng khó, kiên trì được càng khó, chỉ có vài hạt thóc thật chẳng bõ bèn gì. Nhưng sự thành công của một việc thường nằm ở bước sau cùng. Khi cơ số tích lũy được tới một mức độ nhất định thì phải nhảy sang ô khác, bạn đã có chỗ đứng chân chắc chắn, còn tất cả những thứ trước đó chỉ là để làm bước đệm mà thôi !

Bước đệm đó chính là một quá trình lượng đổi đến chất đổi, không có hạt đầu tiên sẽ không có những xe thóc sau này. Quá trình này rất dài, rất gian khổ, có thể đợi được tới ngày cuối cùng đó hay không thì phải xem bạn tu hành có công phụ hay không ?

Khi cơ số tích lũy được tới một mức độ nhất định thì phải nhảy sang một ô khác, bạn sẽ có một chỗ đứng vững chắc, còn tất cả những thứ trước đó chỉ là để làm bước đệm mà thôi !

SINH TỒN THEO KIỂU CHIM DI CƯ THEO MÙA

Người muốn ảnh hưởng đến hoàn cảnh là điều rất khó, con người chỉ có thể thích ứng với hoàn cảnh, nhưng cùng một sự thích ứng lại có những phương thức và kết quả khác nhau.

Trong tự nhiên, khi mùa đông khốc liệt tới, có loài vật ăn no uống đủ, tạo ra một lớp mỡ dày rồi trốn vào hang ngủ đông, chờ cho mùa đông khốc liệt đi qua ; nhưng có một số loài lại kết thành bầy đàn cùng nhau cao chạy xa bay tìm đến một nơi thích hợp hơn để tránh đông.

Đó là hai thứ trí tuệ khác nhau, loài trước thì đứng chân tại chỗ nhẫn nại chịu đựng ; loài sau rất tự tin, lấy việc thay đổi không gian để đạt mục đích của mình.

Nếu một người suốt đời kiên trì một nghề ở một nơi thì tin rằng sẽ có những thành tựu đáng kể, ở một lĩnh vực nào đó có thể sẽ trở thành một người đức cao vọng trọng. Nhưng nếu họ liên tục đổi nghề sẽ có thể có nhiều cơ hội hơn, cuộc đời cô thể tươi sáng hơn. Không thể nói cách nào hay hơn cách nào, mỗi cách có cái tốt riêng của nó. Nhưng do tính mở cửa của xã hội hiện đại, mỗi người đều đứng trước nhiều cơ hội hơn, nếu bạn không thử sức mình sẽ không thể biết được tiềm năng của mình, không biết được tiền đồ của mình có tốt hơn không.

Cây di chuyển nhiều sẽ chết, người di chuyển nhiều sẽ sống. Người nghèo thường quá dựa dẫm vào hoàn cảnh, làm lỡ rất nhiều cơ hội phát triển. Nhưng điều đó không thể hoàn toàn trách người nghèo. Với một người nông dân ở vùng núi cao mà nói, muốn họ đi ra khỏi nơi đó sẽ khó đến mức mà người ngoài không thể hiểu nổi được.

Chim di cư là loài chim rất khỏe, tố chất của con người sống theo kiểu chim di cư theo mùa cũng phải có yêu cầu càng cao hơn. Muốn đi được đường dài, nhất thiết thể lực và sức chịu đựng phải đầy đủ, còn phải nhận rõ được phương hướng, phải có đủ mưu trí để tránh được những rủi ro trên đường đi. Đây là loài chim không có nhiều tham vọng hưởng thụ, hễ lên đường là hàng ngày phải đi kiếm ăn và ngủ ở những nơi xa lạ.

Người nghèo cũng có rất nhiều mơ ước, nếu bạn quá chú ý tới việc mua sắm thiết bị trong nhà, dọn dẹp nhà sạch không có hạt bụi nào, vậy bạn không thể là chim di cư được ; nếu như mỗi lần tụ họp với nhau, những người tới đều là bạn cũ lâu năm thì bạn cũng không thể là chim di cư. Theo đuổi cái mới đồng nghĩa với vứt bỏ cái cũ, đối với người sinh tồn theo kiểu chim di cư mà nói, luôn thay đổi không yên chính là cái giá phải trả.

Chim di cư là loài chim rất khỏe, tố chất của con người sống theo kiểu chim di cư phải có yêu cầu càng cao hơn.

NGƯỜI NGHÈO KHÔNG CẦN PHẢI CHỊU ƠN HUỆ

Khi người giàu đến thăm khu người nghèo, người nghèo dễ cho rằng người giàu sẽ cho họ một cái gì đó, ngay chiếc cặp sổ bên trong chỉ đựng quần áo, tất, nhưng họ cũng cho rằng trong đó có nhiều tấm ngân phiếu. Thế là họ trải thảm đỏ đón tiếp, rồi còn giết gà mổ lợn, mua hải sản tươi sống chiêu đãi để bày tỏ nỗi long của mình, họ chỉ muốn người giàu vui vẻ.

Nhưng cái mà người giàu muốn nhất là nhét đầy tiền vào cặp chứ không phải là nhồi nhét thức ăn vào bụng. Thực ra, người nghèo đã lầm, người giàu không phải đến bố thí mà là đến để kiếm tiền, người nghèo đối xử với họ theo lối tư duy cũ kĩ, kết quả là tiền mất tật mang.

Chỉ có người nghèo mới vất vả chạy ngược chạy xuôi để lo cho đầy cái bụng, còn nhu cầu của người giàu căn bản là khác với người nghèo.

Chớ vì người giàu bỏ tiền ra đầu tư mà phải ca ngợi công đức của họ, nếu người giàu không đầu tư thì họ sẽ rất bức bối, nếu đầu tư thất bại, họ sẽ nghèo hơn cả người nghèo, cho nên không cần phải mang ơn huệ đối với họ, càng không cần thiết phải lạy lục cầu xin họ làm gì, nếu họ không đầu tư thì cầu xin cũng chẳng ích gì.

Người giàu tư duy theo nguyên tắc kinh tế, tất cả mọi việc họ làm đều có suy nghĩ, bạn chỉ có thể thích ứng với họ chứ đừng nghĩ ảnh hưởng tới họ được, càng không thể thay đổi họ được

Chớ vì người giàu bỏ tiền ra đầu tư mà phải ca ngợi công đức của họ, nếu người giàu không đầu tư họ sẽ rất bức bối, đầu tư mà thất bại thì có thể họ còn nghèo hơn cả người nghèo.

TIỀN CỦA NGƯỜI NGHÈO GỬI Ở NGÂN HÀNG

Tiền của người giàu không phải gửi ở ngân hàng. Tiền của họ xuất hiện bằng hình thức tài sản, dù tài sản hữu hình như nhà xưởng, đất đai, sản phẩm vv... hoặc là tài sản vô hình như thương hiệu sản phẩm, tín dụng v.v... có những tài sản này, họ sẽ có từ trường và tiền của người nghèo và bản thân người nghèo đều không ngừng bị hút về, mang lại cho họ càng nhiều tài sản giàu có hơn.

Cho nên, người giàu đâu có sợ thất bại, cho dù họ thua hết chỉ còn lại bản thân họ, cách thức kiếm tiền quen thuộc của họ vẫn còn, họ có thể tiếp tục kiếm tiền, tiếp tục vay tiền của người nghèo làm lại sự nghiệp.

Một khi con người mang dấu ấn của người nghèo, một khi quen dùng lao động của mình làm vốn liếng sẽ mãi mãi không thể động não để biến thành một tấm gương hội tụ, để tập trung lao động và tiền tài của người khác. Nhưng, dựa vào tiền lương, dựa vào ngân hàng để hưởng lợi tức thì dù bạn có cố gắng hết sức cũng chỉ vậy mà thôi ; nhiều lắm cũng chỉ là người thường thường bậc trung mà người giàu vốn đã hơn hẳn lớp trung lưu rồi, họ chỉ mong bạn mãi mãi như thế.

Có những tài sản đó, người giàu sẽ như có được từ trường và tiền của người nghèo cũng như bản thân người nghèo sẽ không ngừng bị hút về với họ.

DÙ KIẾM TIỀN ĐƯỢC NHIỀU HƠN, HỌ VẪN LÀ NGƯỜI NGHÈO

Rất nhiều người nghèo không phải vì họ kiếm được quá ít tiền mà vì họ tiêu quá nhiều mà thôi.

Tiệm ăn Vương Phủ nằm ở khu vực phồn hoa Đông Đơn-Bắc Kinh, tầng một và tầng hai là nơi trưng bày những mốt thời trang cao cấp nhất hiện có ở Bắc Kinh, một chiếc áo lót giá tới vài ngàn đồng, một đôi giày giá gần một vạn đồng, nhưng họ bán những thứ đó cho ai đây ?

Mấy năm trước, một nhà mốt túi da cao cấp nổi tiếng của Ý đã mở một cuộc điều tra để tìm hiểu đối tượng nào ở Trung Quốc mua những loại túi da cao cấp. Kết quả điều tra khiến người ta sững sốt, những người mua các loại túi da nổi tiếng đó lại phần lớn là những “tiểu thư” hoạt động vào ban đêm. Ở Thâm Quyển, một bộ đồ lót để giá 6000 đồng NDT vừa được trưng bày, phản ứng chung của người Thâm Quyển là : Đồ này không phải để con gái nhà lành mặc.

“Tiểu thư” đương nhiên phải là người giàu, cho dù họ kiếm được nhiều tiền nhưng đều thuộc loại hoạt động thể lực, dù là lượng tiền kiếm được hay cách dùng tiền, họ đều thua xa những người giàu chân chính. Trên thực tế, các “tiểu thư” kia đều xuất thân từ người nghèo khổ mà người nghèo khổ một khi có tiền đều muốn xóa sạch vết tích nghèo khổ của mình để len chân vào xã hội thượng lưu mà họ luôn mong ước. Vì sao ta rất dễ nhận ra những người giàu nhanh ? Phàm là những người ý thức được thân phận xuất thân mà tiêu tiền như nước đều là người “khổ lớn thù sâu”.

Người giàu cũng dùng tiền mà lại là số tiền lớn, nhưng tâm lý và cách dùng tiền của họ hoàn toàn khác.

Người Hoa nhiều tiền nhất có lẽ là Lý Gia Thành, nhưng sự “keo kiệt” của ông ta cũng rất nổi tiếng. Nghe nói, nếu có một xu rơi xuống đất, ông ta cũng cúi xuống nhặt. Tuy tính chân thực của câu chuyện thì chưa rõ ràng, nhưng bản thân câu chuyện đã nói rất rõ vấn đề rồi.

Có một câu chuyện hoàn toàn có thực, Lý Gia Thành đã từng tới khảo sát ở vùng Tây Bắc. Sau khi nghe một vị Hiệu trưởng trường Đại học báo cáo về việc xây dựng mạng thông tin của trường Lý Gia Thành đã bước lên diễn đàn, tay cầm một chai nước khoáng và nói, nếu sản xuất loại nước khoáng này chỉ cần 8 vạn đồng, nhưng ông lại xin tôi 10 vạn đồng, 2 vạn đồng dư kia thật lãng phí !

Đó chính là quan niệm của người giàu, dù nhiều tiền đến đâu cũng không được lãng phí.

Vậy như thế nào gọi là lãng phí ? “Tiểu thư” không cần phải mua bộ đồ lót giá 6000 đồng chẳng ? Đó là do nhu cầu công việc của họ ! Nếu không có nhu cầu, bỏ tiền ra để mua vui, tiền càng nhiều sẽ càng vui hơn, làm sao gọi là lãng phí được ? !

Con người ngày nay đã không còn khái niệm lãng phí nữa, nếu như còn, đó sẽ là một đại từ của sự quang vinh mà thôi. Nếu nói hẹp lại, việc họ lãng phí làm sao mà ta lại bất bình ? nếu nói rộng ra họ làm vậy là thúc đẩy tiêu dùng, thúc đẩy kinh tế, nâng cao chỉ số tăng trưởng, ý nghĩa hiện thực to lớn và ý nghĩa lịch sử sâu xa của nó sợ rằng còn để lại dấu ấn huy hoàng cho xã hội nữa là đằng khác !

Việc lấy tiêu xài là niềm vinh dự đã ảnh hưởng tới cả một lớp người. Nếu mấy năm trước ai đó mua một bộ đồ lót giá 6000 đồng thì sẽ bị cho là loại “con gái bất lương”, thì hôm nay, ít thấy ai trách cứ chuyện đó nữa rồi !.

Trung Quốc hiện đang nổi lên một số người trẻ tuổi lấy tiêu xài làm nguồn vui. Họ là người tài hoa, gặp vận may, có công việc tốt, lương tháng vài chục ngàn đồng, đủ để chi cho các khoản vui vẻ của họ. Đồ tốt giá 1 ngàn đồng họ cứ mua mà không cần suy nghĩ, uống cà phê hết hàng trăm đồng nhưng rất thoải mái. Có tiền phải tiêu, không có thì đi vay cũng phải tiêu, trong mắt họ chỉ có hôm nay chứ không có ngày mai. Hôm nay hãy vui vẻ đã !

Thực ra, so với người bình thường, tiền họ kiếm được không ít, nhưng so với cách tiêu xài của họ thì còn thiếu rất nhiều. Cho nên, dù kiếm được nhiều hơn nữa, họ cũng chẳng còn gì, chẳng có tích lũy, chẳng có nhà cửa, nếu bị bệnh phải nằm viện thì không hiểu sẽ ra sao, chắc lại phải trông cậy sự trợ giúp của gia đình.

Đây có vẻ như là một mốt thời thượng, xem ra rất thoải mái nhưng kì thực lại rất nặng nề.

Trong xã hội hiện nay, bất kể một thời thượng nào đều mang mục đích thương mại. Bạn lao đầu vào làm việc, kiếm tiền và hưởng thụ. Sau đó lại lao đầu vào làm việc, cuối cùng sẽ ra sao ? vẫn là kẻ không tiền. Vậy ai sung sướng hơn ?

Người giàu chân chính là người không giống như người bình thường, lao động thể lực rất vất vả sẽ có thể có cuộc sống tốt đẹp hơn. Nhưng muốn sống tốt đẹp hơn, tiền đề quan trọng chính là an nhàn hơn. Cốt tiêu xài thực ra là thói quen của người nghèo, cũng là nguyên nhân của cái nghèo. Người nghèo, dù kiếm được nhiều tiền hơn cũng vẫn là người nghèo !

Nhiều năm về trước, Tiên sinh Lỗ Tấn đã để cho nàng Tây Thi đậu phụ yếu điệu nói một câu về sự giàu có ! “Càng giàu có lại càng không chịu bỏ một xu nào, càng không chịu bỏ ra một xu lại càng có tiền hơn”. Dù sao câu nói này cũng có những cái lý nhất định

Câu nói về sự giàu có của nàng Tây Thi đậu phụ: “Càng cà tiền lại càng không chịu bỏ ra một đồng xu nào, càng không chịu bỏ ra đồng xu nào lại càng có tiền” Dù sao câu nói này cũng có những cái lý nhất định.

NGƯỜI NGHÈO MUA ĐỒ, NGƯỜI GIÀU ĐẦU TƯ

Phụ nữ đều thích tiêu tiền, mọi quảng cáo của các công ty bách hóa trên báo chí đều dành cho phụ nữ xem.

Phụ nữ thường vui sướng đến phát điên lên khi mua về hàng đông hàng hóa giảm giá rồi nhét vào trong tủ, để tới khi bụi phủ đầy, cuối cùng phải vứt đi như đồ phế phẩm. Thực ra họ không hề thấy đau lòng bởi vì họ đã quá sáng khoái rồi. Ý nghĩa của việc tiêu tiền nằm ở quá trình mua hàng, còn giá trị của hàng được đặt xuống vị trí thứ yếu.

Những phụ nữ như vậy, bạn đừng bao giờ hy vọng họ trở thành nhà đầu tư, hứng thú của họ là để tiền chảy đi chứ không phải là chảy về túi mình.

Một bộ thời trang sẽ rất nhanh chóng bị mất giá, mặc chẳng được bao lâu sẽ phải bỏ đi, mà mua những tài sản có thể sinh lợi thì có thể làm cho tiền luôn chảy vào hầu bao của bạn.

Một ngôi nhà, bạn có thể dùng để ở, cũng có thể cho thuê, còn có thể bán trao tay, cách xử lý khác nhau quyết định tính chất của nó. Cùng một thứ, nhưng có thể là tài sản, nhưng cũng có thể là một món nợ, chủ yếu là xem tiền chạy từ túi bạn ra ngoài hay từ ngoài chạy vào túi bạn. Nếu ngôi nhà làm cho tiền chảy vào túi bạn thì nó sẽ là một tài sản ; nhưng nếu vì ngôi nhà đó mà làm cho tiền từ túi bạn chảy ra ngoài thì đó sẽ là một tiêu sản.

Người giàu luôn muốn biến mọi thứ thành tài sản. Người nghèo lại luôn làm cho một số thứ có hạn của mình biến thành tiêu sản, khoảng cách giữa hai điều đó đương nhiên càng ngày càng lớn thêm.

Người giàu luôn muốn biến mọi thứ thành tài sản, người nghèo lại luôn làm cho một số thứ có hạn của mình biến thành tiêu sản.

NGƯỜI NGHÈO ĐẦU TƯ LÀM GIÀU

Những phú ông giàu có nhất trên thế giới đều lập công ty, nhưng nếu để bạn cũng đầu tư làm một công ty, có thể bạn cảm thấy khó.

Có biện pháp gì không cần lập công ty mà vẫn trở thành triệu phú không ?

Có người đã đưa ra một công thức : Bắt đầu từ bây giờ, nếu bạn có thể định kỳ mỗi năm gửi 1,4 vạn đồng, nếu số tiền đó đều được đầu tư vào thị trường cổ phiếu hoặc bất động sản và hàng năm thu lời từ đầu tư bình quân là 20% và cứ như vậy liên tục trong 40 năm sau, bạn sẽ tích lũy được một tài sản là bao nhiêu ? Nếu đầu tư của bạn đều tránh được mọi rủi ro thì căn cứ vào công thức tính toán của ngành tài chính, bạn có thể trở thành một tỉ phú !

Nghe ra thì thật là tuyệt và về lý thuyết là hoàn toàn có thể được, và nếu như có rất nhiều người, vốn tích lũy của họ hàng năm không chỉ dừng lại ở 1,4 vạn đồng thì có thể suy đoán rằng, họ hoàn toàn có thể hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn được.

Nếu cũng theo trình tự này mà mang tiền gửi vào ngân hàng, loại trừ nhân tố giá cả leo thang ra, chỉ so sánh con số một trăm tỉ với một triệu thì khoảng cách giữa chúng đâu chỉ dừng lại ở một vạn tám ngàn dặm !

Trong công thức này, con số 1,4 vạn đầu tư hàng năm không đổi, 40 năm cũng là đại lượng thời gian không đổi, cái khác duy nhất là tỉ lệ lợi nhuận Người nghèo muốn giàu lên, biện pháp có hiệu quả nhất là tiến hành đầu tư có lợi nhuận cao.

Điểm này không chỉ thích hợp cho người nghèo, sự thành công của Hội bảo toàn nguồn vốn Nôben cũng thuộc về nó. Năm 1896, Noben tự nguyện công hiến 9,8 triệu USD làm vốn ban đầu của giải thưởng, nhưng những chi phí cho giải thưởng hàng năm lên tới 5 triệu USD. Đến năm 1953, quỹ vốn chỉ còn lại hơn 3 triệu USD. Cũng chính trong năm đó, hội này đã quyết định thay đổi phương pháp xử lý tài chính gửi ngân hàng và mua công trái trước đó thành đầu tư cổ phiếu và bất động sản. Như vậy, tới năm 1993, tổng quỹ vốn giải đã lên tới hơn 200 triệu USD.

Nhưng, người quản lý quỹ này đều là các chuyên gia, họ đều có tố chất đầu tư. Người nghèo đầu tư chưa hẳn đã gặp vận may như vậy. Bởi là người nghèo và người giàu cùng chen vai sát cánh trên con đường đầu tư, mà con đường này lại cực kì gian khổ. Phàm là những đầu tư có lợi nhuận cao thì rủi ro tất nhiên cũng càng lớn, việc xử lý có thành công hay không cuối cùng vẫn do tố chất quyết định.

Đầu tư là một con đường gặp ghềnh, nguy hiểm. Nhiều ví dụ điển hình về việc đầu tư thành công đều chỉ là những ví dụ đặc biệt và không thích hợp đối với mỗi người, công thức đầu tư cũng chỉ là sự tính toán trên lý thuyết, chỉ đưa ra cho bạn một con đường để suy nghĩ mà thôi.

Về mặt lý thuyết, bạn muốn trở thành tỉ phú phải cần có ba điều kiện : Có vốn cố định, theo đuổi lợi nhuận cao và chờ đợi lâu dài, nhưng trên thực tế muốn đạt tới điểm này còn phải xem bạn có đủ sự nhẫn nại và kỹ xảo cao siêu hay không.

Bạn muốn trở thành tỉ phú, cần phải có đủ ba điều kiện có vốn cố định, theo đuổi lợi nhuận cao và chờ đợi lâu dài.

VÌ SAO NGƯỜI NGHÈO KHÔNG ĐẦU TƯ

Hầu như tất cả các cuốn sách dạy người nghèo làm giàu đều thống nhất khuyên người nghèo phải đầu tư ; thực ra, rất nhiều người nghèo đều đã bị đầu tư làm cho nghèo hơn.

Ở Trung Quốc chỉ có vài con đường đầu tư đầu tư cổ phiếu là con đường ngắn nhất, những có được mấy người phát lên nhờ nó ? Ta đã được nghe rất nhiều câu chuyện mang tính thần thoại, nhưng chuyện của chính mình thì lại quá bất hạnh. Có những hộ lớn, hộ cỡ bậc trung, nhưng họ đã biến một triệu cổ phiếu thành 35 vạn, 50 vạn biến thành còn 20 vạn, họ tuy vẫn còn là người giàu, nhưng cũng đã gần sát với người nghèo rồi ; còn tầng lớp dưới nữa càng đáng thương hơn, buổi trưa họ chỉ dám mua hộp cơm giá ba đồng chứ không mua loại năm đồng, một cú ngã như vậy hỏi phải mất bao nhiêu hộp cơm mới bù lại được ? Vài năm sau nhìn lại người quen xung quanh, người thì mất xe, người mất nhà, âu cũng là chuyện bình thường.

Vậy vì sao mà không đầu tư ?

Bạn cũng có thể không chơi cổ phiếu, nghĩ chắc ăn có thể đầu tư vào một nghề nào đó, mở một công ti nho nhỏ thôi. Nhưng buôn bán đâu phải dễ, thành công chỉ là số ít, sau khi vất vả mấy năm, ngồi tính lại cũng chẳng bằng làm ổn định ở đơn vị, được phân một ngôi nhà, rồi cải tạo lại, ít nhất cũng có giá vài vạn đồng, số tiền mà bạn kiếm được cũng chả hơn so với người khác.

Con người ta thường thích lặp lại, người nghèo cũng vậy, chẳng qua người nghèo vốn mỏng, qua vài lần như vậy thì ngay cả chút vốn liếng đó cũng chẳng còn.

Một tài xế lái xe thuê rất vất vả. Sau vài năm, anh ta cũng có được ít tiền và cũng muốn trở thành “nhà tư bản”, liền mua một chiếc xe rồi thuê một thêm một tài xế cùng mình thay nhau lái. Ai ngờ sau khi mua xe được một tháng, giá tiền xe đó bỗng giảm xuống hai vạn đồng, mà báo chí nói còn có thể hạ nữa. Hai vạn đồng ! Phải lái bao lâu mới kiếm được số tiền đó ! Nếu biết sớm, chẳng thà nằm ở nhà chẳng cần làm gì cả thì ít nhất khoản hai vạn đó vẫn còn.

Trong xã hội đang lưu truyền rất nhiều chuyện về con đường làm giàu nhanh chóng, ví dụ như nuôi chuột hải ly, cho vay.... không chuyện nào là không giật gân cả, nó làm cho người ta đổ xô và rất đông. Kết quả là, vừa mất tiền vừa mất sức vừa mang nợ.

Người nghèo chịu sự hạn chế của tố chất bản thân và vị thế yếu của mình nên thường rơi vào thế bất lợi trong thị trường tư bản. Rõ ràng biết đó là mảnh đất rất khó gặm và bản thân thiếu ưu thế cạnh tranh mà vẫn cứ tham gia, chẳng hiểu là dựa vào cái gì mà còn cố đâm ăn xôi ?

Trong bóng đá, người ta luôn thích xem các trận đấu mang thể tấn công, bởi sân bóng rộng, xem như vậy mới hấp dẫn. Nhưng đội thực sự chơi theo thể tấn công lại chưa hẳn là đội thắng, tấn công nhiều mà không ghi được bàn thắng sẽ rất dễ bị thua.

Thị trường tư bản còn chú trọng tới kết quả hơn cả trận đá bóng, việc đầu tư không phải là để xem cho hấp dẫn, cái quan trọng nhất là không để mất vốn mà còn kiếm được lãi. Nếu đầu tư không thật chắc chắn thì chẳng thà đừng làm còn hơn. Thắng lợi thường thuộc về người phạm ít sai lầm hơn.

Thực ra, rất nhiều người nghèo do đầu tư làm cho nghèo hơn.

NGƯỜI NGHÈO CHỚ THỂ HIỆN MÌNH NGHÈO

“Giàu không lộ ra bên ngoài”, “Người sợ nổi tiếng, lợn sợ lộn”. Đó là những câu châm ngôn kinh điển trong triết học đối nhân xử thế truyền thống của Trung Quốc. Lợn lộn phải bị giết thịt, giàu mà lộ ra ngoài dễ chuốc hại vào thân, điều đó cho ta thấy, trong một xã hội phổ biến là nghèo nàn, khắp nơi toàn là những cặp mắt đói khát thì có tiền là một việc thật đáng sợ.

Ngày nay đã hoàn toàn khác, càng ngày càng ít những người thực sự vô sản, tầng lớp trung lưu ngày càng lớn mạnh, tài sản tư hữu cũng được Nhà nước bảo vệ, các nhà tư bản cũng không còn bị ai lôi ra đấu tố nữa, có tiền sẽ được ở những nơi sang trọng có các thiết bị bảo vệ bằng hồng ngoại, an toàn được đảm bảo thì còn lo gì chuyện nổi tiếng nữa ? Còn bạn, chỉ chút tiền mọn thì có đáng là gì.

Càng ngày càng nhiều người giàu và người giàu có tiền lại càng có tiền hơn. Người có tiền chẳng những không sợ lộ là mình giàu có mà còn tranh nhau khoe giàu, vì sao vậy ? Người càng có tiền lại càng có người mang tiền đến cho, muốn người khác cho mình tiền thì càng thể hiện không thiếu tiền.

Ngân hàng chính là nơi chuyên môn buôn bán tiền, lúc giá thấp thì mua vào, khi giá cao thì xuất ra, nếu không có người còn tiêu tiền của họ họ sẽ rất sốt ruột. Nhưng liệu họ có đưa tiền cho người nghèo không ? Nếu bạn là người quá nghèo phải chờ tiền của họ để cứu mạng thì khi họ mang tiền tới cho bạn, tuy cứu được mạng, nhưng tiền của họ sẽ mất, mà họ lại không phải là cơ quan làm từ thiện.

Bất kể là ai, nếu họ đưa tiền cho bạn đều có mục đích cả (trừ cha mẹ, ruột thịt) ; nếu mang tính chất đầu tư thì mục đích là kiếm được nhiều lợi nhuận hơn. Nghèo chính là tiêu chí của thất bại (ít nhất là về mặt kinh tế), người thất bại khó mang lại lòng tin cho người khác, mà không có lòng tin thì họ sẽ không đưa tiền cho bạn, đó là một đạo lý rất đơn giản.

Người nghèo không thể mang cái nghèo ra để lay động người khác, nếu không sẽ trở thành kẻ đi ăn xin, nhân cách sẽ bị làm nhục mà chẳng có hiệu quả gì mấy. Dựa vào sự cảm thông cũng không giải quyết được bao nhiêu, bạn muốn người khác tự nguyện đưa tiền cho bạn, đưa rồi còn phải cười và nói lời cảm ơn thì bạn nhất thiết phải tìm đến những nhu cầu của họ và bạn có thể đáp ứng được những nhu cầu đó.

Đó không phải là trò tay không bắt giặc, vì mỗi người đều có sở trường và năng lực của riêng mình, mấu chốt là bạn phải để cho họ tin vào điểm này.

Người càng có tiền thì càng có người đến cho tiền, nhưng muốn người khác cho mình tiền thì bạn càng phải thể hiện là mình không thiếu tiền.

NGƯỜI NGHÈO CẦN CÓ TÍN DỤNG

Hải có mối quan hệ quốc tế rộng rãi, từ trước tới nay, họ chủ động hơn nhiều các địa phương khác. Theo tin của một tờ báo, bắt đầu từ năm 2001, chế độ tín dụng cá nhân đã được thiết lập phổ biến ở Thượng Hải, dựa vào tín dụng cá nhân để làm thẻ tín dụng đã thành hiện thực ở nơi đây. Ở Trung Quốc, thẻ tín dụng là hai chuyện khác nhau, tín dụng được cụ thể hóa thành thẻ sẽ có tác dụng thanh toán. Xét về một ý nghĩa nào đó mà nói, tín dụng cũng chính là tiền.

Thế nào gọi là tín dụng ? Theo nghĩa xưa là lời nói phải đảm bảo, có vay có trả, vay tiếp sẽ dễ hơn.

Ngày nay, Thượng Hải đã thành lập hệ thống dữ liệu liên hợp tín dụng cá nhân, thu nhập lượng thông tin về tiền bạc của mấy triệu cư dân thành phố và một bộ phận xã hội, ngân hàng có thể dễ dàng nắm chắc tình trạng tín dụng của khách hàng, xác định được thẻ tín dụng đó có được lưu hành và khả năng thanh toán đến đâu. Ngoài ra, việc mua nhà, mua hàng, trả cước điện thoại di động... đều được kết nối với hệ thống tín dụng này. Chẳng bao lâu nữa, thẻ tín dụng sẽ giống như một chiếc chứng minh thư thứ hai của con người, sẽ phát huy tác dụng ở khắp mọi nơi.

Đó chỉ là một tín hiệu cho thấy thời đại của lòng tin đã tới.

Trung Quốc có một câu nói cổ xưa : “Thất thập nhị hành. Trá biến vi Vương” nghĩa là trong 72 phép, có một phép giả biến thành vua và còn một câu nữa là : “Thành tắc vi Vương, bại tắc vi khấu” nghĩa là được làm vua, thua làm giặc, đều nói lên rằng, giá trị quan của chủ nghĩa thực dụng trong tâm linh của một bộ phận người tương đối đông vẫn còn có chỗ đứng ; có người sùng bái sự gian xảo chứ không sùng bái đạo đức. Việc mất đi đạo đức thương mại đã kéo theo sự tan vỡ của hệ thống tín dụng, mọi người đành phải tự thủ, quay trở lại hình thái thương mại nguyên thủy.

Nhưng xã hội luôn luôn tiến bộ, cái tiên tiến nhất định thay thế cái lạc hậu, bạn muốn quan hệ với các nhân tố tiên tiến nhất thì bản thân bạn phải trở thành người tiên tiến. Nếu bạn tin kinh tế tín dụng là một hình thức kinh tế có hiệu quả cao và tiên tiến, nếu bạn tin rằng mình đủ mạnh đến mức không cần bất kì ai giúp nữa thì bạn sẽ trở thành người có tín dụng trước tiên.

Xin nhớ rằng, Lý Gia Thành cũng phải vay tiền ngân hàng, người càng giàu thì vay càng nhiều và cũng giàu càng nhanh hơn. Tạm thời bạn chưa đến bước đó, nhưng bạn cần phải học.

Tiền tiên nhất định thay thế lạc hậu, bạn muốn quan hệ với các nhân tố tiên tiến nhất, thì bản thân bạn phải trở thành người tiên tiến.

NGƯỜI NGHÈO BỊ LỢI DỤNG

Ngày nay, chẳng ai phủ nhận được chúng ta đang bước vào thời đại thông tin, thông tin phong phú đến mức gieo tai họa ở khắp nơi thậm chí bạn muốn nhô đầu lên khỏi đại dương tin tức để hít thở vài hơi cũng bị ngay thông tin nện vào đầu bạn không tha.

Có thể chịu đựng được thông tin cũng trở thành một tài năng đặc biệt, có thể kiếm ra tiền. Ví dụ khi bật máy điện thoại di động, chỉ cần bạn chịu khó nghe một đoạn quảng cáo là có thể có được một khoảng thời gian đàm thoại miễn phí ; chỉ cần bạn chịu khó vào mạng cũng có thể kiếm được tiền ; khi xem ti vi, chịu khó trả lời các câu hỏi, bạn có thể nhận được quà tặng, lớn thì là một chiếc ti vi, nhỏ cũng được một hộp nước giải khát, thực sự có người dựa vào cái đó để giải quyết vấn đề cơm áo, điều này không thể nói không là kì tích của thời đại thông tin.

Thời đại thông tin mang lại cho con người rất nhiều cơ hội phát tài, chỉ cần bạn chịu biến mình thành một chiếc đài thu tin, thì sẽ luôn có người nạp điện cho bạn, đủ năng lượng để bạn sinh tồn và tiếp tục thu tin.

Nhưng việc bạn tiếp nhận những thông tin đó ý tác dụng gì với bạn ? Có thể nói rằng, bạn chỉ nhận ra một đồng rác. Trên thế giới thực sự cần người nhặt rác, một trong số đó là bạn.

Cần biết rằng chúng ta đang ở trong một xã hội hàng hóa, phàm là những gì không mất tiền mà có được, e rằng đó đều là những thứ bạn không thực sự cần.

Thực ra bạn đã biết từ lâu rồi, chỉ dựa vào đồng lương thì không thể thành giàu có được. Bạn cần đầu tư, chỉ có đầu tư mới trở thành người chủ của thị trường, mới kiếm được tiền của người khác và làm cho tiền của mình ngày càng nhiều hơn.

Tiền bạc của người nghèo rất quý, cho nên người nghèo đầu tư cần phải có tin tức thật chính xác. Nhưng rất nhiều người nghèo tha kiếm ít tiền, làm chiếc máy thu tiền cho người khác, thành thị trường và đối tượng kiếm tiền của người khác còn hơn.

Người giàu không phải là kẻ ngốc ; nếu hôm “nay họ cho bạn dùng thứ gì miễn phí thì ngày mai, tìm cách kiếm tăng lên. Người giàu truyền đạt thông tin qua thị trường, họ tạo ra những người tiêu dùng cho hàng hóa của mình, còn bạn lại tự nguyện làm chiếc máy thu, hao phí trí tuệ và tâm huyết của mình vào thứ chẳng quan trọng gì với bạn cả.

Chỉ khi nào người nghèo tài mọn nghĩ tới việc làm thế nào thuyết phục người khác tiếp thu ý kiến của mình, để tiền của người khác được dùng cho mình, thì lúc đó bạn mới có thể thoát khỏi tầng lớp người nghèo.

Người giàu không phải là kẻ ngốc ; nếu hôm nay họ cho bạn dùng thứ gì miễn phí, thì ngày mai họ sẽ tìm cách kiếm tiền tăng lên.

VỐN CỦA NGƯỜI NGHÈO

Trong nền kinh tế thị trường, cái gì cũng có thể trở thành vốn được. Bạn hoàn toàn có thể mang ngôi nhà đang ở đi cho thuê, lúc đó bạn từ vị trí người tiêu dùng đã biến thành nhà tư bản. Bạn có thể mang số tiền dư ra gửi vào ngân hàng để biến thành tư bản thực lợi ; nếu đầu tư vào thị trường cổ phiếu sẽ thành tư bản tiền tệ ; hoặc xây dựng một xưởng nhỏ, sẽ là một tư bản sản xuất thực sự.

Nhưng, nói thật ra, những nhà tư bản đó đều không phải là điều trông đợi của người nghèo thực sự. Người nghèo thực sự là những người trong các phiên giao dịch về nhà cửa thường thu thập một đồng các tư liệu nhưng chẳng hề ký một hợp đồng nào. Người nghèo có thể vào trong ngôi nhà làm mẫu hàng ngày, nhưng nhân viên bán hàng có kinh nghiệm sẽ nhận ra được ngay, anh ta không phải là ông chủ mua thực sự, mà chỉ là đến nhìn ngắm mà thôi.

Sở dĩ tiền của người nghèo cần gửi vào Ngân hàng, lý do lớn nhất là chống trộm, còn về lãi suất, ít đến thăm hại, có thể bỏ qua không cần tính đến,

À vậy, người nghèo có rất ít kinh nghiệm xử lý tài chính, đầu tư.

Người nghèo chơi cổ phiếu thì khổ nhất là đôi mắt, lúc nào cũng phải dán mắt vào màn hình lớn, không dám chớp mắt.

Người nghèo xây nhà máy lại càng khó khăn hơn, vì nhà xưởng cũng là nhà ở, ban ngày sản xuất, ban đêm ngủ đều ở đó, vừa là ông chủ vừa là công nhân.

Người nghèo vốn ít, muốn dựa vào đó để phát tài đâu có dễ, nhưng cũng có thể coi đó là bước đầu tiên, coi như đã có ý thức về vốn rồi.

Nhưng, đã là người nghèo, tiền ít cũng là một điểm yếu, lấy cái yếu đó để chống lại cái mạnh của kẻ địch trên thị trường, chắc chắn tỉ lệ thất bại sẽ rất lớn !

Việc người nghèo mang tiền ra để độ sức là một điều không sáng suốt, người nghèo cũng không có duyên với quyền lực, nguồn vốn đáng tin cậy nhất của người nghèo chính là tố chất của bản thân.

Tri thức, năng lực, kinh nghiệm, thậm chí có một tính khí tốt đều có thể trở thành vốn. Chớ nên hễ cứ nói tới nhà tư bản là nghĩ ngay tới những con người tay cầm roi da đang quát xuống đầu công nhân. Nhà tư bản cũng cười nói, cũng học tập, chỉ cần tận dụng tốt sở trường của mình để kiếm tiền là bạn có thể trở thành nhà tư bản

Đã là người nghèo thì tiền ít cũng là một thế yếu, lấy cái yếu để chống lại cái mạnh của kẻ mạnh trên thương trường, chắc chắn tỉ lệ thất bại sẽ rất lớn.

TIỀN ĐỒ CỦA NGƯỜI NGHÈO

Người nghèo không có tiền, vốn lớn nhất chính là bản thân họ.

Ở nước Mỹ, những đứa trẻ da đen sống trong những gia đình nghèo khổ, những người gọi là nổi tiếng như Jordan, Taison cũng chỉ dựa vào cơ bắp với một vài tuyệt chiêu, từ tay trắng mà nổi danh trong thiên hạ. Xã hội hàng hóa có điểm tốt của nó là tất cả mọi thứ đều có thể mua được, người nghèo chỉ cần có cách làm cho người khác vui, làm họ cần mình thì tiền cùng sẽ chảy vào túi bạn, không muốn cũng phải giàu.

Theo báo cáo, trong bảy tháng đầu năm 2001, Triệu Vi chỉ dựa vào bộ phim “Hoàn châu cách cách” mà các khoản thu nhập cộng lại đã lên tới 2,16 triệu đôla Hồng Kông, người đứng thứ hai là Trần Huệ Lâm là 2,15 triệu, ngay cả Dung Tố Nhi vừa mới tròn 21 tuổi cũng đạt tới con số 1,77 triệu. Rất nhiều tỉ phú là những ngôi sao, nói chung các minh tinh màn bạc cả nam và nữ đều rất giàu, giống như Thành Long, một bộ phim thu nhập khoảng hơn chục triệu, anh ta cũng chẳng hề động lòng.

Trong vở kịch Hồng lâu mộng thời xưa, phú nhà họ Giả có nuôi một đoàn kịch, nhưng những người trong đoàn kịch đó cũng chẳng được như người khác.

Ngày nay đã khác, địa vị kinh tế và chính trị của các ngôi sao khác xa so với xưa kia. Cho minh tinh là anh hùng của thời đại, ở họ đã hội tụ cả tình cảm và ước mơ của những người trẻ tuổi. Chỉ có các ngôi sao mới có thể giàu lên nhánh chóng một cách hợp pháp và hợp lý, họ vừa được cả danh và cả lợi mà không cần phải đầu tư bằng tiền bạc.

TIỀN CỦA NGƯỜI NGHÈO KHÔNG PHẢI LÀ VỐN

Một người bỏ ra 100 đồng mua 50 đôi giày đem ra chợ bán mỗi đôi 3 đồng, tổng cộng thu về 150 đồng. Một người rất nghèo khác hàng tháng nhận 100 đồng từ cơ quan phúc lợi xã hội để chi dùng sinh hoạt, chủ yếu dùng mua gạo, muối. Cùng là 100 đồng, nhưng người trước thông qua kinh doanh buôn bán đã tăng lượng tiền lên và trở thành vốn (tư bản), nhưng người thứ hai không hề thay đổi giá trị của nó nên chỉ là một món tiền sinh hoạt phí đơn thuần.

Điều đáng đau khổ của người nghèo là ở chỗ, tiền của họ rất khó biến thành vốn được.

Chúng ta tin rằng, thế giới này rất nhiều người hảo tâm, cũng tin rằng chính phủ có rất nhiều biện pháp để đảm bảo một cách có hiệu quả cuộc sống của người nghèo, cho nên rất ít người nghèo tối mức khó duy trì sự sinh tồn của mình. Nhưng những sự giúp đỡ về tài chính cho người nghèo lại thường chỉ là việc làm từ thiện chứ không phải là đầu tư, trên thực tế chỉ là sự cứu mạng, rất khó thay đổi vận mệnh của họ một cách căn bản được. Tháng này cho họ 100 đồng để duy trì sự sống, tháng sau nữa, do giá cả leo thang thì 100 đồng đó khó duy trì được cuộc sống của họ.

Có thể thay đổi cách khác được không ? Tháng thứ nhất cho họ 200 đồng để họ có thể lấy ra 100 đồng trong đó đi mua giày về bán, họ sẽ thu được về 150 đồng. Tháng sau lại cho họ 200 đồng, họ có thể lấy ra 100 đồng và 150 đồng tháng trước là 250 đồng mang đi mua giày về bán, sẽ kiếm được thêm 125 đồng ; đến tháng thứ ba, trong tay họ đã có 375 trừ chi phí sinh hoạt 100 đồng, còn dư ra 225 đồng làm vốn và sẽ chẳng cần tới khoản trợ cấp cứu tế nữa. Một năm sau, họ có thể giàu lên rồi.

Đương nhiên buôn bán giày không phải là dễ làm, nhưng về lý thuyết mà nói, người nghèo rất có hy vọng thoát khỏi cái nghèo.

Nhưng trên thực tế, rất nhiều người nghèo ! không đi theo con đường mà người khác đã sắp xếp cho họ. Bạn cho họ 100 đồng, họ mang đi mua gạo nếu cho họ 200 đồng, họ sẽ mua rượu và thịt, cho họ 500 đồng họ cũng mang mua vé số hết. Người nghèo quen nghèo rồi, hễ có tiền là họ muốn cải thiện cuộc sống ngay ; dù bạn cho họ 1 triệu, họ cũng muốn lập tức biến nó thành nhà ở, xe cộ... để làm cho mọi người thấy là họ không nghèo nữa ! Nhưng những thứ đó không thể làm tăng giá trị lên được mà ngược lại còn làm tiêu hao đi. Nếu có xe thì phải mất tiền mua xăng dầu, tiền lệ phí giao thông, tiền sửa chữa, tiền bảo hiểm... kể cả khi xe không chạy thì riêng chi phí cho đỗ xe cũng đủ để nuôi sống người nghèo nhiều ngày rồi. Nếu có thật nhiều tiền mà chỉ có chi không có thu thì chẳng bao lâu cũng sẽ nhẵn túi.

Người nghèo không những không có vốn mà cái đáng đau khổ hơn là không có ý thức về vốn, càng không có kinh nghiệm và khả năng kinh doanh đồng vốn đó. Tiền của người nghèo không phải là vốn nên họ chỉ có thể nghèo đi mãi mà thôi.

MƯỜI NĂM ĐẦU CỦA NGƯỜI NGHÈO

Người nghèo muốn trở thành người giàu, khó khăn lớn nhất là ở mấy năm đầu.

Với người đi lên từ hai bàn tay trắng mà nói, nếu như một triệu đồng đầu tiên phải mất 10 năm mới có được, nhưng từ một triệu lên mười triệu có lẽ chỉ cần tới năm năm, từ mười triệu lên 100 triệu chỉ cần ba năm là đủ, có thể còn ngắn hơn nữa. Đó là vì bạn đã có kinh nghiệm phong phú và tiền vốn đã được khởi động rồi, giống như chiếc xe ô tô đã chạy, tốc độ đã tương đối cao thì chỉ tăng ga nhẹ xe cũng có thể vọt lên.

Năm năm đầu có thể là những năm gian khổ nhất, nhưng càng về sau càng dễ chịu hơn và cũng dễ dàng hơn. Lúc đầu có thể phải chi phí nhiều. Cái giá phải trả là những việc bạn làm chứ không phải là những việc đã ổn định nhất rồi ; nếu không được đảm bảo bạn sẽ gặp rất nhiều thất vọng, nhưng trong quá trình đó sẽ gặp được rất nhiều người tốt có thể sẽ làm cho cuộc đời bạn thay đổi

Sau khi thành công, người giàu thích nhất hồi tưởng những ngày ban đầu, nhớ lại ngày phải nằm đất, cơ thể dù đã mệt rã rời nhưng lạnh quá vẫn phải co lại, miệng chảy nước miếng khi nghĩ đến món thịt hầm. Bởi đó là lúc gian khổ nhất nhưng cũng đáng tự hào nhất. Sở dĩ không chịu lùi bước trong những ngày đó, ngoài việc không có đường rút ra, còn vì có được niềm vui tràn đầy trong đó.

Niềm vui là động lực lớn nhất của đời người, chỉ người nào có đầy sự khát khao làm giàu và hưởng thụ niềm vui trong quá trình xây dựng sự nghiệp mới có thể đi hết con đường gian nan, giành được thành công cuối cùng.

Sau khi thành công, người giàu thích nhất hồi tưởng lại những ngày ban đầu, bởi đó là lúc gian khổ nhất, nhưng cũng đáng tự hào nhất.

NGƯỜI NGHÈO THIẾU TỰ TIN

Nói tới nhà tư bản, người nghèo thường liên tưởng tới người bóc lột giá trị thặng dư của công nhân mà tự nhiên sinh ra một sự chống đối. Trên thực tế, chỉ cần bạn muốn, bạn cũng có thể trở thành nhà tư bản được, thị trường tư bản luôn mở rộng cho tất cả mọi người.

Mỗi người hẳn đã được nghe không ít các câu chuyện về tư bản, có rất nhiều câu chuyện kinh điển trên thị trường cổ phiếu. Ví dụ, một bà người Mỹ mua 100 cổ phiếu hãng CocaCola, sau vài chục năm bà ta đã trở thành tỉ phú, một bà ở Trung Quốc mua cổ phiếu phát triển Thâm Quyển đợt đầu, trong 10 năm đã trở thành người siêu giàu. Vai chính trong hai câu chuyện trên đều là phụ nữ, lại thuộc những người không thông minh sáng suốt, vậy mà cúi lưng xuống nhặt được một con búp bê bằng vàng, và rồi con búp bê bằng vàng đó đã bỗng chốc biến thành một ông La Hán bằng vàng.

Điều này có lẽ của người nghèo, người ta dù nghèo đến đâu cũng có những nguyện vọng tốt đẹp, cho nên mới có rất nhiều câu chuyện dân gian, ví như để cho một chàng chăn trâu Đồng Vĩnh gặp được bảy cô tiên ; ông lão đánh cá nhặt được viên ngọc dạ minh châu...

Những câu chuyện phát tài do người nghèo sáng tạo ra đó đều mang tính ngẫu nhiên có thể gặp nhưng không thể cầu mong, những chuyện ma người nghèo kể và nghe kể đều chỉ là để cho sướng miệng và sướng tai mà thôi.

Về mặt lý luận, sự đầu tư của hai bà trong hai chuyện trên hoàn toàn thành công, nhưng đối với nhiều người lại rất khó mà mở rộng giá trị của nó được. Hai bà kia dựa vào cái gì mà kiên trì để cổ phiếu lại ? Hoàn toàn không phải là việc phân tích lý tính, cũng không phải là lòng tin kiên định mà là chẳng hiểu gì hết, hoặc giả đem chúng bỏ xuống đáy hòm rồi quên khuấy đi mất, hay hoặc là do nhân tố gặp may !

Người nghèo nhìn chung đều đổ tại số, tại vận may, vì chỉ có vận may mới là cái có tốt nhất, có thể làm cho mình thoát khỏi cảnh nghèo, số không tốt" chính là phương thuốc tốt nhất để điều trị đối với những người thất bại.

Niềm tin của con người được xây dựng trên cơ sở của thành công, nếu thất bại liên tục thì sự tự tin cũng dần biến mất. Một người sống ở trong tầng lớp thấp, rất khó có được cái nhìn từ trên xuống và một thái độ hiên ngang, thực ra trong lòng họ thiếu hẳn sự tự tin.

Không có tự tin thì không thể ung dung được. Nếu lúc nào cũng lo lắng, nghi ngờ, luôn cho rằng mọi người đều lấy tiền của mình thì khó tránh khỏi việc thắt chặt miệng túi hơn nữa ; nếu trong bụng đầy sự tức tối, lúc nào cũng sẵn sàng hét to lên với những người giàu rằng : “Anh là cái thá gì?” để rồi có bao nhiêu tiền đều vung ra hết chỉ để bảo vệ cái tôn nghiêm mà tự mình ba hoa nói ra.

Với tâm trạng như vậy, đừng nói tới đầu tư mà ngay việc xử lý tài chính hàng ngày cũng khó mà làm tốt được.

Rất nhiều vụ đầu tư suy cho cùng là một canh bạc mà mục đích là lợi nhuận thu được trong tương lai lớn hơn hiện tại.

Người nghèo hàng ngày đều phải lo lắng chuyện gạo thóc, dầu muối., xung quanh họ toàn là người nghèo, rất nhiều người đã có thói quen tính toán từng chi tiết một, nào lo người bán rau cân thiếu, kẻ trộm hay nhòm ngó vào ví của họ, ngày nào cũng phải lo, ngày nào cũng than vãn với người khác và họ đã quen nghi ngờ tất cả. Vậy bà làm thế nào để cho họ có thể tin vào đầu tư ?

Đầu tư là việc rất mạo hiểm. Tiền đã bỏ ra rồi thì không còn chủ động được nữa. Người nghèo là một quần thể yếu, chưa bao giờ nắm chắc được cục diện, rất nhiều khi ngay bản thân cũng không thể điều khiển nổi, càng không thể nói tới việc ảnh hưởng tới người khác được. Người nghèo là người bị động, với một người đã bị lừa quá nhiều, chịu quá nhiều đau khổ, lại không thể không chế được tương lai của chính mình, bạn muốn họ đầu tư quả thật là quá khó.

Khi người nghèo đầu tư, cái họ thiếu không chỉ ở tiền mà còn là lòng tin và dũng khí hành động.

Sự tự tin của con người được xây dựng trên cơ sở của thành công, nếu thất bại liên tục thì sự tự tin sẽ dần biến mất. Một người sống trong tầng lớp thấp rất khó có được cái nhìn từ trên xuống và một thái độ hiện ngang, thực ra trong lòng họ thiếu sự tự tin.

CÔNG SỨC NHỎ NHỎ CỦA NGƯỜI NGHÈO

Với rất nhiều người, việc đầu tiên cần phải học khi tới một công ty lớn không phải là làm nghiệp vụ thế nào mà là gọi điện thoại thế nào. Mặc dù rất nhiều người tự cho mình biết gọi điện thoại nhưng thực tế, họ chỉ biết nói ra những lời họ cần nói mà thôi, còn những chuyện như tiếp nhận cuộc gọi, giọng điệu khi nói, thậm chí âm sắc khi nói chuyện ra sao họ chưa bao giờ nghĩ tới cả ; cho nên thường gây ra cho người khác cảm giác là thiếu tính chuyên nghiệp.

Vậy người nghèo và người giàu cách nhau bao xa đây ? Sự chênh lệch về trí lực và thể lực giữa người và người không lớn như người ta tưởng tượng ; một việc mà người này làm được thì người khác cũng có thể làm được, chỉ có hiệu quả khác nhau mà thôi, thường thường công sức dành cho một số chi tiết nhỏ có khi lại quyết định chất lượng của việc làm. Từ ý nghĩa này cho thấy, chi tiết cũng có thể phản ánh bản chất.

Ví dụ như việc lễ phép, người nghèo do hạn chế về mặt kiến thức hoặc hoàn cảnh xuất thân nên những khi cần lời nói cử chỉ nhỏ nhẹ lại thường rất thô lỗ. Để che giấu tình trạng đó, họ tự thuyết phục mình và mong người khác cũng tin tưởng như vậy. Nhưng sự thật mới là vũ khí sắc bén để giành thiên hạ.

Nhưng thế nào mới gọi là sự thật ? Có người chỉ lặng lẽ mà cũng làm cho đối phương tâm phục khẩu phục ; có người nói mỗi mồm nhưng lại làm cho người ta càng nghi ngờ hơn. Thực ra, trong xã hội văn minh, bản thân văn minh đã là một thứ vũ khí rất lợi hại, đồng thời với việc chinh phục được lòng người còn nắm chắc được cơ hội.

Tố chất con người gồm rất nhiều mặt như tư tưởng, tính cách tu dưỡng, từng trải... cho tới đức hạnh đều có thể được bộc lộ hết ra khi tiếp xúc với người khác. Không thể giả tạo ra được các lời nói và hành động chân chính ; tấm lòng và phong cách cũng như khả năng điều chỉnh mối quan hệ giao tế của một con người sẽ được biểu hiện ra trong từng cử chỉ, hành động.

Giả sử một viên chức có tài nhưng không được ông chủ biết đến, anh ta chỉ đơn giản cho rằng nguyên nhân là do mình không biết nịnh ông chủ. Điều đó cũng quá phiến diện. Cố nhiên ông chủ không thích người không tôn trọng mình, nhưng quan trọng hơn là ông ta có thể nhìn ra được giá trị và số phận của bạn và chỉ vậy mà thôi.

Cũng giống như khi (giả sử) lần đầu tiên bạn đi làm thủ tục xin cấp giấy chứng nhận làm nghề nào đó mà bạn lại cãi nhau với người làm thủ tục thì có thể khẳng định rằng, cửa hiệu nhỏ của bạn mãi mãi chỉ nhỏ như thế, không bao giờ lớn được.

Khi cần phải có những cử chỉ lời nói nhỏ nhẹ thì người nghèo thường lại bốc lô ra rất thô lỗ.

TÀI NGUYÊN QUÍ BÁU CỦA NGƯỜI NGHÈO LÀ BỘ ÓC

Ba anh thợ giày có thể dịch lại được một Gia Cát Lượng”, điều này có logic gì đây ? Gia Cát Lượng là của quý vô giá, còn thợ giày thì ở đâu chẳng có, làm sao hai cái đó so với nhau được. Nên có thể nói, hàng ngàn hàng vạn, thậm chí hết đời này tới đời khác người thợ giày cũng không thể so với ông ta.

Tư tưởng và trí tuệ không thể cân đong bằng các con số được. Cho dù thời cổ đại, một nhân tài khi gặp nạn, thực tế là ngay cả khi tới bước đường cùng thì dù bất họ gánh nước, nuôi lợn, lượm có đau gối có mỏi thật nhưng họ cũng nhanh chóng thích ứng được. Nhưng nếu một người kém cỏi mà đột nhiên được đề bạt vào Hàn lâm viện để múa may ngòi bút thì có thể cả đời chẳng viết nổi bài văn. Trí tuệ của con người cao hơn tất cả, kinh tế tri thức lâu nay đã có đất sống rồi !

Chẳng qua rất nhiều đồ dùng hàng ngày của chúng ta được làm bằng tay, nên giá trị của đôi tay đã được công nhận rất rộng rãi. (Điều phải thừa nhận là, nếu một người đang phải sống trong cảnh áo không đủ mặc, cơm không đủ ăn thì chỉ một nửa anh thợ giày đã hơn nhiều một Gia Cát Lượng rồi vì anh ta có thể làm ra cơm, áo.) Tư tưởng và trí tuệ chỉ được coi là tài sản tinh thần vô hình, mà không có hình thức lượng cụ thể hóa nào.

Chỉ khi văn minh công nghiệp phát triển đến giai đoạn chín muồi, máy móc thay thế đôi tay, sự phong phú của hàng hóa đã làm cho ngoài khâu sản xuất ra còn có rất nhiều không gian để có thể thu được lợi nhuận, giá trị kinh tế của trí óc lúc này mới được rất nhiều người nhận thức tới.

Đó chính là tiền đề do thời đại thông tin tạo ra, Thông tin là một sản phẩm tạo ra bởi sự kết hợp giữa hình thức vật chất và nội dung tinh thần, mà khi thông tin trở thành một sản phẩm trong xã hội loài người thì tư tưởng và trí tuệ cũng sẽ tìm ra được con đường vật chất hóa.

Trước kia luôn nói tư tưởng là một thứ tài sản tinh thần quý báu. Thực ra, trong thời đại của chúng ta, tư tưởng không chỉ là tài sản tinh thần mà còn là một tài sản hữu hình được vật chất hóa, rất nhiều khi có thể ra giá chào bán. Một tư tưởng có thể sinh ra một sản phẩm, cũng có thể làm cho một hoạt động kinh doanh sinh ra những thay đổi từ xưa tới nay chưa hề có.

Tài nguyên quý giá nhất của người nghèo là gì ? nó không phải là một chút tiền gửi nhỏ nhoi có hạn, cũng không phải là một cơ thể cường tráng mà chính là bộ não !.

Tài nguyên quý giá nhất của người nghèo là gì ? nó không phải là một chút tiền gửi nhỏ nhoi có hạn, cũng không phải là một cơ thể cường tráng mà chính là bộ não !.

NGƯỜI NGHÈO LÀM NHIỀU HƯỞNG NHIỀU

Trong thời địa kinh tế hàng hóa, không làm mà ăn không chỉ là một điều đáng khinh mà là không thể có được. Một người sở dĩ có quyền được thu nhập là vì họ làm ra sản phẩm cho xã hội, xã hội mới đền đáp họ.

Chúng ta rất quen thuộc với một câu nói của một bậc vĩ nhân, đại ý là, giá trị của một con người không phải là xem họ có được gì mà xem họ cống hiến gì cho xã hội, do đó, đánh giá một con người vĩ đại, người ta chỉ nói về cống hiến của họ mà thôi. Thực ra, thánh nhân vô tư cho nên cái vô tư đó lại thành cái tư của họ. Trái tim người vĩ đại không có những khái niệm phức tạp, chỉ một ý niệm là tu hành, cuối cùng có được công lực rất thâm hậu, họ không nghĩ gì khác, chỉ dốc lòng cống hiến, cuối cùng mới có được thành quả tuyệt vời, và trở thành một vĩ nhân ! Đương nhiên, họ cũng phải có cả bữa cơm chay và tất cả những cái khác đều phải có.

Xã hội luôn tiến bộ, mọi người đều được hưởng thành quả của sự tiến bộ. Hai mươi năm trước, mọi người không hề được xem ti vi, ngày nay thì nhà nào cũng có, nhưng sự khác nhau cũng đã xuất hiện : có người có ti vi màu, có người chỉ có loại đen trắng, có người ở biệt thự, có người lợi thất nghiệp, không nhà ở. Không phải là người ta muốn hại nhau, mà trong thời buổi kinh tế thị trường, tự do buôn bán hàng hóa, mức thu nhập cá nhân tuy được nâng cao theo sự tăng trưởng kinh tế của xã hội, nhưng tốc độ tăng trưởng giữa hai loại người đó lại khác nhau, người thì được nâng lên rất nhanh, người thì chậm hơn, người chậm hơn sẽ thành người nghèo.

Người nghèo nghèo vì rất nhiều nguyên nhân : có thể do bị một trận ốm nặng làm cho kinh tế gia đình bị suy sụp (những trường hợp này tương đối ít) ; có thể là do hoàn cảnh tự nhiên quá khốc liệt làm cho con người vừa sinh ra đã bị cách biệt với nền văn minh vật chất. Nhưng đây cũng là hiện tượng của cả một quần thể, vì sao trong cùng một môi trường như nhau, có người nghèo, có người lại tương đối giàu ? Sự khác nhau căn bản nhất giữa con người với nhau không phải là cao thấp béo gầy, cùng không phải là mắt một mí hay hai mí mà là ở tri thức, tính cách và tư tưởng. Nhân tố tạo nên tính cách và tư tưởng tương đối phức tạp, không thể nói thay đổi là thay đổi ngay được, còn tri thức có thể thông qua học tập mà có được.

Tác dụng của tri thức không những bổ sung cho cuộc sống mà nó còn có thể trực tiếp nâng cao sức sản xuất. Người có tri thức và người không có tri thức có thể làm những việc khác nhau và mang lại kết quả khác nhau, năng lực sản xuất cũng khác nhau, giá trị mà nó làm ra cũng khác nhau và lợi ích thu được đương nhiên phải khác nhau.

Sức sản xuất của con người càng mạnh, tiền lương càng phải cao, đó là hợp tính hợp lý. Mà mức độ cao thấp của khả năng lao động của một con người trước tiên được quyết định bởi lượng vốn liếng của họ bao gồm mức độ giáo dục, tổ chức cơ thể tâm lý và kỹ năng lao động v.v...

Mặc dù sản phẩm do một người làm ra không thể trả lại anh ta toàn bộ, nhưng trả cho anh ta bao nhiêu ? trả như thế nào, giữa những cái đó nhất định sẽ có lỗ hổng, khó tránh khỏi không công bằng. Nhưng không thế này lại phải thế kia ư ? Lấy hiệu suất lao động làm tiêu chuẩn chế độ phân phối để người nhiều sáng tạo thu lợi ích nhiều, không làm mà vẫn được hưởng sẽ là chuyện khó khăn, giành giật kiểu khôn lỏi cũng không dễ nữa, phân chia của cái do người khác làm ra cho người khác là việc không chính đáng. Do việc đầu tư cho giáo dục và vốn vật chất của xã hội mà thu nhập của các công dân ngày càng nhiều hơn, xã hội cũng phát triển tốt hơn nhờ vào lao động của họ.

Hưởng theo lao động không phải là phân phối theo lượng lao động của bạn, lao động nhiều hơn nhưng không phải là để cho bạn chết mệt mà là sản xuất ra một giá trị nhiều hơn, năng lực lao động của bạn càng mạnh, giá trị sống tạo càng nhiều thì càng có thể có thu nhập cao hơn.

Làm nhiều hưởng nhiều căn bản là ở chất chứ không phải ở lượng. Đầu tư căn bản nhất của người nghèo chính là đầu tư cho năng lực của mình.

Sự khác nhau căn bản nhất giữa người và người không phải là cao thấp béo gầy, cũng

không phải là mắt một mí hay mắt hai mí mà là ở tri thức, tính cách và tư tưởng.

NGƯỜI NGHÈO LÀM GIÀU DỰA VÀO TỔ CHẤT

Trong con mắt của mọi người, người nhặt rác nhất định là người nghèo, muốn dựa vào nhặt rác để thành triệu phú hầu như chuyện không tưởng. Nhưng quả là đã có người làm được.

Ở Thẩm Dương có một người nhặt rác kiếm sống tên là Vương Hồng Hoài. Một hôm, anh ta chợt nghĩ, nhặt được một chiếc vỏ hộp chỉ bán được vài xu, nếu mang chúng nấu chảy ra đúc thành vật liệu kim loại đem bán chắc sẽ được giá cao hơn ? Anh ta bèn cắt nhỏ một chiếc vỏ hộp cho vào nắp chiếc chuông xe đạp nấu chảy nó thành một miếng kim loại màu xám bạc to như chiếc cốc áo, sau đó anh ta đã bỏ ra 600 đồng mang đi hóa nghiệm tại sở nghiên cứu kim loại màu của thành phố. Kết quả cho thấy đó là một hợp kim nhôm và magiê rất quý. Lúc đó, trên thị trường kim loại này rất đắt, mỗi tấn giá khoảng 18.000 - 14.000 đồng, mỗi chiếc vỏ hộp nặng khoảng 18,5 gram, 54.000 chiếc sẽ là một tấn. Theo cách tính đó, một tấn vỏ hộp nấu chảy bán được giá gấp sáu bảy lần so với bán vỏ hộp không nấu chảy. Anh ta quyết định thu mua vỏ hộp.

Từ nhặt vỏ hộp đến nấu chảy vỏ hộp, chỉ một ý niệm đó chẳng những đã làm thay đổi tính chất của công việc họ đang làm mà còn làm cho đời họ bước sang một con đường mới.

Để mua được nhiều vỏ hộp, anh ta đã nâng giá mua từ vài xu một chiếc lên một hào tư một chiếc, rồi in cả danh thiếp ghi rõ cả giá mua và địa điểm mua rồi phân phát cho tất cả những người nhặt rác. Sau một tuần, Vương Hồng Hoài đi xe đạp tới các địa điểm đã thấy rất nhiều xe hàng đang chờ. Ngày hôm đó anh ta đã mua được 13 vạn chiếc, vào khoảng hai tấn rưỡi.

Những người bán vỏ hộp cho anh xong lại tiếp tục đi làm việc của họ, còn Vương Hồng Hoài thì thực sự đã thay đổi.

Anh ta lập tức xây dựng một xưởng gia công tái chế kim loại trong một năm đã luyện ra hơn 240 tấn kim loại từ vỏ hộp, trong ba năm, anh ta đã kiếm được 2,7 triệu đồng. Anh ta từ một người rách rưới, một bước đã trở thành triệu phú.

Một người nhặt rác đã nghĩ ra được việc làm thay đổi những thứ nhặt được, đó thật là việc không đơn giản. Sau đó lại biết bỏ tiền ra tìm đến cơ quan khoa học để hóa nghiệm, rõ ràng anh ta có con mắt rất chuyện nghiệp. Khoản tiền thuê hóa nghiệm tới 600 đồng đó phải nhặt bao nhiêu vỏ hộp để bán mới đủ ? Người nhặt rác bình thường không làm thế được. Đó là sự khác nhau giữa người đầu tư và người làm thuê. Tuy chỉ là người nhặt rác nhưng lại dám nghĩ, dám làm, một ý chí hiếm có và một cách làm cũng rất kì diệu và hiếm hoi.

Những người như vậy, dù cho phải rơi vào hoàn cảnh ra sao, việc họ phát đạt thịnh vượng sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Tuy chỉ là người nhặt rác nhưng lại dám nghĩ, dám làm một ý chí hiếm có và một cách làm cũng rất kì diệu và hiếm hoi. Người như vậy, dù cho phải rơi vào hoàn cảnh ra sao, việc họ phát đạt thịnh vượng sớm muộn gì cũng sẽ tới.

ĐẦU TƯ LỚN NHẤT CỦA NGƯỜI NGHÈO LÀ GIÁO DỤC

Năm 2001, tổ chức lao động quốc tế công bố một bản báo cáo cho thấy, trong thời đại thông tin do thiếu tiền vốn, kĩ thuật và thiết bị cơ sở, rất nhiều nước đang phát triển đã rơi vào tình trạng lạc hậu. Kĩ thuật số hóa, thông tin hóa mang lại điều tốt cho người nghèo không nhiều như người giàu tuyên truyền. Kĩ thuật thông tin làm cho người giàu như hổ mọc thêm cánh, làm cho tốc độ làm giàu vốn đã rất nhanh của họ càng nhảy vọt hơn. Còn người nghèo, do không có những điều kiện cơ bản nên đã bị người giàu càng bỏ xa lợi đẳng sau hơn.

Theo thống kê của tổ chức trên, ở khu vực châu Âu và Bắc Mỹ, 1/6 tổng số nhân khẩu đã sử dụng mạng Internet, còn châu Phi thì tỉ lệ này chỉ có 1/5000 mà thôi.

Trong khi toàn cầu đang sung sướng bước vào sự giàu có thần kì của thời đại thông tin thì rất ít người ý thức được rằng, tài nguyên của cả xã hội là có hạn, khi của cải như một dòng thác lũ đổ dồn vào một số ít người thì cơ hội cho đa số người đã nhanh chóng biến mất. Cho nên thời đại Internet cũng là thời đại của sự tranh giành mà hoàn toàn không phải dùng tới chiến tranh khói lửa. Những kẻ thực dân của thời đại thông tin, dùng cáp quang làm rào cản mà nhẹ nhàng chinh phục khối óc và túi tiền của mọi người ở nơi mà họ tới...

Người nghèo vẫn còn một lối thoát, đó chính là bộ óc vẫn thuộc về họ. Vì vậy, trong thời đại này, học tập chính là một sự đầu tư lớn nhất.

Trước thế kỷ 20, ở một thôn nhỏ vùng núi có hai chị em, do nhà quá nghèo nên chỉ một đứa được đi học, người mẹ không thể quyết định được việc cho đứa nào đi đành phải cho hai chị em bắt thăm, ai trúng thì người đó được đi. Kết quả là cô em được đi, còn cô chị phải ở nhà gánh vác mọi công việc nặng nhọc của gia đình. Nhiều năm sau, cô em tốt nghiệp Đại học với thành tích xuất sắc, ở lại thành phố và có một nghề nghiệp rất tốt. Người chị cũng lấy chồng, trở thành một phụ nữ nông thôn miền núi. Chỉ vì một chuyện bốc thăm mà hai chị em đã đi hai đường hoàn toàn khác nhau.

Giáo dục là đầu tư lớn nhất, đối với rất nhiều người nghèo mà nói, vận mệnh của họ có liên quan chặt chẽ với mức độ được giáo dục.

Có một bản tin cho biết, năm 2000 những người đã qua cao học hoặc trên cao học của tỉnh Hồ Bắc thu nhập bình quân là 11.181 đồng, trong khi người có trình độ tiểu học chỉ thu nhập 1708 đồng (kém 7 lần). Như vậy thu nhập kinh tế cao thấp đã làm cho người ta trở thành “quí nhân” hay “tiện nhân” trong xã hội. Trong xã hội hiện nay, muốn có cuộc sống tương đối một chút dứt khoát phải qua cao học đã.

Như thế nào mới coi là đã qua cao học ? Mười năm trước được vào đại học đã là một chuyện quá siêu rồi ; ngày nay, bằng đại học chỉ là một yêu cầu cơ bản, ngay thực sỹ còn phải xếp hàng dài chờ người ta tuyển chọn, áp lực giáo dục đè nặng lên mỗi người mà một gia đình bình thường trong một thành phố trung bình, chi phí cho một học sinh đại học là bao nhiêu ?

Theo điều tra năm 2001, mức chi phí cho giáo dục ở các thành phố thuộc tỉnh Giang Tây, những gia đình có con đi học một năm phải chi cho một cháu 5727 đồng, chiếm 27,4% tổng thu nhập của gia đình, tính tổng chi phí cho một đứa trẻ từ khi bắt đầu đi học đến khi tốt nghiệp Đại học (không bị đúp lại năm nào) phải mất 13 vạn đồng (không kể những chi phí cho sinh hoạt tại nhà). Đặt vào địa vị đó mà suy nghĩ thì với một gia đình có thu nhập thấp, để giải quyết số tiền này chỉ còn một cách duy nhất là tiết kiệm mọi thứ.

Nghèo khó không phải là tội lỗi, nhưng người sống trong nghèo khó buộc phải chịu một hậu quả xấu. Ai chả muốn học cao, nhưng lại không có cách gì làm được, giống như người chị trong câu chuyện trên.

Cô em gái trở thành người thành phố, có một nghề nghiệp mà mọi người nông thôn phải thèm muốn, nhưng cô ta muốn trở thành người giàu còn phải đi một đoạn đường rất dài nữa.

Đối với nhiều người thành phố mà nói, vấn đề thiếu tri thức không phải là do hoàn cảnh gia

đình mà là do sự nỗ lực của bản thân họ. Việc học tập chỉ là một chứng minh cho sự giáo dục thông thường, những điều học được trong trường chỉ là một số tri thức cơ sở mang tính tổng hợp chứ không thể giải quyết từng vấn đề trong cuộc sống thực tế được, tri thức sẽ nhanh chóng bị lão hóa, nên con người ta suốt đời phải học.

Có một người giàu, thành công của anh ta bắt đầu từ buôn bán bất động sản. Khi anh quyết định mua một bất động sản để đầu tư, trước hết anh ta phải bỏ ra 385 USD để theo một khóa học về bất động sản. Sau đó anh ta bỏ ra 6 tháng trời để đi xem tất cả những thứ có thể mua được ; cùng lúc đó, bạn anh ta lại đang ra biển chơi lướt sóng hoặc chơi gôn, hoặc uống rượu. Sáu tháng sau, cuối cùng anh ta đã tìm ra được mục tiêu thích hợp, ngôi nhà đầu tiên anh mua có giá là 18.000USD, tiền đặt cọc trước là 1/10, đó cũng là tiền anh ta đi vay, cho nên sự thực là anh ta chẳng có xu nào cả. Anh ta đã nếm được quả ngọt liền mượn thêm hai khoản mỗi khoản 18000USD để đầu tư tiếp vào hai ngôi nhà khác. Sau một năm, tài sản mà anh ta đầu tư đã lên giá, mỗi ngôi nhà bán ra với giá là 48000USD, tổng cộng anh ta kiếm được 90000 USD. Anh ta lại dùng lợi nhuận đó tiếp tục đầu tư.

Câu chuyện có vẻ pha chút thần thoại, nhưng chúng ta không bàn sâu chuyện đó làm gì vì ít nhất phương thức này có thể là một tấm gương cho mọi người học tập. Chỉ có điều là bạn phải trả giá, phải vứt bỏ sự nghỉ ngơi và vui chơi của mình ; khi bạn của bạn đang say sưa với cuộc chơi bài thì bạn hãy ngồi vào bàn học ; khi người thân của bạn đi du lịch, bạn hãy “du lịch” tới mọi ngõ ngách của thành phố để điều tra thị trường, tìm cơ hội.

Bất kì làm việc gì cũng phải trả giá, sau khi trở thành người giàu, bạn có thể không cần công tác nữa mà chỉ làm những việc mình thích, nhưng trước khi đó, bạn buộc phải gian khổ hơn người khác.

Những kẻ thực dân của thời đại thông tin, dùng cáp quang làm rào cản mà nhẹ nhàng chinh phục khối óc và túi tiền của mọi người ở nơi mà họ đến.

Đương nhiên bạn hoàn toàn có thể nói rằng học tập, đọc sách chỉ là làm phong phú kiến thức cho mình mà thôi, đó cũng là mục đích cao thượng. Nhưng với phần lớn mọi người mà nói, nhất là đối với những đứa trẻ nhà nghèo, mục đích của học tập là vì sinh tồn, vì học tập để có một công việc tốt, một tiền đồ tốt, sau đó mới là nhu cầu của tâm linh và sự hứng thú.

Đã vậy thì tất cả tri thức liên quan đến sinh tồn đều là đối tượng phải học tập. Nhưng rất nhiều người lại sai lầm mà cho rằng, chỉ những gì được in ra thành sách mới gọi là tri thức, còn cuộc sống hàng ngày quanh ta, có vô số tri thức thông thường có ích họ lại không để ý tới.

Một vĩ nhân nói rất hay, đó là thói quen quyết định tính cách, tính cách quyết định cả một đời. Thói quen ăn ở có thể ảnh hưởng tới sức khỏe của con người ; thói quen trong những cử chỉ và lời nói có thể biểu hiện sự tu dưỡng của một người ; vậy thói quen xử lý tài chính đầu tư sẽ ra sao ? Với con người hiện đại sống trong xã hội thương mại mà nói, năng lực khống chế tài sản có thể là một trong những kĩ xảo có ích nhất trong cả đời người.

Không lâu trước đây, một tờ báo buổi chiều rất nổi tiếng trong nước đã tiến hành điều tra theo kiểu tùy ý rút câu hỏi cho 428 học sinh sơ trung và cao trung thuộc 14 trường học. Sau khi tổng hợp số liệu cho thấy : Trong tổng số người được điều tra, 98,6% học sinh có tiền tiêu vặt, số không có chỉ chiếm 1,4%. Số tiền do bản thân làm ra (chủ yếu là học sinh cao trung) chỉ chiếm 4,2%. Còn 94,4% là cha mẹ cho. Vậy học sinh xử lý tiền của mình ra sao đây ? Kết quả thật là lý thú : 45,5% học sinh tự giữ tiền, 34,6% “gửi” cha mẹ giữ giúp, chỉ có 7,8 % học sinh biết gửi tiền vào ngân hàng.

Nghe nói tất cả những đứa con của ông vua dầu lửa Rockefeller đều phải làm các việc rửa bát, quét nhà để kiếm những đồng tiền lẻ. Bạn có thể coi ông ta như một con quỷ hút máu rất hà tiện, đã lấy việc bóc lột công nhân áp dụng cho con mình, nhưng cũng có thể coi ông ta là một nhà tư bản đầy mưu lược sâu xa, đang bồi dưỡng năng lực xử lý tài chính và ý thức về của cải cho người kế thừa mình.

Cuối cùng con bạn trở thành người thế nào đây ? Tiền đồ trong tương lai thực tế là đã bắt đầu từ ngay hôm nay.

Đối với con người hiện đại đang sống trong xã hội thương mại mà nói, năng lực khống chế tài sản có thể là một trong những kĩ xảo có ích nhất trong cả cuộc đời.

VỐN TRI THỨC CẦN PHẢI DỰA VÀO VỐN TƯ BẢN

Người giàu làm ra tiền nhờ vào vốn, nghèo làm giàu nhờ vào vốn tri thức của mình. Dùng tri thức làm vốn, từ tay không làm nên sự nghiệp, đó có thể là giấc mộng huy hoàng nhất của những người nghèo hiện nay.

Thực sự đã có rất nhiều người thành công. Trong thời đại kinh tế tri thức, những đồng tiền luôn hướng về với người giàu hình như cũng phản ánh được một mặt của sự công bằng.

Nhưng chỉ cần chúng ta mở to mắt nhìn một chút là có thể phát hiện ra được mấu chốt vẫn là vấn đề vốn và chỉ nó mà thôi. Không lọt được vào mắt xanh của người giàu thì tri thức của người nghèo cũng chẳng đáng tiền gì cả.

Vì vậy, tri thức vẫn cần phải dựa vào vốn.

Trên thế giới, nguồn vốn lớn nhất là ở phương Tây, còn Trung Quốc vẫn thuộc thế giới thứ ba, vậy việc quyết định vận mệnh của những người có vốn tri thức của bản địa cũng chính là từ nguồn vốn của các nhà tư bản mắt xanh mũi lõ. Nếu bạn không có tiền thì cũng không thể nhấn mạnh lòng tự tôn dân tộc gì được, nếu không thì sao các trường học ở khắp nơi đều phải học song ngữ, rất nhiều người Trung Quốc học tiếng Anh còn giỏi hơn tiếng Trung ? Trong thời đại vốn của phương Tây này, nếu bạn không coi trọng tiếng Anh thì tự bạn sẽ đoạn tuyệt với giàu có, tự tách mình ra khỏi xã hội thượng lưu quốc tế. May là hiện nay đang là thời kì kinh tế toàn cầu hóa nên mọi người đều có thể yên tâm được.

Những người nghèo có vốn tri thức đều phải cố gắng nắm bắt tâm lý của các nhà tư bản. Trên thế giới có rất nhiều người thông minh, người có tri thức có mặt ở khắp nơi, nhưng lại rất ít người thực sự phát tài lớn. Cần phải biến tri thức thành vốn đầu tư và phải liên kết với tư bản mới có thể làm được.

Trên thế giới có rất nhiều người thông minh, người có tri thức phải liên kết với tư bản mới có thể làm được.

TIỀN ĐỒ CỦA BẠN

NGƯỜI NGHÈO CẦN CÔNG BẰNG

“Người giàu sợ mất đi những lợi ích đã có bởi vì họ luôn cố vũ cho hiệu suất lao động, phản đối bình đẳng” và “Người nghèo muốn không làm mà vẫn được hưởng, do đó ủng hộ bình đẳng, phê phán hiệu suất”. Đó là giọng điệu cơ bản dùng để biện luận giữa hai trận tuyến giàu và nghèo. Trong mối quan hệ giữa hai vấn đề trên, nói chung người ta cho rằng hai cái đó mâu thuẫn với nhau : Nâng cao hiệu suất tất tạo ra sự không bình đẳng trong phân phối thu nhập, mà nếu coi trọng bình đẳng sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất.

Nhưng tình hình thực tế lại không hoàn toàn như vậy.

Ví dụ, nếu so sánh tài sản lên tới mấy chục tỉ USD của Bill Gate với thu nhập vài vạn USD một năm của người lao động bình thường thì khoảng cách thật quá lớn ! Nhưng xã hội Mỹ không vì thế mà tan vỡ, ngược lại, do sự chênh lệch về phân phối tái sản ở nhiều quốc gia còn nhỏ hơn nhiều ở nước Mỹ thì lại làm cho xã hội không hề ổn định.

Trên thế giới không thể có hai người hoàn toàn giống nhau, sự chênh lệch giữa người với người là chuyện bình thường, do đó, sự chênh lệch về mức độ giàu nghèo cũng là chuyện bình thường.

Muốn để cho nàng Tây Thi và Đông Thi đều được chú ý như nhau thì sự công bằng đó lại là không công bằng nhất, nó vừa lãng phí vốn “sắc đẹp” của Tây Thi lại vừa làm cho lòng ham muốn riêng tư của Đông Thi được dịp nảy nở, làm cho sự tự do lựa chọn của những người đàn ông trở thành miễn cưỡng. Sử dụng từ “công bằng” theo nghĩa “công chúng bình quân” là một sai lầm về mặt nhận thức.

Thực ra, nhiều khi sự phẫn nộ của người nghèo không phải là vì không bằng người khác mà là vì mình không có được cơ hội hợp lý. Nếu như có một số người đặc biệt có thể không dựa vào năng lực cá nhân mà là dựa vào sự chiếm hữu đặc biệt đối với cơ hội của mình để giành được của cải của xã hội, thì đó chính là sự bất công rất lớn đối với rất nhiều người không có được các cơ hội đó.

Công bằng không thể là tuyệt đối. Với một việc nào đó, nếu theo đuổi sự công bằng, kết quả tất sẽ dẫn tới chủ nghĩa bình quân, như vậy tổn thất hiệu suất kinh tế sẽ rất lớn. Nếu làm tốt làm xấu đều như nhau thì ai còn cố gắng làm gì nữa ? Chỉ có công bằng theo một nguyên tắc mới đảm bảo sự bình đẳng cơ hội trong cạnh tranh, các vận động viên thi đấu thể thao đều nhất thiết phải tuân thủ một qui tắc như nhau, mà sự công bằng nguyên tắc thường dẫn tới sự bất bình đẳng trong kết quả, bởi vì năng lực của mỗi vận động viên khác nhau, cạnh tranh phải có thắng thua, không thể bình quân được. Kết quả không công bằng có thể xuất phát từ khởi điểm không công bằng, do hoàn cảnh gia đình khác nhau con cái của nhà giàu và nhà nghèo phải đứng trước những khởi điểm xã hội khác nhau. Những thứ phục vụ cho cuộc sống của một con người với có thể tạm gọi là bẩm sinh, như gia đình, sức khỏe, sự thông minh v.v... ở mỗi người lại khác nhau, do đó khởi điểm công bằng hầu như không thực sự tồn tại.

Cái công bằng mà chúng ta cần trên thực tế là sự công bằng về nguyên tắc và cơ hội.

Một chi cục trưởng Hải quan, một trưởng phòng, một cục trưởng, phạm là những chức vụ có gắn với chữ “trưởng” thì một khi họ bị đổ thì số lượng tài sản có liên quan của họ đều khiến cho người bình thường phải trợn mắt ngạc nhiên, sự thối nát của một số ít người trong tầng lớp quyền lực của Trung Quốc chính là dựa vào sự lạm dụng quyền lực mà thôi.

Nghe nói ở Thượng Hải, công nhân quét đường làm nhiều hưởng nhiều, thu nhập tháng có thể trên 5000 đồng, còn nhiều hơn cả các tiến sỹ đang làm việc ở miền Tây. Phải chăng những người làm việc này ở Thượng Hải đặc biệt ưu tú chăng ? Không phải, nếu đổi cho người ở miền Tây về làm công việc đó, chỉ cần trả cho họ 500 đồng, họ cũng có thể quét rất sạch, nhưng vấn đề là ở chỗ không ai cho phép họ làm việc đó.

Cơ hội không công bằng được thể hiện ở các ngành nghề, các khu vực và trong các tình huống khác nhau. Việc nổi rộng sự chênh lệch trong phân phối xã hội không có gì đáng sợ cả, nhưng nếu một phần rất lớn của sự chênh lệch đó là do sự phân phối mang tính cơ hội không đều tạo thành thì lại rất

nguy hiểm. Người nghèo không nhất định phải xem ngang hàng với người giàu, họ càng cần có cơ hội đầu tư, cơ hội chính trị, cơ hội giám sát quyền lực v.v...

Chỉ cần mọi người đều đứng trên cùng một điểm xuất phát trên đường đua thì thua thắng đều là chuyện của chính mình, chẳng ai có thể nói gì được cả.

Muốn để cho nàng Tây Thi và Đông Thi cùng được chú ý như nhau thì sự công bằng đó lại là không công bằng nhất, nó vừa lãng phí vốn “sắc đẹp” của Tây Thi, lại vừa làm cho lòng ham muốn riêng tư của Đông Thi được dịp nảy nở, sẽ làm cho sự tự do lựa chọn của những người đàn ông trở thành miễn cưỡng.

NGƯỜI NGHÈO CẦN PHẢI TẤN CÔNG VÀO NHỮNG CƠ HỘI KHÔNG BÌNH ĐẲNG

Vở kịch truyền hình “Thủy hử” vừa được trình chiếu thì bài hát “Hào hán ca” do Lưu Hoan trình bày đã được lưu hành rộng rãi.

“Nói đi là chúng ta đi, có anh có tôi và có toàn thể chúng ta !”. Là một hào hán, ngoài việc “cần rà tay thì ra tay” còn phải “có rượu mọi người cùng uống, có thịt mọi người cùng ăn”, đó không chỉ là vấn đề nghĩa khí mà thôi. Trung Quốc luôn có truyền thống theo đuổi cái giống nhau chung, chủ nghĩa bình quân đã ăn sâu trong mỗi người, có người quá giàu, có người quá nghèo tất sẽ có người đứng ra chống lại sự không bình đẳng đó, để thay trời hành đạo.

Nhưng, những cuộc khởi nghĩa của nông dân từ trước tới nay đều chưa hề thực sự giải quyết vấn đề giàu nghèo, dù cho có giương cao ngọn cờ đánh kẻ giàu giúp người nghèo, dùng biện pháp chiến tranh để phân phối lại của cải, thì cũng chỉ tạo ra một số ít quý tộc mới. Những hoàng đế xuất thân từ nông dân đó không làm cho nhân dân sống tốt hơn.

Nếu giải quyết vấn đề bằng tư duy của trò đánh mặt chượng, thì những người nghèo rất dễ qui kết nguyên nhân nghèo khó của mình là do bị người giàu tước đoạt, cho nên rất uất ức vì giá trị thặng dư của mình bị bóc lột và đẩy thù hận với người giàu.

Nhưng sự phát triển kinh tế của một xã hội hoàn toàn khác với trò đánh bạc. Bản thân cờ bạc không làm cho giá trị đồng tiền tăng lên, chẳng qua chỉ là vấn đề phân chia chiếc bánh ga tô thế nào chứ độ lớn chiếc bánh không hề thay đổi, ai không thắng có nghĩa là sẽ thua, không thể có khả năng cùng giàu có được. Nếu thay đổi bằng một tư duy khác, ví dụ làm cho chiếc bánh to ra, làm cho tài sản chung của xã hội tăng lên, thì dù khi phân phối có cắt cho người làm bánh một miếng, trong mâm của người nghèo, phần bánh vẫn còn nhiều hơn.

Giải quyết việc phân hóa giàu nghèo chỉ đơn giản là lấy của người giàu chia cho người nghèo là hoàn toàn không thể được.

Amartya Sen một học giả Ấn Độ mang quốc tịch Anh - người được nhận giải thưởng Nôben về kinh tế đã nói rằng : “việc đầu tiên nhằm cải thiện tình trạng nghèo nàn của nhân dân là tranh thủ quyền bình đẳng (Equity) cho họ. Nếu thu nhập của tầng lớp nghèo được cải thiện 10%, cuộc sống của người giàu có tăng 15% thì đó sẽ là một việc lớn đối với dân nghèo, tuy làm như vậy sẽ làm cho khoảng cách giàu nghèo càng rõ rệt hơn. Cải thiện việc này là một điều quan trọng nhưng không phải là hàng đầu. Điều bức thiết nhất là làm thế nào để tăng cao tổ chức cuộc sống của người nghèo”.

Amartya Sen được vinh dự gọi là một học giả “mang lương tâm và đạo đức vào trong kinh tế” và vì thế ông đã được nhận giải Nôben. Sở dĩ ông cho rằng việc cải thiện khoảng cách giàu nghèo không phải việc hàng đầu là xuất phát từ một nhận thức lý tính. Trong những nước nghèo đang phát triển người giàu càng giàu là có nguồn gốc từ những của cải mang ra đầu tư ; nếu người giàu chịu đầu tư, thì người nghèo có thể thông qua làm việc để cải thiện sự nghèo khó hiện có của mình.

Người giàu nhiều lên không phải là một việc xấu ; của cải của người giàu có thể chính là một phần nguồn sống của người nghèo. Để người giàu giàu trước một chút có thể làm cho người giàu có vốn dẫn dắt thúc đẩy người nghèo thoát khỏi nghèo khó, còn người nghèo và một số người trung lưu (tài sản không nhiều) rất khó làm cho người nghèo được hưởng ân huệ. Trước kia chúng ta đã từng đề xướng tự lực cánh sinh, thực tế đó là cách tự cứu mình, nhưng con đường tự cứu lại quá dài, chưa biết chừng chưa đi tới được đích đã ngã gục mất rồi cũng nên.

Để một bộ phận người giàu lên trước là một sách lược hoàn toàn sáng suốt, nhưng bộ phận còn lại có cùng giàu lên được không lại còn do rất nhiều nhân tố khác nữa quyết định.

Sau khi nước Nga tiến hành tư hữu hóa một lần đầu, rất nhiều người giàu có đều là những nhân sỹ thuộc tầng lớp quyền lực trước đây, họ đã tìm được cơ hội trước từ trong việc đó, nhưng thị trường vốn lại chưa phát triển làm cho một lượng vốn lớn trở thành tài sản tư hữu, hoặc phân lớn chảy ra nước

ngoài, trở thành “hộ khẩu đen” trong rất nhiều ngân hàng lớn ở Âu - Mỹ. Có người thống kê, nước Nga hiện nay có khoảng 500 tỉ USD tiền mặt của cá nhân đang gửi ở những ngân hàng nước ngoài, gấp 500 lần so với tài sản trong kho của nước Nga ! Có người còn cho rằng con số đó còn lớn hơn gấp 10 lần con số nêu ở trên ! Tuy không có căn cứ chính xác nhưng nó có thể nói rõ một điểm rằng : Nga là một nước từ chỗ bình quân tuyệt đối thành phân hóa hai cực tuyệt đối, là một nước có tốc độ thay đổi nhanh nhất, chỉ trong một đêm, sự tích lũy trong 70 năm của toàn thể nhân dân thời Liên Xô cũ đã trở thành cội nguồn cho số rất ít người làm giàu.

Phân phối không đều không phải là thủ phạm của việc phân hóa hai cực ; cơ hội tuyệt đối không đều là nguồn gốc tuyệt đối của nghèo nàn. Điều chúng ta cần không phải là tuyên chiến với người giàu mà là tuyên chiến với quyền lực kinh tế tuyên chiến với sự lũng đoạn kinh tế, tuyên chiến với tất cả mọi hiện tượng cạnh tranh không bình đẳng, chỉ có để cho càng nhiều người hơn có được cơ hội phát triển tương đối bình đẳng thì cảnh ngộ của người nghèo mới có thể tốt hơn lên.

Điều chúng ta cần không phải là tuyên chiến với người giàu mà là tuyên chiến với quyền lực kinh tế, với lũng đoạn kinh tế và với tất cả những hiện tượng cạnh tranh không bình đẳng.

LỐI THOÁT CỦA NGƯỜI NGHÈO Ở HÀNH ĐỘNG.

Mao chủ tịch đã từng nói, muốn biết vị ngọt của quả lê phải tự mình nếm thử. Đây thực sự là một đạo lý không gì đơn giản hơn, không hành động sẽ mãi mãi không có kết quả. Sở dĩ người nghèo nhiều khi không phải là họ không có ước mơ mà là không có cách gì biến ước mơ thành hiện thực được.

Đài phát thanh Trung ương đã từng phát một câu chuyện, một huyện nọ muốn phát triển kinh tế đã tuyển dụng 187 cán bộ có trình độ đại học và trên đại học đưa tới Thâm Quyển làm kinh doanh hoặc làm các công việc khác. Tất cả đều cố gắng lao vào thương trường, nên chỉ trong hai năm, có người đã làm tới Tổng giám đốc công ty, có người làm vận tải cá thể, nhưng cũng có người chỉ làm anh thợ quét sơn để duy trì cuộc sống. Sau đó, phần lớn trong số họ trở về quê theo đúng hẹn, chỉ một số ít ở lại Thâm Quyển lập nghiệp. Những người trở về nói, trước kia họ đã từng tới Triết Giang dự một lớp bồi dưỡng ba tháng, học được không ít tri thức lý luận kinh tế, cũng đã đi khảo sát một số doanh nghiệp, nhưng tất cả những cái đó chẳng có tác dụng gì lớn lắm. Mà chính hai năm ở Thâm Quyển mới thay đổi triết để được quan niệm, tích lũy được kinh nghiệm thực tiễn về nhiều mặt trong kinh doanh.

Kinh nghiệm luôn được tích lũy từ trong thực tiễn, không tự mình làm thì mãi mãi sẽ không biết sự thể cuối cùng ra sao cả.

Rất nhiều người muốn lập nghiệp nhưng luôn sợ thất bại, luôn muốn chờ “điều kiện chín muồi”. Thực ra, không nên chờ điều kiện chín muồi mà phải dần dần làm cho nó chín muồi, hoàn thiện nó trong quá trình làm, bắt những cái chưa chín dần dần thành chín.

Theo lý mà nói, người nghèo chẳng có gì nên chẳng sợ gì cả, phải dũng cảm tiến lên. Nhưng thực tế, trong tay người nghèo chỉ có một quả trứng gà và đó là toàn bộ hy vọng của họ, họ không thể đặt nó vào bất kỳ ổ nào được mà luôn cẩn thận giữ khư khư bên mình, chỉ sợ rơi xuống đất, anh ta nhất thiết phải chịu trách nhiệm trước quả trứng đó.

Người nghèo thường nhát gan, thận trọng, nó giống như một cái vòng luẩn quẩn, càng nghèo càng sợ, càng sợ lại càng nghèo, tới tận khi quả trứng cuối cùng bị vỡ nát họ mới dũng cảm bước đi một bước đầu tiên, nếm trải một cuộc sống mới. Mà lúc đó, rất nhiều cơ hội đã bị người đi trước chiếm mất rồi, khả năng của chính họ cũng bị khô héo trong thời gian chờ đợi dài đằng đặc, lúc đó muốn chiếm được một chỗ trong cuộc cạnh tranh khốc liệt đâu có dễ.

Một quả trứng gà đâu có chắc chắn gì, đâu cần phải dựa vào nó ! Lối thoát là ở hành động, thà rằng hành động sớm đi còn hơn.

Sở dĩ người ta nghèo, rất nhiều khi không phải là vì họ không có ước mơ mà là không làm cho ước mơ biến thành hiện thực.

CƠ HỘI PHÁT TÀI VĨ ĐẠI NHẤT TRONG LỊCH SỬ

Diễn đàn bàn về sự giàu có toàn cầu vừa được tổ chức ở Trung Quốc thực sự là một chấn động không nhỏ đối với chính người Trung Quốc. Trung Quốc là một nước đang phát triển, nhưng về tổng thể vẫn là một nước nghèo, mà trong diễn đàn này, trong một lúc có rất nhiều những người giàu có nhất thế giới tập trung lại quá là làm cho tim người ta đập loạn cả lên.

Trong số những người đó, đương nhiên có một số muốn tìm cơ hội phát triển, hy vọng có thể bắt tay được với những người giàu có để từ đó tìm kiếm vận may. Có người thuần túy chỉ là vì hiếu kỳ, họ tập trung chú ý xem Bill Gate mặc quần áo gì, Daerw có tới bằng máy bay riêng không. Cũng có một số người tìm mọi cách vào bằng được hội trường, chẳng qua là muốn có được một vật kỷ niệm, giống như việc tham gia đại hội của một phong trào nào đó, có thể là chỉ tham gia xếp hình, tạo bối cảnh ở một khán đài đối diện với chủ tịch đoàn để rồi được một cái mũ hoặc một cái túi xách nhằm chứng tỏ mình đã tham gia phong trào đó mà thôi. Những người này không hề chú ý tới ý nghĩa thực chất của sự việc. Những điều gợi mở qua diễn đàn này mách bảo bạn rằng, một phong trào mới lôi cuốn toàn thể người giàu trên thế giới đã bắt đầu được mở ra, của cái đang được phân phối lại, chúng ta có thể đang trải qua một cơ hội phát tài hiếm có nhất trong lịch sử.

Nền kinh tế mới với đặc trưng chủ yếu là được Internet hóa bằng kỹ thuật cao, chỉ cần trong năm năm sau sẽ thành một qui mô lớn, nghe nói giá trị của thị trường này lên tới 4500 tỉ USD. Trong thị trường kinh tế mạng tương đương với 4 lần NGP của Trung Quốc. Việc điện tử hóa các hoạt động thương mại truyền thống và các hoạt động mới sẽ được tách ra thành một thị trường kinh tế mới khổng lồ.

Điều này có ý nghĩa gì với bạn đây ? Người nhận rõ được thời cuộc là người tuần kiệt, từ trong đó bạn có thể nhìn thấy được ai là người chủ mới của những tài sản đó trong tương lai, bạn cũng có thể định ra được tương lai của chính mình : Chính bạn là một tỷ phú tương lai !

Xin chớ cười, đây là thời đại của những kì tích. Chỉ cần bạn đừng nghĩ mình chỉ là người tham gia để lấy một chiếc mũ làm kỷ niệm mà phải biến mình thành người đi khai phá, mạnh dạn khai phá lĩnh vực mới thì cơ hội sẽ là vô hạn.

Những điều gợi mở qua diễn đàn này là mách bảo bạn rằng, một phong trào mới lôi cuốn toàn thể người giàu trên thế giới đã bắt đầu được mở ra.

TIẾN BƯỚC VÀO GIAI CẤP TƯ SẢN DÂN TỘC

Có người nói, năm năm sau Trung Quốc sẽ xuất hiện giai cấp tư sản dân tộc. Có thể cách dùng từ có hơi khoa trương một chút, nhưng xu thế thực sự là như vậy.

Nhìn nhận từ tình hình lịch sử, trước kia Trung Quốc chưa có giai cấp này mà chỉ có giai cấp vô sản, lúc đó nếu ai bị coi là có tài sản thì rất nguy rồi. Giai cấp công nhân không cần có một tầng lớp có thu nhập vào bậc trung như vậy bởi thu nhập của công nhân ổn định, không có sự nguy hiểm của thất nghiệp, được cung cấp lương thực theo định lượng, chữa bệnh và nghỉ hưu đều nên có chế độ đảm bảo, vì vậy lúc đó được vào xưởng làm công nhân đã là một điều lý tưởng rồi.

Nay thì lại khác, thất nghiệp - một vấn đề khiến người ta lo lắng nhất ở các thành phố đều rơi vào giai cấp công nhân. Mặc dù họ có ti vi màu, có tủ lạnh, có cả tiền gửi tiết kiệm, cổ phiếu, so với thời trước thì quả là thu nhập có tăng lên, nhưng nhìn sang hai bên thì thấy mình lại tương đối nghèo, nên tâm lý khó tránh khỏi mất cân bằng. Hãy để cho giai cấp công nhân đóng vai trò giống như giai cấp tư sản dân tộc vốn có của nó hiển nhiên là không thể được.

Trong một xã hội, sự phân chia tài sản không thể bình quân tuyệt đối được, mà luôn tồn tại hai cấp giàu nghèo khác nhau, giữa hai cấp đó nhất định có một vùng trung gian, đó chính là giai cấp tư sản dân tộc. Đó là điều tất nhiên và cũng là cần thiết. Giai cấp này là vùng bình ổn giữa hai cực, không có sự điều hòa và cân bằng của nó, xung đột giữa hai cực do sự chênh lệch nhau quá lớn và những va chạm trực tiếp sẽ trở nên ngày càng gay gắt hơn. Có một giai cấp tư sản dân tộc ổn định và to lớn, xã hội sẽ có thêm một cơ sở kinh tế to lớn và ổn định, do đó sẽ có được một thượng tầng kiến trúc ổn định.

Nhưng đáng tiếc là, chúng ta lại chưa có một giai cấp tư sản dân tộc ổn định và to lớn như vậy. Tầng lớp mới nổi lên này của Trung Quốc cũng được gọi là tầng lớp cổ cồn trắng, số lượng của họ thực sự đang tăng lên và tăng lên rất nhanh, nhưng so với một đất nước đông dân như Trung Quốc thì còn xa mới đủ được.

Sự phân bố của bộ phận người này cũng rất hẹp. Ở những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thâm Quyến, người thu nhập bậc trung đã hình thành nên một tầng lớp, bởi vì những ngành nghề như tiền tệ, điện tín, kỹ thuật cao tương đối phát đạt, vốn đầu tư nước ngoài cũng tương đối tập trung, sự sinh tồn của tầng lớp cổ cồn trắng có được mảnh đất rất tốt. Nhưng một vài thành phố lớn không thể đại diện cho cả Trung Quốc, trong rất nhiều thành phố nhỏ, người có lương tháng trên 5000 đồng còn rất hiếm, người có lương 10 vạn đồng một năm càng hiếm hơn.

Giai cấp tư sản dân tộc Trung Quốc đang hình thành, đó là một việc tốt đối với cả người giàu và người nghèo, người giàu có thể bớt đi một chút cảm giác nguy hiểm như trứng để đầu đẳng, còn người nghèo có thể tăng thêm quyết tâm thực hiện mục tiêu hiện thực, tất cả mọi người đều có thể bình tĩnh lại một chút. Dù nói gì chẳng nữa, khi kinh tế của giai cấp này ảnh hưởng đối với toàn bộ nền kinh tế thì cái mà người nghèo cần làm nhất là nhắm trúng cơ hội, vững bước tiến vào giai cấp tư sản dân tộc.

Giai cấp tư sản dân tộc của Trung Quốc đang hình thành, đó là một việc tốt đối với cả người giàu và người nghèo, người giàu có thể bớt đi một chút cảm giác nguy hiểm như trứng để đầu đẳng, còn người nghèo có thể tăng thêm quyết tâm thực hiện mục tiêu hiện thực của mình.

TẦNG LỚP GIÀU CÓ ĐANG NỔI LÊN

Mười năm trước, ấn tượng của mọi người đối với một người giàu có vẫn là những người có gan lớn nhưng văn hóa thấp, ngoài tiền ra chẳng có gì khác nữa. Hình tượng điển hình là một người đàn ông trung niên bụng phệ, thở ra toàn mùi bia rượu, một tay ôm chiếc cặp sổ nhỏ, một tay cầm điện thoại di động, chỉ tay vào một tấm biển trên có ghi “mười vạn đã là gì ? Hãy để tôi !”

Đó thực sự là một hình tượng biếm họa ! Thật là xấu xa !

Nay đã hoàn toàn khác, người giàu đã trở thành một tầng lớp, thành một bộ phận chủ đạo của xã hội, rất phong độ và thời thượng, thu hút sự chú ý nhiều hơn, được tôn trọng hơn, tạo ra sức ảnh hưởng càng lớn hơn.

Tạp chí Fobes của Mỹ năm 2001 đã công bố danh sách 100 người giàu có của Trung Quốc đại lục. Những người lọt vào danh sách này tuổi đời bình quân là 45, trong đó có 64 người là đàn ông trên 40 tuổi, người trẻ nhất mới 30 tuổi, già nhất là 71 tuổi. Trong số họ có 6 người du học từ nước ngoài trở về lập nghiệp, 66 người có trình độ trên đại học, một người là MBA, một người là tiến sỹ. Chỉ có 19 người chưa học sau đại học. Trong 100 người, chỉ có 7 người là nữ, trong số đó có một người cùng sở hữu tài sản chung với chồng cũng được đưa vào danh sách.

Trung Quốc đã xuất hiện một tầng lớp người giàu mới nổi lên, hình tượng chung của họ có thể được hoạch định một cách chung nhất là một nhóm người đàn ông trung niên có văn hóa.

Lấy tầng lớp tri thức tinh hoa vừa ổn định lại rộng lớn được hình thành trong mấy năm gần đây làm ví dụ là có thể nhận thấy sức ảnh hưởng xã hội của những nhân vật giàu có này. Họ đã dần dần hình thành nên một trạng thái sinh tồn độc đáo và đã ảnh hưởng đến tầng lớp quần chúng rộng rãi. “Ánh sáng mặt trời buổi sớm trong lành chiếu thẳng vào những ô cửa sổ bằng kính tấm lớn, tràn ngập cả khu nhà ở xây theo kiến trúc mới rộng tới 400 mét vuông. Những thảm cỏ xanh ngoài cửa sổ được cắt tỉa công phu rực lên dưới ánh mặt trời, kết hợp với không gian tươi đẹp rộng rãi xung quanh mách bảo chúng ta rằng đó là loại nhà ở của giới thượng lưu. Lúc ấy, chúng ta liên tưởng ngay tới Liễu Truyền Chí, tổng giám đốc điều hành của một tập đoàn cổ phiếu vẫn hàng ngày tự mình lái xe ra khỏi nhà, từ khu nhà vườn mới Vạn Tuyên Tâm, xuyên qua khu phố Quan Trung Thôn luôn bận rộn đến tập đoàn làm việc. Nghe nói ở trong khu này, ông ta không chỉ có một ngôi nhà như thế !” Một phóng viên đã miêu tả như vậy với tôi.

Khu nhà mới Vạn Tuyên Tâm có tên là khu các VIP, ít nhất có vài chục nhân vật cấp Tổng giám đốc các doanh nghiệp kỹ thuật cao. Ví dụ như Dương Nguyên Khánh - tổng giám đốc điều hành tập đoàn Liên Tưởng, Quách Vi, tổng giám đốc điều hành mạng kỹ thuật số Thần Châu ; Vương Chí Đông, nguyên là CED của mạng Internet Tân Lang v.v... khu Vạn Tuyên Tâm chỉ là một hình ảnh thu nhỏ. Ở Trung Quan Thôn đã hình thành không ít các khu sang trọng như vậy.

Trung Quan Thôn trải qua 20 năm tôi luyện, đồng thời với việc hình thành những sản nghiệp khổng lồ như Liên Tưởng, Phương Chính, Đồng Phương, Tử Quang, Thanh Đảo, Tân Lang, Duyệt Hữu v.v... cũng đã tạo được một tầng lớp có vốn tri thức rất đặc biệt. Họ đều có bậc học cao, dùng tri thức để bước vào thiên hạ, sáng tạo ra lượng của cải khổng lồ, sống một cuộc sống cao sang đặc biệt.

Không gian nhà ở được thiết kế rất cẩn thận, có xu hướng trở về với tự nhiên. Cái gọi là chất lượng cuộc sống có nghĩa là các con đường nhỏ trải đá dăm, không gian dành cho trẻ em chơi, hoa tươi lúc nào cũng nở và một bệnh viện nhỏ dành tiếp đón khách nước ngoài đến khám bệnh, giá niêm yết là trên 400 đồng.

Hiển nhiên, tầng lớp người giàu mới đã làm thay đổi ấn tượng về những người giàu đột xuất trong tâm trí mọi người, làm cho danh từ “người giàu” càng ngày càng mang sắc thái tốt hơn.

Họ không những làm thay đổi quan niệm về giàu có, mà còn đốt nên một điểm sáng cho nhân sinh quan và giá trị quan. Họ phổ biến là sống một cuộc sống chính quy nhưng bảo thủ. “Đã từng trải rất nhiều trong cuộc sống và giao tiếp xã hội, nay tôi mới bình tĩnh nhìn lại cuộc sống của mình, tình

cảm đích thực mới là điều tôi cần nhất”.

Đạo đức khoan dung trong xã hội hiện nay căn bản chẳng có ý nghĩa gì với họ cả. Nền giáo dục cao và môi trường công tác đảm bảo cho họ từ đầu tới cuối có thể làm việc theo tiêu chuẩn đạo đức tương đối cao của xã hội. Phần lớn họ đều chưa bao giờ hút thuốc, uống rượu, không dùng rượu để trút giận vào ai cả.

“Báo cáo tình hình phát triển của Bắc Kinh năm 2001” cho biết, hiện Trung Quốc có hơn 1,5 triệu người là triệu phú (số ở Bắc Kinh đông nhất). Con số này được tính xuất phát từ tỷ lệ người có xe riêng trong nhân dân. Trong 1,5 triệu người đó, 66% số người có tài sản là bất động sản.

Trung Quốc đã có một số lượng triệu phú tương đối lớn, tuy sự hình thành của tầng lớp này là một quá trình dần dần, nhưng trong năm đầu của thế kỷ mới này, rất nhiều những quy phạm được hình thành xung quanh họ đã bắt đầu từ chỗ mơ hồ biến thành rõ ràng. Những người này là lực lượng trung kiên thúc đẩy cuộc cải cách kinh tế và tiến bộ xã hội.

Có người nói, nội địa Trung Quốc cần phải có 20 triệu triệu phú. Nếu đạt được tới con số này thì rất nhiều hình thái tiêu dùng sẽ vì vậy mà có thay đổi, rất nhiều thành quả kỹ thuật sẽ được sản nghiệp hóa. Nếu quả thật tầng lớp này đạt tới con số 20 triệu, thì sức mua của họ có thể làm cho một loại sản phẩm nào đó có đủ thị trường tiêu thụ.

Vì có số người này, thương trường lớn trong khu Trung Quan Thôn rất ít bị chiết khấu bừa bãi như ở trong thương trường của khu vực khác. Vì có số người này, mới có được sự đầu tư của các khu vực khác như Đài Loan, Canada và Hồng Kông, mới hy vọng có được một bệnh viện cao cấp ở Trung Quan Thôn. Có số người này, những khu nhà xung quanh Trung Quan Thôn mới dễ bán. Việc họ làm việc và sống ở Trung Quan Thôn đã tạo ra một không khí rất nhân văn trong khu cao sang đó. Quán trà ở đây ít hơn quán rượu nhiều, ước mơ của nó cũng nhiều hơn so với bất kỳ nơi nào khác, những công ty sau lưng những người này hàng ngày làm được rất nhiều việc thành công làm cho Trung Quan Thôn trở thành mảnh đất lý tưởng sản sinh ra của cải.

Thời đại mới, người giàu mới, tình trạng loạn lạc sinh anh hùng đã rất khó tái xuất hiện, cùng với việc nền kinh tế thị trường ngày càng hoàn thiện, sản xuất kinh doanh ngày càng khoa học hóa, những anh hùng thảo dân đã quá lỗi thời, chỉ ai có trình độ văn hóa tương đối cao mới có cơ hội làm giàu tốt hơn.

Sự xuất hiện của những người giàu này không chỉ thể hiện sự chín muồi của nền kinh tế mà còn làm cho sự phân phối tài nguyên xã hội càng hợp lý hơn, nó ảnh hưởng tới quan niệm về giàu có của toàn xã hội, và được phát triển theo hướng càng khoa học, càng văn minh hơn.

Còn một điểm mà có lẽ rất nhiều người chưa chú ý tới, trong danh sách 100 người giàu mà tờ tạp chí trên đã đưa ra năm 2001, chỉ có 6 người là đại biểu đại hội nhân dân toàn quốc, 16 người là ủy viên ủy ban hiệp thương chính trị toàn quốc. Điều này cho thấy sự giàu có với địa vị và cả trách nhiệm đối với xã hội đã trở thành tỷ lệ thuận. Về điểm này, đã thể hiện sự tiến bộ của một thời đại, và cũng thể hiện được sức mạnh của sự giàu có.

Sự xuất hiện và lớn mạnh của tầng lớp giàu có là tiêu chí cho văn minh và tiến bộ xã hội. Quan niệm về giàu có do họ đề xướng và phong cách sống cao thượng của họ đang ảnh hưởng tới ngày càng nhiều người hơn. Người giàu là một tầng lớp mới nổi lên và đang trở thành chủ đạo của xã hội.

Lớp người giàu mới đang dần dần làm thay đổi những ấn tượng về người giàu mới nổi nhanh trong tâm trí mọi người, làm cho danh từ “người giàu” càng ngày càng mang sắc thái tốt hơn.

SỐNG ĐƠN GIẢN CHÍNH LÀ HẠNH PHÚC

Chim chết vì ăn, vì sao vậy ? Bởi vì chim chỉ có một cái bụng, không ăn sẽ chết đói. Chết đói cũng là chết, nói đi nói lại đều trách tại cái bụng.

Con người cũng vậy, nghĩ xem vì sao người ta phải suốt ngày chạy ngược chạy xuôi ? đó chẳng phải là vì miếng cơm hay sao ? Con người không được sống thoải mái như loài chim, rất nhiều người tỏ ra cảm thông khi chim bị nhốt trong lồng, còn con người thì sao ? Thử xem có giống như vậy không ? Bạn cho rằng một tài xế lái xe thuê suốt ngày ngồi trong buồng lái chật hẹp và làm vài động tác đơn giản như đạp phanh, tăng ga, sang số, phạm vi hoạt động của đôi chân chỉ có ở ba điểm đó, thêm nữa phải thắt dây an toàn thì thử hỏi họ có thấy dễ chịu với sự trói buộc đó không ? Vậy mà họ vẫn phải chịu đựng.

Đừng cho rằng những người thuộc tầng lớp cổ cồn chẳng thoải mái hơn người lái xe kia. Trong mấy chục năm sống giữa đất trời, thử hỏi họ có được bao nhiêu thời gian sống cho thoải mái đây ? Bảy tuổi đã phải vào lớp học, hai mươi tuổi phải bị trói buộc vào nơi làm việc và kéo dài tới vài chục năm. Khi về hưu có thể nghỉ ngơi vài năm hoặc vài chục năm, nhưng đáng tiếc là lúc đó chẳng còn đi lại được nữa, sau đó là nằm trên giường bệnh vài năm và cuối cùng đi tới nơi yên nghỉ vĩnh viễn.

Đời người như vậy có ý nghĩa gì ? Thế mà cũng gọi là sống ư ?

Rất nhiều cuốn sách khích lệ người ta phát tài, nhưng tôi lại nghi ngờ điều đó. Khi còn nghèo, người ta lao vào kiếm tiền, kiếm được tiền rồi thì cố ăn ăn đến béo ra lại tìm cách giảm béo. Vậy sao không ăn ít đi một chút ?

Thực ra phát tài là một quá trình lo lắng. Ăn không được no cũng lo lắng, ăn no rồi cũng lo lắng, ăn quá no lại càng lo lắng hơn. Thực ra, nhu cầu cơ bản chỉ là sự sinh tồn thì bạn không phải cần nhiều đến thế. Ăn quá no chẳng những có hại cho cơ thể mà còn là sự lãng phí nếu xét từ góc độ để duy trì sự phát triển của loài người. Đừng cho rằng hòa bình ở Trung Đông chẳng liên quan gì tới bạn cả ; nếu mọi người đều không đi bộ, đi xe đạp hoặc đi xe công mà luôn cho xe riêng là mục tiêu phấn đấu của mình, hoặc ra khỏi nhà là muốn đi máy bay thì dầu mỏ không bị thiếu mới là chuyện lạ và Trung Đông không xảy ra nhiều chuyện là điều khó tin được.

Thế giới động loạn như vậy phải bắt người giàu chịu trách nhiệm.

Cố hết sức theo đuổi sự giàu có, trên thực tế là hại đối với mình và cũng là thiếu trách nhiệm đối với xã hội. Tiền đủ tiêu là được rồi, nhưng vấn là ở chỗ bao nhiêu mới gọi là đủ ?

Khi bạn chưa có cuốn sổ gửi tiền ở ngân hàng thì lý tưởng của bạn là ngoài chuyện ăn uống ra còn phải có một khoản tiết kiệm để mua một bộ quần áo thời trang hoặc vài quyển sách hay để đọc. Sau đó, số dư trong sổ tiết kiệm cần đạt tới bốn năm hoặc sáu con số, tốt nhất là con số nhiều đến vô hạn. Có ti vi màu, tủ lạnh nhưng rồi lại muốn có ô tô ; có cổ phiếu rồi nhưng lại muốn là người có tư cách pháp nhân. Thực ra, bạn hiểu rất rõ rằng tiền nhiều bao nhiêu cũng không đủ, bạn luôn cảm thấy rất bức bối, cảm thấy áp lực quá lớn.

Không phải là tiền quá ít mà là ham muốn mãi mãi không dừng lại ! Ham muốn giống như đôi giày màu đỏ dùng khiêu vũ trong truyền thuyết, một khi đã xỏ vào và bị buộc chặt lại thì cứ phải nhảy cho đến chết mới thôi. Ham muốn của con người là vô hạn, trong thế giới vật chất này, muốn thỏa mãn niềm khát khao đó bạn chỉ còn cách lao vào kiếm tiền, kết quả là bạn đã biến thành nô lệ của đồng tiền, nó làm cho một số khát vọng giản đơn khác không còn đất sống. Đối với sinh mệnh mà nói, suy cho cùng cái gì là quan trọng nhất đây ? Hoặc là chỉ khi bạn đã già rồi, sắp sửa tạm biệt thế giới này rồi, trái tim bạn như một cơn gió lật lại hồi ức của cuộc đời mới biết cái gì là thứ quý nhất trong cuộc đời.

Nói một cách thật nghiêm khắc, ngoài cái “đủ rồi” ra, còn lại đều là dư thừa, bạn vẫn cố sức cho những cái dư thừa đó, chẳng để mắt tới những cái đẹp trong thế giới này, bỏ lỡ tình yêu, bỏ lỡ những cơ hội làm phong phú tâm linh của bạn thì bạn sẽ là kẻ thù của sinh mệnh, kẻ thù của hạnh phúc bạn sẽ phạm tội với chính mình và với người thân của mình.

Cuộc sống giản đơn chính là hạnh phúc. Hãy bớt đi một chút những khao khát, để được tự do hơn một chút. Hãy sống cuộc sống của chính mình, không cần phải so sánh với người khác làm gì !

Khi còn nghèo, người ta lao vào kiếm tiền, kiếm được tiền rồi lại cố gắng ăn thịt, ăn đến béo lên lại cố gắng giảm béo. Phát tài thực ra là một quá trình lo lắng, ăn không được no cũng lo lắng, ăn no rồi vẫn còn lo lắng, ăn quá no lại càng lo lắng hơn.

HIẾU RÕ ĐƯỢC THÌ TỐT

(Thay cho phần kết)

“văn hóa thuốc”, “văn hóa rượu”, “văn hóa trà”, “văn hóa tình dục”... nhưng chẳng hề thấy “văn hóa nghèo” ở đâu cả. Phải chăng “nghèo” không đủ để đứng vào hàng ngũ văn hóa ? Không ! Hàm ý của “nghèo” phong phú như vậy, lẽ nào thuốc, rượu, chè lại có thể sánh được. Nhưng người ta kỵ nói tới nghèo, một là thường người ta chỉ báo hi chứ không báo buồn, ai cũng thích nghe lời nói hay, ngại nhắc tới nỗi đau khổ của người khác, không cho ăn thịt thì cảm thấy ngứa ngáy cả người. Hai là, người nói cũng không hề úp mở gì, họ nói tri thức đều trở thành vốn quý, nếu muốn biến nước bọt thành kinh tế lại không phải là việc mà người nghèo làm được.

Thử đến hiệu sách mà xem, sách dạy người ta phát tài làm giàu có vô số, điều đó cho thấy người ta rất sợ nghèo, rất muốn giàu và chúng ta thực sự đang ở trong giai đoạn đầu của chủ nghĩa xã hội, tài sản vật chất và tinh thần của quần chúng nhân dân thật sự còn rất hạn chế.

Khi chúng ta nói những điều này, ngữ khí rất uyển chuyển, vừa muốn nói rõ vấn đề lại vừa sợ làm người khác đau khổ. Một nghèo hai trắng xưa kia không còn là vinh quang nữa, nghèo làm ta đã khổ rồi, người còn xát muối vào làm gì nữa ? Cho nên hãy cho xin một ít dầu Vụn Kim để bôi chỗ này chỗ nọ, nhưng dầu xoa đâu có chữa được bệnh nặng, có lẽ chỉ bớt ngứa được chút ít. Rất nhiều câu chuyện về phát tài, làm giàu, xem một chút cũng chẳng hại gì.

Một người con gái rõ là xấu xí, nhưng người bên cạnh nhất định không thể nói cô ta xấu, đó chỉ là lịch sự mà thôi. Cho nên càng không có ai nói bạn nghèo, thực ra bạn sẽ càng nghèo hơn. Chỉ có người giàu mới dám bộc lộ việc những năm tháng anh ta không có tiền đóng gạo, nay anh ta đã ăn chán các loại cao lương mỹ vị, đang suy nghĩ còn có thêm nhiều rau rừng để cải thiện bữa ăn của mình mà thôi.

Không ai nói bạn nghèo không có nghĩa là bạn không nghèo. Nếu Đông Thi trang điểm và ăn mặc đẹp, tuy không thể so được với Tây Thi, nhưng chưa biết chừng có thể thắng được nhờ vào khí chất của mình. Cứ buộc cô ta phải học theo bộ dạng mặt mày ủ dột và cách nói năng của Tây Thi, nhưng lúc đó lại không có gương nên không nhìn rõ bộ mặt của mình thì chính cô ta cũng là người bị hại mà thôi.

Tôi đột nhiên phát hiện ti vi đang nói về một quần thể thế yếu. Như thế nào là một quần thể yếu thế ? Chính là người nghèo đấy thôi ! Chúng ta luôn phải thừa nhận rằng, giữa người với người có chia ra thế yếu thế mạnh. Thế giới này có lúc không công bằng, rất nhiều nguyên tắc bề ngoài có vẻ công bằng, để cho người yếu và kẻ mạnh cùng chạy trên một đường đua, nhưng thực tế lại nghiêng về kẻ mạnh và rất khắt khe với người yếu, để cho người giàu thắng rất nhẹ nhàng còn người nghèo thì mệt mỏi đến chết.

Rùa và thỏ chạy thi, thắng lợi của rùa chỉ có thể gửi gắm vào hy vọng do sự lơ đãng của thỏ mà thôi.

Người nghèo, vì sao bạn là người nghèo ? Đó là một câu hỏi rất chua chát, bạn hãy tự hỏi mình, hỏi đi hỏi lại có thể phát khóc lên được. Vì sao phụ nữ thọ hơn đàn ông, nghe nói bởi vì họ biết khóc. Khóc có thể thải loại chất độc, sau khi khóc sẽ bình tĩnh trở lại. Tất cả mọi việc phải chờ cho bình tĩnh lại mới suy nghĩ từ từ được, có vậy mới nghĩ ra được biện pháp.

Vì sao bạn là người nghèo ? Cái gì tạo ra sự nghèo của bạn ? Tiền đồ của bạn ở đâu ? Làm thế nào để trở thành giàu có ? Giàu đến mức độ nào ? Đời người như thế nào mới được coi là hạnh phúc ?

Hôm trước, tôi có nói chuyện với một cán bộ chuyên giúp đỡ người nghèo, anh ta nói anh ta đang giúp họ bằng trí tuệ, bao gồm mỗi nhà cần bồi dưỡng được một người thật hiểu rõ vấn đề.

Vâng ! Hiểu rõ được là điều tốt, không hiểu rõ được thì chẳng làm nên chuyện gì cả.

MỤC LỤC

**Những điều liên quan tới hạnh phúc
(Thay lời nói đầu)**

HOÀN CẢNH CỦA BẠN

- * Truyện ngụ ngôn của người nghèo
- * Người nghèo mãi mãi là kẻ yếu
- * Người nghèo là cục đất bùn
- * Người nghèo là tài nguyên
- * Người nghèo bị chi phối
- * Người nghèo khó tự bảo vệ
- * Người nghèo dễ mắc bẫy
- * Người nghèo bị người giàu lợi dụng
- * Người nghèo là cái đinh vít
- * Người nghèo chí ngắn
- * Tiền luôn đi tới chỗ cao hơn
- * Người có tiền càng có tiền hơn

QUAN NIỆM CỦA BẠN

- * Vì sao bạn là người nghèo
- * Thời gian của người nghèo
- * Cái vòng luẩn quẩn của người nghèo
- * Khuyết điểm của người nghèo
- * Tinh thần của người nghèo
- * Tiết kiệm của người nghèo
- * Tự tin của người nghèo
- * Thói quen của người nghèo
- * Kiến thức thông thường của người nghèo
- * Sự giúp đỡ lẫn nhau của người nghèo
- * Sự nhẫn nại của người nghèo
- * Khí phách của người nghèo
- * Mong tưởng của người nghèo
- * Sự tham lam của người nghèo
- * Sự dă man của người nghèo
- * Hư vinh của người nghèo
- * Sự tự tại của người nghèo
- * Một vốn vạn lời của người nghèo
- * Người nghèo dựa vào đơn vị
- * Người nghèo được lựa chọn gì
- * Người nghèo học nghề
- * Người nghèo tiếc rẻ những thứ vô bổ
- * Người nghèo hưởng tới tiền lương theo năm
- * Lương cao, người nghèo chỉ cần vui vẻ
- * Người nghèo đeo vàng
- * Người nghèo xem ti vi
- * Người nghèo tán chuyện
- * Người nghèo lên mạng
- * Danh thiếp của người nghèo
- * Người nghèo tìm đến thân thích
- * Người nghèo ăn đồ bổ
- * Người nghèo không phục

- * Sự phục thù của người nghèo
- * Người nghèo mời khách
- * Người nghèo muốn kiếm nhiều tiền
- * Người nghèo muốn phát tài lớn
- * Người nghèo khó giữ của
- * Người nghèo giúp người lập nghiệp
- * Người nghèo muốn làm người giàu nhanh
- * Người nghèo hận nhất là không bình đẳng
- * Người giàu từ chối người nghèo
- * Người nghèo thù địch người giàu
- * Người nghèo đồng tình với người nghèo
- * Người nghèo thích xưng anh em
- * Người nghèo dễ tin những nơi có tiếng tăm

PHƯƠNG PHÁP CỦA BẠN

- * Không có gì cũng là một khoản tài sản
- * Là người nghèo, bạn sợ gì
- * Người nghèo thích nói quyết chơi một canh bạc
- * Người nghèo liều chết một phen
- * Người nghèo khao khát miếng bánh trời cho
- * Người nghèo bỏ ra sức lực lớn
- * Người nghèo mua, người giàu bán
- * Làm chiếc bát to ra
- * Làm một việc đến cùng
- * Người nghèo làm sự việc, người giàu làm sự nghiệp
- * Dám làm việc lớn
- * Đừng nghĩ làm một ông chủ có tầm cỡ
- * Từ lượng đổi đến chất đổi
- * Sinh tồn theo kiểu chim di cư theo mùa
- * Người nghèo không cần phải chịu ơn huệ
- * Tiền của người nghèo gửi ở ngân hàng
- * Dù kiếm tiền được nhiều hơn họ vẫn là người nghèo
- * Người nghèo mua đồ, người giàu đầu tư
- * Người nghèo đầu tư làm giàu
- * Người nghèo vì sao không đầu tư
- * Người nghèo chớ thể hiện mình nghèo
- * Người nghèo cần có tín dụng
- * Người nghèo bị lợi dụng
- * Vốn của người nghèo
- * Tiền đồ của người nghèo
- * Tiền của người nghèo không phải là vốn
- * Mười năm đầu của người nghèo
- * Người nghèo thiếu tự tin
- * Công sức nhỏ nhoi của người nghèo
- * Tài nguyên quý báu của người nghèo là bộ óc
- * Người nghèo làm nhiều hưởng nhiều
- * Người nghèo làm giàu dựa vào tố chất
- * Đầu tư lớn nhất của người nghèo là giáo dục
- * Người nghèo cần phải học những điều có ích
- * Vốn tri thức cần phải dựa vào vốn tư bản

TIỀN ĐỒ CỦA BẠN

- * Người nghèo cần công bằng
 - * Người nghèo cần phải tấn công vào những cơ hội không bình đẳng
 - * Lối thoát của người nghèo là ở hành động
 - * Cơ hội phát tài vĩ đại nhất trong lịch sử
 - * Tiến bước vào giai cấp tư sản dân tộc
 - * Tầng lớp giàu có đang nổi lên
 - * Sống đơn giản chính là hạnh phúc
- HIỂU RÕ ĐƯỢC THÌ TỐT**
(Thay cho phần kết).